

BLADE™
RUNNER 2
HRANICE LIDSKOSTI
K. W. JETER

Copyright © 1995 by the Philip K. Dick Trust
Blade Runner is a trademark of, and is being used under license from, The Blade Runner Partnership

Translation copyright © 1997 by Jiří T. Pelech
Cover art copyright © 1997 by Karel Soukup

KAPITOLA
0001

Když ti začnou vraždy připadat jedna jako druhá, je nejvyšší čas toho nechat.

„To je dobrá rada,“ řekl si Bryant. „Na to si připiju.“ Pořádně si lokl a ucítil tupou bolest, když mu destilovaná obilnina zalila žaludeční vřed. Postavil skleničku na psací stůl, sotva popadal dech, ale hned si naléval dalšího panáka. „Proto jsem se taky dal na tohle papírování.“

Samolepicí lístek s tou moudrou průpovídkou se vznášel někde na hranici jeho zorného pole. Když Bryant před chvílí povytáhl spodní zásuvku, aby vylovil hranatou láhev, vyplula mu před oči minulost jako svlečená hadí kůže. Všechny ty brilantní myšlenky zachycené na hromádce žlutých lístků, kterou v šupletí skladoval, představovaly celou jeho mizernou policejní kariéru. Nic jiného mu vlastně nezbylo, než tyhle papírky, nějaké prachy na hotovosti a přiměřené penzijní pojištění, což dohromady stačilo na to, aby si mohl až do konce života válet šunky. Všechny ty lístky v zásuvce, některé pečlivě přeložené, ale většinou smuchlané, byly přesným obrazem stavu jeho mozku. Kdyby se cvokařům z policejního oddělení podařilo nahlédnout do jednoho nebo do druhého, na ten šup by ho odeslali do trvalé psychiatrické péče...

„Nýmandi.“ Anič si toho všiml, sklenička byla zase prázdná. Bryant si zastrčil prst pod druhou bradu, trhnutím uvolnil uzel na kravatě a zhluboka se nadechl vzduchu prosyceného feromony strachu a zoufalství. Ventilátor na kartotéce malátně vířil prach.

Pod nohama, skrz podrážky sešmajdaných policajtských bot ucítil slabé otřesy. Neosvětleným tunelem pod stanicí se řítí vlak s replikanty, který vezl své tiché, odevzdané pasažéry do nějaké další temnoty. Bryant naklonil láhev, netrefil se, a hnědá tekutina se rozstříkla po stole.

„Moc pijete.“

Bryant poznal, že to není jeho hlas. Ani jeden z jeho vnitřních hlasů by nikdy neřekl něco tak hloupého. Přimhouřil oči a snažil se zaostřit pohled do protějšího rohu. Tu tvář poznal, přestože byla ve stínu.

„Piju,“ odpověděl Bryant, „protože musím. Jsem vysušený.“

Alespoň tohle byla pravda. Do ponurého domu hlavní policejní stanice se vrátil ze služebního pohřbu. Na hřbitově stál velmi dlouho pod velmi palčivým sluncem, zatímco jednoho z jeho kolegů spouštěli do jámy v zemi. Tomu nýmandovi Gaffovi se konečně podařilo dostat kulku do břicha, která v něm udělala díru tak velkou, že ho klidně mohli pochovat ve dvou rakvích. Když elitní jednotka na konec zvedla k obloze hlavně zbraní a obličejů zpola ukryté za zrcadlovými brýlemi a vypálila čestnou salvu, Bryant cítil, jak mu za límec stéká horký pot.

Zůstal tam stát, i když už všichni odešli, a hleděl na bronzovou desku postavenou bokem v sežehlé trávě a opřenou o navršenou hlínu. Epitaf pod Gaffovým jménem byl napsán tou nemožnou městskou hatmatilkou, a Bryant v tu chvíli zalitoval, že ho to vedro tak vysušilo, jinak by totiž do toho rozpaleného kovu vyryl své jméno. Gaffa neměl nikdy rád...

Na druhé straně kanceláře se objevil kouř a ventilátor ho líně rozptýlil do modré mlhy. „Kdyby whisky byla voda, už byste dávno doplaval do Číny, že?“ Za cigaretou se ukázal náznak úsměvu.

„Mám návrh. Můžete mi pomoci. Zachraňte mě před utonutím.“ Vyndal ze zásuvky druhou sklenku, postavil ji vedle své, naplnil ji a sledoval ruku, která ji uchopila a odnesla z dosahu světla stolní lampy. „Pít sám je špatný zvyk.“

„Měl jste se víc snažit udržet si přátele.“

„Nikdy jsem žádné neměl.“ Bryant opětovně úsměv a vycenil zuby zažloutlé od nikotinu. Oči se mu leskly. „Jenom ty nýmandy, kteří pro mě pracují.“ Polkl další palčivý doušek. „A blade runneri jsou většinou tak daleko na křivce, že se už ani s nikým přátelit nemůžou.“

Vyvolal těmi slovy úsměv ještě studenější, než byl ten jeho. „To je omlouvá.“

Odvrátil pohled k žaluziím spuštěným přes okno kanceláře. Mezi úzkými škvírami viděl potemnělé prostory haly v přízemí policejní stanice. V L. A. už byla dusná noc. Když se vracel z pohřbu, žiznivý a znechucený hloupými pohřebními rituály, nakvašeně přemítal: *Když se to tak vezme, nejlepší by bylo zahodit, co ze mě zbude, do popelnice vzadu na dvoře...* Procházel kolem urostlých příslušníků elitních jednotek v černé lesklé výstroji a vysokých botách, kteří jako by ani neměli potní žlázy, mezi lopatkami cítil jejich pronikavé opovrhlivé pohledy a připadal si jako rozšlápnutý brouk. Prechl před nimi do chatrného bezpečí své kanceláře a rozhodl se,

že překročí svůj přiděl alkoholu na hodinu.

Všichni ti zatracení krasavci, ti černí kožení andělé, teď byli kdovíkte, vylétli v hlídkových spinnerech z policejní budovy a po spirále se vznesli k zapadajícímu slunci, protože pouštní vítr srážel v této roční době noční teplotu ke třicítce, a tak se město zahemžilo životem...

„Tenkrát pršelo,“ zamumlal Bryant nad okrajem skleničky. „Pamatuji se...“

L. A. zasáhly monzuna, bouřkový řetěz se táhl napříč Pacifikem a končil až v Bangkoku. Paměť se mu rozsvítila jako žárovka a viděl sám sebe, jak kráčí ke spinneru, zatímco krev zředěná deštěm stéká do kanálu, a jak tam nechává toho nýmanda samotného. Monitorovací kamera zachytila jeho slova: *Dej si jednu na mě.* Tohle obvykle říkal každému.

Na druhé straně ulice stál ještě někdo. Děšť byl tak hustý, že vypadal jako záclona. Měl tenkrát nařídít Gaffovi, aby otočil, měl se vrátit a sám ji zabít. Ale on to neudělal. Chtěl, aby se o ni postaral Deckard.

To už bylo hodně dávno, co pršelo. „Vlastně ne zas tak dávno...“ zašeptal a postavil prázdnou sklenku na stůl. Zapudil vzpomínky a zase hleděl skrze žaluzie do zšedělé haly, v tuto hodinu opuštěné, uzamčené a důkladně zajištěné.

Bryant se prudce otočil na židli, když mu to došlo. „Jak se vám podařilo se sem dostat?“

„Nějaký způsob se vždycky najde.“ Oči ve stínu upřeně pozorovaly sklenku. „A vy to víte.“

„Jo, myslím, že vím.“ Byla to špatná otázka, zkusil jinou: „Ale proč? Proč jste tady? Nikdy by mě nenapadlo, že vás ještě někdy uvidím.“

„Něco pro vás mám.“

Sledoval ruku, jak stává téměř plnou skleničku na stůl vedle jeho a jak se stahuje do tmy. Když se zase objevila, držela něco velkého, černého a kovového. Bryantovi uvízl dech v hrdle, když poznal, co to je.

Na další nádech už neměl čas. Kanceláři se rozlehl výstřel tak hlasitý, až lamely žaluzií zadrnčely.

Kulka zasáhla Bryanta do srdce a nadzvedla ho ze židle. Rozhodil paže, hlava se mu zvrátila dozadu a kůže pod bradou se mu napjala. Viděl, jak na zvukovou izolaci za ním dopadl rudý cákanec, který vypadal jako mapa s kaňkami ostrovů.

Jaké překvapení, pomyslel si Bryant. Židle se převrátila a vyklopila ho na podlahu kanceláře. Začal se propadat do tmy. Poslední vteřiny času, který mu zbýval, se natáhly právě tak, jak o tom slýchal. *To jsem měl... To jsem neměl... Kdybych to tak věděl...*

Viděl, jak se nad ním vznáší ta tvář, aby se přesvědčila, zda je mrtev. Nebo alespoň na pokraji propasti smrti. K jeho znečitlivělým prstům se snesl žlutý lístek papíru s něčím, co se mu kdysi zdálo být důležité.

Žaluzie přestaly drnčet, ozvěna výstřelu zanikla v prázdných prostorách policejní stanice. Bryant odněkud z velké dálky uslyšel otevírání dveří a klapání vzdalujících se kroků. Ústa mu zaplavila krev, kterou nedokázal polknout. Toužil vykřiknout, zavolat, ale už tam nikdo nebyl.

Chtěl říct, že je opravdu vděčný.

KAPITOLA

0002

Nebe prořízl tenký břit světla. Deckard pohlédl vzhůru a zaposlouchal se do noci. Ať už ten záblesk, který zpozoroval mezi korunami stromů, způsobilo cokoli, bylo to příliš daleko, než aby to bylo slyšet. Ten paprsek se pohyboval pod chladnými hvězdami východní části oblohy od jihu k severu. Určitě letí z L. A.

Světlo pohaslo tak rychle, že zanechalo rudou stopu spíš na jeho sítnici než v horních vrstvách atmosféry. Deckard se vrátil ke sbírání klestí, ale čas od času pohlédl na nebe. Pilot tam nahoře přepnul motory z dálkového režimu na místní, proto ten záblesk zmizel tak náhle, ale to ještě nic neznamenalo, mohl přistát kdekoli v okruhu sta kilometrů.

Sevřel dříví v levém podpaží, pomalu se otáčel a naslouchal, přestože věděl, že se mu stroj může nečekaně objevit přímo nad hlavou. Volnou ruku zasunul pod kabát a dotkl se pažby pistole.

Všude byl klid, jen v tlejícím jehličí a listí na zemi šustila nějaká drobná havěť. Deckard naposledy pohlédl na temnou noční oblohu a vydal se do kopce ke srubu.

„Zlato, už jsem doma,“ zavolal.

Byl to špatný vtíp. Uvnitř bylo stejné ticho jako venku, možná větší. *Proč si vlastně nepřiložíš pistoli k hlavě? Nebylo by to o nic směšnější.* Patou za sebou zavřel prkenné dveře a hodil dříví do rohu vedle očouzených kamínek. Oheň už dávno vyhasl.

Když se probudil, byla v místnosti zima, na okně se z jeho dechu vytvořila námraza. Vymotal se z příkrývek. Spal na podlaze vedle černé kovové rakve s rukou položenou na skleněném víku, jako by chtěl ženu uvnitř obejmout, přivinout k sobě a držet v náručí, aniž by ji zabíjel, jako by chtěl spojit své snění s jejím, zatímco ručičky hodin odměřovaly zbývající minuty jejího života.

Spal sám, přestože ona byla tak blízko, a tiskl dlaň ke studenému povrchu přístroje, jako by mohl vnímat

zmražený tep jejího srdce, jako by mohl uslyšet její pomalý dech. Tak pomalý, že mezi nádechem a výdechem pokaždé uběhlo několik hodin...

Už před rokem přistavil rozvrzanou židli těsně k rakvi, aby mohl sledovat téměř nezatelný pohyb jejích ňader, a od té doby tam tak nehybně sedával, v předklonu, s bradou opřenou o sepjaté ruce, a snažil se pod skleněným víkem rakve rozeznat nějaké známky života. Usedl k ní ještě za světla, a než se jedenkrát nadechla a vydechla, do místnosti se vkrádaly stíny temné jako prázdnota v jeho srdci...

Rozsvítil lampu, pak podpálil v kamínkách a nastavil škrtící klapku. Chvilku si ohříval prokřehlé ruce. V dlouhém kabátu měl jen tenkou podšívku. Byl sice dobrý do města, ale tady v horách ho moc nechránil. Třel si prokřehlé prsty, aby v nich rozproudil krev. Najednou se rychle ohlédl přes rameno, ale nic se nezměnilo, nehýbala se, spala a pomalu, velmi pomalu umírala. Bude spát, dokud ji neprobudí, nikoli polibkem, ale tím, že změní nastavení přístrojů, které ji udržují při životě.

„Už je to trochu lepší,“ řekl nahlas, ne snad proto, aby prolomil ticho, ale protože ji zatoužil uslyšet. Jako by v ozvěně svých slov mohl zaslechnout její hlas.

Ledové krystalky na okně se začaly rozpouštět a po skle stékaly velké kapky jako studené slzy.

„Teď se podíváme, jak se ti vede.“ Ruce se mu už zahřály natolik, že se jí mohl dotknout tím jediným způsobem, jakým se jí během toho dlouhého čekání mohl dotýkat. *Zbláznil ses*, pomyslel si a poklekl k černé rakvi, kterou před rokem postavil na pár vlastnoručně vyrobených dřevěných podpěr, aby neležela přímo na holé podlaze. Nehtem odsunul kryt ovládacího panelu a zkontroloval světélkující analogové a digitální indikátory. „O kapánek se ti zvýšila látková výměna, lásko...“ Petrolejku nechal stát na stole, nepotřeboval si na knoflíky svítit, protože je znal nazpaměť. „Ale to nic není, hned to napravíme,“ zašeptal, nastavil číselník na správnou hodnotu a panel zavřel.

Na stěně nad rakví visel kalendář, který tu zbyl po předchozích obyvatelích srubu. Když sem s Rachel přišli, byly opuštěné i ty zaprášené pavučiny pod stropem. Vybledlý hologram na kalendáři zachycoval bláznivé oslavy nového tisíciletí na newyorském Times Square. Kalendář byl dvacet let starý, ale na tom nezáleželo, používal ho jen k odškrtávání dnů, které ho dělily od jejího příštího probuzení.

Zpočátku ji budil jednou za měsíc na čtyřadvacet hodin, na jeden den společného života. Na jeden jediný den, kdy oba skutečně žili. Na ten kratičký den čekali celý dlouhý měsíc. Rachel alespoň mohla to čekání prospat.

Teď se dohodli, že ji probudí jen jednou za dva měsíce na pouhých dvanáct hodin, neboť okamžik její smrti se neúprosně blížil. *Ne pouze její*, napadlo ho. *I mé smrti*.

Vstal a pohlédl na kalendář. Na pokrouceném listu stály řady černých křížků jako kříže na hřbitově. Každý den vzal z kamen kousek zuhelnatělého dřeva a odškrtl jedno číslo. Do chvíle, kdy budou opět spolu, zbývalo dva a půl týdne.

Vyšel ze srubu a neklidnými kroky zamířil do lesa. Zastavil se až pod klenbou stromů a nerozhodně se dotkl zbraně ukryté pod kabátem. Jako obvykle přemýšlel o tom, zda by nebylo lepší to jednoduše skoncovat.

„Vím, co se ti honí hlavou,“ řekl hlas za jeho zády a drobná ruka se dotkla jeho ramene.

Neohlédl se, protože ten hlas znal.

Byl to hlas Rachel.

„Možná,“ řekl unaveně. Slyšel, jak se mlázim prodírají nějací noční tvorové a ve strachu prchají pryč. Doufal, že konec přijde dřív, než se zblázní natolik, že začne mít halucinace. „Protože existuješ jenom v mé hlavě, tak to musíš vědět.“

„Opravdu?“ zašeptala a Deckard ucítil její ruku na svých vlasech. „Jak jsi na to přišel?“

Usmál se, ale neotočil se. Nesmí se zaplést do sporu s vlastními halucinacemi, jinak skončí ve slepé uličce. „Protože jsi jenom hlas. Rachel přece spí v modulu.“

„Tak se na mě podívej. Nebo se bojíš?“

Ruka se odtáhla. Pomalu se otočil. Skutečně se toho bál, ale současně si ji přál spatřit, chtěl svou halucinaci uvidět. V hlubokém stínu tam stála Rachel, ve světle měsíce viděl jen její mrtvolně bledý obličej. Černé vlasy měla stažené do uzlu stejně pečlivě jako tehdy, když ji spatřil poprvé, jak se k němu blíží rozlehlým sálem Tyrellovy kanceláře... Ale to bylo v jiném životě a v úplně jiném světě, než byl tehle.

„No, co vidíš?“ zeptala se.

„Protože tě vidím, Rachel, je mně jasné, že jsem se zbláznil.“ Zármutek a samota zvítězily nad zdravým rozumem, prolétly jeho hlavou jako uragán, který rozrazí dveře a okna a vyrve je ze závěsů. Už nebylo rozdílu mezi přáním a skutečností. „Jsem šílený, Rachel,“ řekl své představě, „ale je mi to fuk. Vyhrálas.“

Vidina ženy, kterou miloval, se smutně pousmála. „Copak není žádná jiná možnost?“ Dotkla se chladnými prsty jeho ruky. „Třeba ta, že jsem skutečná?“

„Možná.“ Jenže ten nápad ho ani neuklidnil, ani neuspokojil. „Pokud tady teď doopravdy jsi, potom není pravda, že jsem byl před chvílí ve srubu a staral se o tebe, jenom jsem si představoval, jak seřizují ovladače, abys dál spala...“ Bylo to docela přijatelné vysvětlení. „Nebo jsem ve srubu byl, ale nastavil jsem je tak, aby ses probudila. Proto jsi teď tady.“ Uvědomil si, že si šíleně přeje, aby to byla pravda, že se po jeho odchodu probudila, upravila si vlasy, jak byla zvyklá, a vyšla za ním ven do tmy. „Bylo by moc krásné, kdyby byla skutečná. Mohli bychom tady stát a pozorovat hvězdy. Celou noc...“ Uchopil ji za ruku. „*Che gelida manina*.“ Když ještě žil v L. A., zahrál si občas tuhle chytlavou operní melodii na klavír. „Jak ledová je ručka tvá.“

„Neobtěžuj se s překladem, to libreto znám,“ řekla najednou stroze. „A chlad mi nevadí.“

„To je jedna z výhod mrtvého člověka. Nebo téměř mrtvého, podle toho, z jakého úhlu se na to díváš.“ Pustil její ruku, sáhl pod kabát a dotkl se pistole, která byla stejně studená jako její ruce, ať už byly skutečné nebo ne. „Takže máme rande,“ řekl, ale nedokázal ovládnout svůj hlas natolik, aby v něm nezazněla trpkost. „Jestli tady do východu slunce nezmrzneme, můžeme probrat všechny možnosti.“ Deckard vytáhl zbraň, položil si ji na dlaň a vyslovil myšlenku, která se mu honila hlavou: „Nač čekat?“

„Jak dojemné!“ Vyrasila mu zbraň z ruky, pistole odletěla kamsi do tmy a zapadla do listí. Pohrdavě se zeptala: „Proč mají všichni blade runneři sebevražedné sklony?“

Musí být skutečná, uvažoval. Takový blázen, aby zahodil pistoli, přece nebyl. Kdyby to udělal, ztratil by možnost poslední volby. „To je tou křivkou,“ řekl. „Správně se jmenuje Wambaughova křivka. Jakmile se na ní člověk dostane dost daleko, začne uvažovat o tom, že sebevražda není špatný nápad. Pokud nemá důvod se tomu bránit.“

„Ušetří mě těch policejních nesmyslů.“ Zavrtěla hlavou. „Ty už jsi byl přece dávno zralý.“ Zahleděla se na něj mnohem pozorněji. „Jaký je ten tvůj důvod?“

„Ty, Rachel.“ Zdálo se mu, jako by stále cítil váhu pistole v podpaží. „Dokonce ještě dřív, než jsem tě poznal.“

„Jak milé.“ Zvedla ruku a dotkla se jeho tváře. Kdyby pootočil hlavu, mohl by ji políbit do dlaně. Náhle ruku odtáhla. „Pojďme do srubu.“ Vykročila do svahu k nezřetelnému žlutému světlu lampy za oknem, ohlédla se přes rameno a podívala se na Deckarda nad širokým kožešinovým límcem. „Mimochodem, mýlíš se. Já nejsem Rachel.“

„Cože?“ zeptal se překvapeně. „Jak to myslíš?“

„Jmenuji se Sarah.“ Zvonivě se zasmála. „Já jsem totiž ta pravá.“

Chvilí tam zkoprněle stál, než se vydal za ní.

„Je to dost strašidelné, že?“ Vzhledla od rakve. „Nemyslíš?“

„Možná.“ Deckard se ohříval u kamínek. Za oknem viděl temný obrys spinneru, jímž přiletěla. To byl ten záblesk světla, který zahlédl na obloze. Deckard si mnul ruce a cítil, jak mu teplo sálající z kamen proniká pod rozepnutý kabát. „Když člověk žije s mrtvými, na podobné věci si zvykne.“

„Ještě není mrtvá.“ Sarah klečela vedle nevzhledného přístroje a zkušeným zrakem kontrolovala indikátory na ovládacím panelu. Vstala. „Zdá se, že se o ni opravdu dobře staráš. Tyhle přepravní moduly mají poměrně složitě ovládání.“

„Dostal jsem to s návodem.“

„Opravdu? To sis musel najmout skutečně šikovné zloděje.“ Položila dlaň na skleněné víko a pohlédla dolů na věrnou kopii své vlastní tváře. „Někdo tak dobrý zpravidla není laciný.“

„Byla to splátka starých dluhů.“ Pozoroval ji a nedokázal si ujasnit, co vlastně cítí při pohledu na ženu, která vypadá naprosto stejně jako Rachel, a přece to není ona. „Ještě z dob mé aktivní činnosti, dalo by se říct.“ Nebo snad je? Zatím nevěděl.

Sarah hleděla na ženu spící v modulu. „Nový život,“ šeptala si a přejížděla rukou po skle, jako by starostlivě hladila čelo své sestry. „Nový život mrtvý získá...“

Tu píseň znal, i když nebyla z opery. „Žalem zlomená srdce zaplesají...“ Jedna jeho pobožná teta si tyhle prastaré protestantské žalmy často prozpěvovala, pamatoval se na její neškolený soprán linoucí se z otevřeného kuchyňského okna... A především si tu píseň pamatoval z pohřbu své matky. „Pokorní chudí věří.“

„Velmi správně.“ Pohlédla na něj. „Ó, *necht' pje stovka hrdel* Charlese Wesleyho. Většina lidí žádný chvalo zpěv z osmáctého století nezná. Máš protestantskou výchovu?“

Zavrtěl hlavou. „Nemám žádnou výchovu. Stejně jako většina lidí.“

„Já mám výchovy plné zuby. Většinu života jsem strávila v internátech církevních škol.“ Usmála se. „Tím se vlastně my dvě odlišujeme, že?“ Pohlédla na černou rakev. „Tvá milovaná Rachel asi nezná žádné metodistické chvalo zpěvy, že? V paměťovém implantátu, který dostala, byla zakódována příslušnost k římskokatolické církvi, že?“

Přítakal. „Tridentská latina. Stará škola.“

„Jeden z chytrých nápadů mého strýce. Přál si, aby měla hluboké povědomí o hříchu a vykoupení. takže ji mohl ovládat mnohem snáz než mne. Přesto se zdá, že to nefungovalo.“ Sarah chvilí svou dvojnicí studovala. „Měla asi v hlavě pěkný zmatek. Většinu toho znám, včetně bratra, který nikdy neexistoval.“ Nehtem lehce poklepala na sklo. „Já jsem totiž jedináček.“

mlčel. Měl spoustu času na to, aby si zvykl, že někdo může věřit implantovaným vzpomínkám jako skutečným.

„V tohle jsi doufal? V nový život? Že bude možné provést nějaký zákrok, že se najde nějaký způsob, jak obejít ten krutý konec - čtyřletou životnost, která byla dána do vínku replikantům Nexus 6?“

„Ne. Té myšlenky jsme se oba už dávno vzdali.“ Pokrčil rameny. „Nevím přesně, co jsme chtěli. Věděl jsem, že OSN expeduje replikanty do vesmírných kolonií v Tyrellových přepravních modulech, které zpomalují životní funkce, aby jim cestou neuběhl vymezený čas, a napadlo mě, proč to nezkusit. Chtěl jsem Rachel prodloužit život, o nic jiného nešlo.“

„Nemusíš mi vysvětlovat, k čemu ty moduly jsou.“ Sarah si otřela ruku o sukni, jako by se o víko rakve ušpinila. „Pochopitelně víš, že vlastnit tento přístroj je těžký zločin.“ A nepatrně se pousmála koutkem úst stejně

jako Rachel před dlouhou, velmi dlouhou dobou. „Nemáš příslušné povolení, a navíc je to majetek Tyrellovy společnosti.“

„Co s tím máš společného ty?“

Její úsměv pohasl. „Teď mě dobře poslouchej, Deckarde. Majetek Tyrellů je můj majetek. Copak nevíš, kdo jsem?“

„Jasně že vím.“ Pokrčil rameny. „Nějaký další replikant Nexus 6 jako ona.“ Ukázal na rakev. „Model Rachel. Poslali tě sem, protože předpokládali, že jakmile tě uvidím, rupne mi v hlavě.“

„A ruplo?“

„Možná. Vlastně ne, ani moc ne.“ Snažil se mluvit chladně, vyrovnaně a bez emocí. „Možná už nejsem blade runnerem, ale ještě mi zbyly profesionální zkušenosti. Mě hned tak něco nepřekvapí. Vlastně nic.“ Deckard chvíli zkoumal svou zarudlou ruku, než na Sarah znovu pohlédl. „Takže tvůj problém je v tom, že ti naprogramovali falešné představy. Ve skutečnosti ti majetek Tyrellů nenáleží, ale ty náležíš společnosti.“

„S tebou je potíž, vůbec mě neposloucháš.“ Ledově na něj pohlédla. „Neslyšel jsi, co jsem řekla? Já jsem ta pravá! Jsem Sarah Tyrellová, neteř Eldona Tyrella. Pamatuješ se na něj? Měl by ses pamatovat. Celý ten váš slavný losangeleský policejní oddíl blade runnerů byl naprosto k ničemu, když měl zabránit uprchlým replikantům, aby se k Tyrellům nedostali. Kdybyste dělali svou práci pořádně, můj strýc by byl naživu.“

„To byl také jeden z důvodů, proč jsem odešel. Nemyslel jsem si, že by ochrana života Tyrellů měla být součástí náplně mé práce.“ Cítil, jak z ní zavanul chlad, jako by otevřel dveře srubu do sněhové bouře. „Tak ty jsi tedy neteř Eldona Tyrella, jo?“

„Jak jsem řekla.“

„Měli tě sem poslat s nějakou věrohodnější lží.“ Zavrtěl hlavou a téměř ji začal litovat, ať už byla kdokoli. „Viděl jsem policejní záznamy o Tyrellově rodině, ještě než jsem odešel z L. A. Eldon Tyrell neměl vlastní potomky, ani žádné neteře a synovce. Neměl nikoho. *Nada*. Díky bohu, byl posledním z rodu.“

Na tváři se jí opět objevil úsměv. „Policejní akta nejsou úplná. Nenarodila jsem se na Zemi. Strýc si nepřál, aby o mně byla v záznamech nějaká zmínka. Potrpěl si na rodinná tajemství.“

„Možná. Ale v policejních archivech jsou i ti, kteří se narodili v koloniích. Ať už bys přišla na svět kdekoli, od Marsu po Periferii, byla bys tam.“

Opřela se o hranu rakve, luxusní plášť s vysokým límcem se jí rozevřel. „Nenarodila jsem se v žádné kolonii.“ Jednou rukou si setřásla z umělé kožešiny suché borové jehličí. „Ale během letu. A ne na lodi OSN, ale na soukromé.“

„To není možné. Žádný soukromý vesmírný let se neuskutečnil od doby -“ začal a došlo mu, že ho dostala.

„Od *Salanderu 3*,“ řekla. „Protože po něm OSN společnosti mezihvězdné cesty zakázala. To byla poslední akce „Tyrellů. Narodila jsem se na majetku Tyrellovy společnosti mimo pravomoc OSN.“

„*Salander 3*...“ Snažil se vzpomenout si, co o tom letu ví. Doba by odpovídala. Pokud se tenkrát na palubě té lodi opravdu narodila, byla by dnes dospělá. V tom problému nebyl.

OSN zakázala soukromé mezihvězdné lety právě kvůli *Salanderu 3*, který měl namířeno k Proximě. Výprava skončila neúspěchem, přestože Tyrelly stála miliardy... To bylo všechno, co se o tom veřejnost dozvěděla a co už stačila zapomenout. Ani policejní záznamy však nebyly o nic podrobnější. Když před rokem dostal za úkol vyřadit z oběhu čtveřici uprchlých replikantů, hledal v policejních počítačích cokoli, co by mu mohlo pomoci. Pod heslem TYRELL našel řadu oficiálních prohlášení, interní informace z výroby, schémata, výzkumné zprávy z biotechnických laboratoří, prostě všechno možné, jakmile se však začal zajímat o *Salander 3*, zaplnila se obrazovka nápisy PŘÍSTUP ODEPŘEN a JEN PRO POVĚŘENÉ ZAMĚSTNANCE a požadavky na zadání hesla, které bylo mimo jeho pravomoc. Takže toho nechal, protože věděl, že kdyby se pokusil tuhle pokličku nadzvednout, znamenalo by to okamžitý vyhozov.

Ale ještě se vypravil do strašidelné suterénní krypty pod hlavní policejní stanicí, kde byl uložen archiv tiskových sestav. Vzpomněl si, jak stál u otlučené kovové registračky pod poblíkávajícími zářivkami, jak to tam páchlo plísní jako někde na hřbitově a jak z prasklého potrubí kapala voda. Ve všech složkách nadepsaných *Salander 3* byly jen žluté žádanky se jmény dávno penzionovaných a mrtvých úředníků; vypadalo to, jako kdyby je parafovali sami duchové...

Ta vzpomínka mu vypadla z paměti, ale teď se mu znovu vybavilo, jak stál v nejhlubším podzemí policejní budovy mezi nekonečnými řadami registračních skříní, civěl do prázdných složek a na ramena mu padal prach zvířený otřesy vlaku, který se kolem řítí temným tunelem s nákladem replikantů... Ty záznamy musely zmizet na příkaz někoho shora, patrně až z nejvyšších vládních míst. To bohové zasáhli do životů obyčejných smrtelníků. Všechny ty papíry byly nejspíš neprodleně skartovány, jakmile se na jejich místě ocitly žádanky. *Je to horší než smrt*, pomyslel si tenkrát. Vyletěli na nebesa a po sobě zanechali jen prázdnou složku.

„Kam jsi zmizel?“ zašeptala. „Kde bloudíš?“

S očima zavřenýma se toulal po koutech své mysli stejně zaprášených jako policejní archiv. Nakonec přece jen něco vyhrabal - neostrou novinovou fotografií zářivě se usmívajícího Ansona Tyrella a jeho ženy Ruth, kteří odlétali k Proximě... A pak o šest let mladší zprávu o návratu *Salanderu 3*, který se dovlékl zpátky do doků u San Pedra s jejich popelem. Člověk nemusel být policajt, aby se pozastavil nad tím, proč nebyly z Proximy přivezeny zmražené mrtvoly. Silně to zavánělo vraždou.

A teď, o desítky let později, před ním stál jejich dospělý potomek.

„Poslyš, Deckarde, na nějaké vzpomínky není čas. Nikdy na to není čas.“

Tón jejího hlasu, poněkud tvrdší než Rachelin, ho vtáhl zpět do současnosti. „Takže ty jsi... vy jste dcera Ansona Tyrella, správně?“

„Velmi správně. Vidím, že sis nakonec na rodokmen Tyrellů vzpomněl. Protože Eldon Tyrell byl jediným bratrem mého otce a protože neměl jiné příbuzné než mě, znamená to, že teď jsem Tyrell já.“ Sarah mu pohlédla do očí. „Zdědila jsem největší soukromou společnost na světě, se vším všudy. Není to špatné.“

„Když byl váš strýc ještě naživu, použil vás jako... jak se tomu říká?“ Nemohl to zvláštní slovo vylovit z paměti. „Jako templát?“

„Templát je matrice. V Tyrellových laboratořích začali člověku, který poslouží jako matrice pro výrobu replikanta, říkat *templant*... Ale jinak máš pravdu, strýc mě opravdu použil jako předlohu pro Rachel.“ Přimhouřila oči a lehce se pousmála. „Pro tvoji, ale také jeho Rachel.“

V jejím hlase zaslechl něco, z čeho mu přeběhl mráz po zádech. „Bylo jich snad víc?“

„Kromě ní?“ Pohlédla na ženu spící pod skleněným víkem, na svoji dvojnici, kterou brzy čeká smrt, a potom zpátky na Deckarda. „Ne, jen tahle jediná. Rachel nebyla sériový model, ale práce na zakázku pro mého strýce Eldona.“

Věděl, co tím chce naznačit. Už tehdy, když poprvé vstoupil do budovy Tyrellovy společnosti a mluvil se samotným jejím vládcem, v něm vzniklo podezření. V jeho obrovské kanceláři s mohutnými sloupy panovalo jakési podivné napětí, které jako správný policajt okamžitě vycítil. A vzpomněl si, jak domyšlivě a přece křečovitě se Eldon Tyrell usmíval, jako by mu koutky úst zvedaly neviditelné háčky. Prozradila ho samolibá gesta a majetnické pohledy.

„Nikdy by mě nenapadlo, že zrovna vy byste s tím mohla souhlasit. Totiž... stát se templantem.“

„Ale no tak, Deckarde.“ Znělo to téměř omluvně. „Myslíš si, že jsem měla na vybranou? Máš pravdu v tom, že jsem byla majetkem Tyrellů, majetkem mého strýce, dokud byl naživu. A kromě toho, kdybych se nestala templantem, nebyla by žádná Rachel. Byla bych jen já a on.“

Tohle všechno věděl, nebo téměř všechno, i když mu to Rachel nikdy neřekla. Vyčetl to z jejího mlčení, ze způsobu, jakým se od něho občas odvrátila, když ji objímal. Jako by nemohla pohlédnout do žádné mužské tváře.

„Možná... to byl jeho způsob, jak vám chtěl dát najevo, že vás miluje, když si podle vás nechal udělat replikanta.“

„Skutečně někoho miloval,“ řekla trpce. „Jenže já to nebyla.“

Jako by noční ticho prosáкло z lesa do srubu. Znehybněli. Pomyslel si, že ho problémy této ženy nezajímají, ale nevěděl, proč sem přiletěla a co bude dál.

„Jak jste nás vystopovala?“

„Bylo to snadné. Udělal jsi chybu.“ Poklepala nehtem na skleněné víko. „Zmizel bys opravdu dokonale, kdybys neodcizil tenhle přepravní modul. Na policistu to nebyl příliš povedený tah. Nenapadlo tě, že tě ten zloděj hned prodá společnosti?“

Počítal s tím, ale bylo mu to jedno. Neměl na vybranou. Pokud se nechtěl dívat, jak Rachel umírá, jak se jim zbytek z těch čtyř roků ztrácí před očima jako tající sníh, potřeboval ten modul a potřeboval ho dopravit do úkrytu.

„Proč jste sem přijela? Chcete získat svůj majetek zpátky? Co kdybyste byla tak laskavá a nechala mi ho ještě pár měsíců. Už to nebude dlouho trvat.“

„Klidně si ho nech navždy, o modul mi vůbec nejde. Třeba ji v tom i pohřbi, jestli chceš.“ Na okamžik sklopila zrak ke své replice. „Kvůli tomu tě nehledám. Byla jsem v Curychu, když...“ Hlas jí zjehl. „Když se to stalo. Přiletěl pro mne strýcův poskok a řekl mi, že je po smrti. V Los Angeles jsem se potom dozvěděla zbytek. A také jsem se dozvěděla o tobě. Z nahrávek a od řady lidí. Řekli mi o tobě a o ní...“ Chvilí ho upřeně pozorovala, potom k němu přistoupila, uchopila ho za paži a postrčila k rakvi.

Díval se, jak z ní plášt padá na zem a odkrývá její holé paže. Všiml si tenkého zlatého náramku na zápěstí. Ucítil vůni orchidejí a teplého ženského těla a hrdlo se mu sevřelo. Přidržela se ho, aby udržela rovnováhu, když si klekala. Rozpustila si vlasy a potřásla hlavou, aby je uvolnila.

„Vidíš?“ zašeptala a přiložila tvář na skleněné víko rakve. „Dokonalá podoba, že?“

Oba obličejové, vzdálené od sebe jen několik centimetrů, byly naprosto stejné. Jedna žena měla otevřené oči, zatímco druhá, ta pod sklem, spala. A pomalu umírala. Díval se na ně, na jejich vlasy, které měly stejnou barvu, a jeho vnitřní svět se zhroutil.

„Chtěla jsem vědět...“ Sarah otočila hlavu a pohlédla na svoji tvář pod sklem. „Připadalo mi to tak podivné... Milovat něco, co není skutečné. Říkala jsem si, jaké to asi je...?“ Vstala. „Ne pro tebe. Pro ni.“

„Nevím.“ Deckard pomalu zavrtěl hlavou. „Nikdy mi to neřekla.“

„Je toho spousta, co nevíš.“ Sarah si oprášila sukni, zvedla plášt' a přehodila si jej přes ramena. Pak promluvila stejně chladně jako před chvílí. „To je ten důvod, proč jsem přišla. Abych ti to řekla. Že spousta věcí nevíš. Ale brzy se to změní.“

Otevřela dveře a bez jediného ohlednutí ze srubu odešla.

Deckard stál u okna a sledoval spinner, jak vzlétá k noční obloze. Zdálo se mu, že na okamžik zahlédl obličej Sarah Tyrellové skloněný nad palubní deskou. Pak se stroj otočil o sto osmdesát stupňů kolem osy, zamířil na jih a současně nabíral výšku, až se ztratil mezi hvězdami. Letěla zpátky do L. A.

Znenadání se na nebi objevila další světla, nejprve dvě, pak zahlédl ještě třetí. *Museli čekat*, uvědomil si

Deckard, až je zavolá.

Poslední špetkou zdravého rozumu jí poděkoval za to, že mu vyrazila pistoli z ruky. Mohl by provést nějakou hloupost, mohl by se pokusit bojovat.

Když agenti v šedých stejnokrojích bez označení příslušnosti a bez distinkcí vpadli do srubu, klidně seděl na židli před rakví, čelem ke dveřím.

„Deckard?“ zeptal se velitel komanda a namířil na něho pušku s krátkou hlavní. Za velitelem se vynořilo pět dalších profesionálních zabijáků. Vlasy měli sestřížené na ježka a ve tvářích tvrdý výraz; mohli patřit k elitní jednotce Policie L. A., ale nikoho nepoznal. Dříve než stačil odpovědět, velitel se usmál a zvedl hlaveň ke stropu. „V pořádku. Máte rozum.“

Deckard si povzdechl. Tyhle horlivé typy nikdy nechápal. „Co jste čekali?“

„Půjdete s námi, Deckarde.“

„Nemůžu.“ Kývnutím hlavy ukázal na rakev za sebou. „Musím se o ni starat.“

„Ta to vydrží,“ řekl velitel. Na jeho pokyn zvedli dva muži Deckarda ze židle a zkroutili mu ruce za záda. „Nebude to trvat dlouho.“

Ani jejich spinnery nebyly označené.

Sotva se kryt kabiny zavřel, Deckard se otočil na muže, který jednotce velel. „Jste od Tyrellů?“ zeptal se. Velitel měl na náprsní kapse zavěšenu jmenovku, na níž stálo: ANDERSSON. „To vás nemusí zajímat.“ Stiskl tlačítko START a země se pod nimi propadla.

Deckard se ohlédl. Dva spinnery se zavěsily těsně za ně a doprovázely je jako čestná stráž. „Kam letíme?“

„Nedělejte ze sebe hlupáka.“ Velitel nespustil zrak z palubní desky. „Vždyť to víte.“

Věděl to. Sevřel ruce v pěst. „Proč?“

Muž na něho pronikavě pohlédl a usklíbl se. „To víte taky, Deckarde. Zůstala po vás spousta nedodělané práce.“

Nevěřicně zavrtěl hlavou a pak zavřel oči.

Vracel se domů do Los Angeles.

KAPITOLA

0003

„Jak se vede tomu důležitýmu pacientovi?“ zeptal se muž oblečený v běžném zeleném úboru nemocničního personálu; na vysokých botách měl natažené sterilní návleky.

Ošetřovatel se ohlédl přes rameno. „O kom to mluvíte?“ Tohohle bělovlasého chlapa neznal. Buď tady byl nový, nebo pracoval na oddělení, kam se často nedostal.

„O tom kombinovaném průstřelu plic a srdce v třiaosmdesátém patře.“ Muž ukázal prstem nahoru a podíval se na strop nad nimi. „Jak si vede?“

„Celkem dobře.“ Ošetřovatel pokrčil rameny. „Dýchá, dokud ho někdo neodpojí.“ Zajel k výtahu s vozíkem, na němž vedle lesklých nástrojů stála skleněná nádoba obsahující deset mililitrů rudého sputa, které před chvílí odsál z průdušek pacienta, o němž zrovna mluvili. Zárok musel být proveden pravidelně vždy po několika hodinách, aby se ten nešťastník s dírou v hrudníku neudusil. „Proč to chcete vědět?“

„Ze zvědavosti.“ Muž se usmál, ale jeho oči zůstaly chladné. „Jenom jsem si všiml, že ho hlídají policajti.“ Přehnaně se otřásl odporem a očima pichlavýma jako jehly pozoroval ošetřovatele. „Není to divný? Co je vlastně zač?“

„Jak to mám vědět?“ Ošetřovatel stiskl tlačítko, přivolal výtah a zamračeně civěl na tmavý ukazatel nade dveřmi, který nefungoval podobně jako spousta jiných věcí v téhle nemocnici. „Je to prostě pacient.“ Ve výtahové šachtě zahučelo a dveře se konečně otevřely. Na podlaze kabiny se povalovaly rozbité injekční stříkačky a cáry zkrvavených obvazů. „O nic víc se nestarám.“ Zajel dovnitř s vozíkem a pod nohama mu zapraskaly střepy. Otočil se a stiskl tlačítko, protože musel jet o patro níž. „Řekl bych, že ani vám do toho nic není.“

Výtah se začal zavírat, ale zvědavý muž poškrábané kovové dveře zachytil, takže se znovu otevřely dokořán. Strčil hlavu do kabiny a takřka výhružně se na ošetřovatele zašklebil. „Máš pravdu, kamaráde. Nic mi do toho není. Tak si to pamatuj.“ Bláznivě se zasmál a dveře pustil.

Zdviž začala klesat, ale muž na chodbě se stále smál.

To byl ale cvok, pomyslel si ošetřovatel. V téhle nemocnici už zaměstnají fakt každého.

Plukovník Kudrna s husarem Piskačem rázně maširovali mezi zříceninami, vojáček za sebou vlekl poloprázdný pytel.

„Opatrně, ať ze mě nevytřeseš duši!“ volal Sebastian a pevněji se chytil plukovníkova krku. Prodřenými místy hnědého medvědího kožíchu prosvítala ocel a teflon. „No tak, kamaráde. Udělal jsem tě přece

šikovnějšího!“

Medvídek v potřhané uniformě zavrčel, otočil hlavu, blýskl na Sebastiana očky kulatými jako knoflíky a vycenil lesklé špičáky. Když plukovníku Kudrnovi docházely baterie, míval vrtochy.

Doufám, že v téhle díře nějaké čerstvé baterie najdeme, pomyslel si znepokojeně Sebastian. Vůbec totiž nebylo jednoduché medvídku vypnout, kdyby začal vyvádět, protože do něj musel zabudovat pud sebezáchovy, pokud měl na periferii vůbec přežít. Plukovníkovy drápy byly dlouhé a pěkně ostré, nebyla to žádná legrace dostat se k vypínači pod vybledlým napoleonským kabátcem. A potom by ho musel zpátky do jejich doupěte odnést sice lehčí a rychlejší, ale o to slabší Piskač, a to by už vůbec nebyla legrace.

Plyšový medvídek energicky pochodoval dál, až Sebastian, kterého nesl na zádech v dětské sedačce, nadsakoval. Ale brzy museli zvolnit tempo, protože vstoupili na neznámé území, kam se dosud nedostali. Sebastian se pozorně rozhlížel kolem sebe. Když ještě bydlel ve středu L. A., kde mrakodrapy dosud stály a vytvářely rovné kaňony ulic, měl vlastní nohy. Bez nich by tam žít nemohl.

V zóně, v níž se nyní pohybovali, nebyly všechny zříceniny úplně srovnány se zemí. Celá patra rozpadlých administrativních budov a činžovních domů byla nakupena na obrovské hromady, z nichž v krkolomných úhlech trčely kusy neporušených zdí, a většina oken, jež v poledním slunci zářila jako doběla rozpálené výhně, byla vyplněna tabulemi z nerozbitného laminátu. Naděje, že se probourají dovnitř nebo že najdou vchod do převrácených kanceláří právníků a přepychových bytů bankéřů, byla nepatrná. Kdyby Sebastian musel plukovníka Kudrnu vyřadit z provozu, Piskač sám by mu v tomhle neschůdném terénu moc nepomohl. A když si představil, jak se plazí zpátky domů a jak se odstrkuje svou jedinou rukou, vůbec ho to nepotěšilo.

Prosím, dobrotivý Bože, modlil se na zádech nerudného medvídku, ať najdeme baterie. O nic jiného neprosím, alespoň pro tuto chvíli -

Piskač zmizel za haldou betonových panelů, pokrouceného armovacího železa a potrubí. „Sebastiane! Tady je to!“ zavolal vysokým ptačím hláskem. „Našel jsem to! Našel jsem to!“

Plukovník přidal do kroku, aniž ho musel Sebastian pobízet, a začal se šplhat vzhůru po nakloněné ploše, která kdysi bývala svislou zdí, drápy škrábal po rozpukaném betonu. Na vrcholu hromady se zastavil, Sebastian se vzepřel o plukovníkovo rameno a díval se, kam ukazuje husar, který byl radostí celý bez sebe. Z naraženého kontejneru na něho zasvítla jasně oranžová hvězda, mezinárodní znak humanitární pomoci.

„Opatrně, kamarádi!“ varoval je Sebastian. „Nejdřív se na to mrknu já.“

Plukovník Kudrna seběhl po další převrácené stěně k husarovi, zůstal stát vedle poskakujícího vojáčka, netrpělivě podupával tlapami a bručel.

„Nechci, abyste se mi tady zranili, tak hezky čekejte.“

Sebastian sešrouboval jednotlivé díly skládacího prohrabovače, vysunul ho jako dlouhé tykadlo přes medvídkovo rameno a začal šťouchat do balíčků vyhrězlých z pomačkaného kontejneru. Musel být opatrný, protože záluždní vládní agentury rozmístily po zřícených oblastech spoustu nevinně vypadajících nástrah. Krabice plná kulatých plechových odznaků mohla z ničeho nic vybuchnout a zatraceně ostrá republikánská hesla a výzvy k plnění pětiletky mohly ze somráka nadělat řezanku. Ale tentokrát pronikla špička prohrabovače hluboko do kontejneru, aniž nějaký detonátor spustila.

„No tak, Sebastiane!“ Husar Piskač byl rozrušený na nejvyšší míru, natahoval krk a vystrkoval svůj ulomený nos, teď kratší než bodec na jeho helmě, jako by jím věřil neskutečné bohatství. Přestože byl jenom důmyslnou loutkou, očka se mu rozzářila pravou lidskou hamižností. „Pořád jenom čekáme a čekáme!“

„Tak dobře, kamarádi, ale až jednoho krásného dne vyletíte do vzduchu, nebude to moje chyba.“ Sebastian stáhl prohrabovač a začal ho rozebírat. „Běžte se podívat, co jsme vlastně našli.“

Měli štěstí, protože v kontejneru byly v neprodyšných fóliích zabalené suché baterie české výroby, které zřejmě pocházely z armádních přebyteků, velké a hranaté, které by jednou rukou ani nezvedl. Když přišel o možnost zásobování od Tyrellů, upravil Kudrna i Piskače tak, aby fungovali na jakýkoli zdroj elektrické energie, proto se jim teď hodily všechny typy.

„Co tam ještě máme?“ zajímal se Sebastian. Plukovník Kudrna ho vytáhl ze sedačky a opřel o zeď, aby mu nepřekážel, potom vlezl za husarem do kontejneru a společně vyhazovali ven balíčky baterií, masové konzervy, krabice višní v čokoládě a kosmické emigrační formuláře. Nakonec se Kudrna s Piskačem vynořili omotaní věnci durynských klobás. Sebastiana to rozesmálo: „Přestaňte ze sebe dělat šašky a padáme odsud.“

Pak připojil jednu z českých baterií ke svorkám v Kudrnově hrudníku, takže medvídek měl nyní dost sil, aby ho nesl a ještě pomáhal husarovi táhnout pytel nacpaný kořistí. Sebastian se pohodlně opřel o plyšový potah plukovníkových zad, pod nímž cítil klidné vibrace ozubených soukolí a předení solenoidů. Medvídek už nebyl ani trochu rozmrzlý.

Když se Sarah Tyrellová vrátila z Curychu a začala řídit Tyrellovu společnost, rozhodla, aby bylo apartmá, kde její strýc žil a pracoval - a kde také zemřel -, zapečetěno. Stalo se z něj malé muzeum, v němž byla minulost Eldona Tyrella uzavřena tak důkladně, že jí už nemohla ublížit.

Teď se však rozhodla pečeť zlomit.

Výtah zvolna stoupal po šikmé zdi budovy, ale najednou se zastavil. Z reproduktoru se ozval neosobní hlas: „Přístup do tohoto sektoru je zakázán všem včetně zaměstnanců Tyrellové společnosti. Vraťte se prosím do svého vymezeného pracovního prostoru, neboť již byla upozorněna bezpečnostní služba.“

Sarah byla v kabině sama. „To je v pořádku,“ řekla hlasitě. „Změňte přístupová práva.“ Nebyla si jistá, kolik

času počítač potřebuje na porovnání vzorků jejího hlasu, a tak začala odříkávat první, co jí napadlo: „*Godiam, fugace e rapido, é il gaudio dell'amore, é un fior che nasce e muore, né più si può goder.*“ Ještě před malou chvílí ležela ve své ložnici, pokuřovala a poslouchala nahrávku *Traviaty*, proto jí ta slova vytanula na mysl. Oblíbila si klasické podání Sillsové, kdežto uvolněný projev Callasové se jí nelíbil. Příliš se podobal hlasům, které jí zněly v hlavě.

Počítač mlčel, místo odpovědi se kabina znovu rozjela vzhůru a Sarah vystoupila v soukromém apartmá svého strýce.

Hned po návratu do L. A. sem jednou zavítala, aby se krátce rozhlédla, a pak poručila svému doprovodu, aby celé podlaží uzavřeli. Mrtvé tělo Eldona Tyrella již bylo samozřejmě zpopelněno. Urnu s jeho popelem, která jí byla slavnostně předána na jakémsi večírku pořádaném zaměstnanci společnosti, si odnesla do své ložnice, postavila ji na noční stolek a otevřela. Od toho okamžiku v ní s každým oklepnutím cigarety přibývalo víc a víc šedého popela.

Vzduch v rozlehlých prostorách strýcova apartmá byl zatuchlý, přestože nechala zapnout klimatizaci. Jako by tam čpělo něco nasládlého, co ventilátory nedokázaly odstranit. Nebylo to jenom tím, že se místnosti už rok nevětraly. Vypadalo to, jako by se tam ten pach smrti po židbích stírával už celá léta.

A teď jí tohle všechno patřilo.

Kdysi právě v této ložnici spatřila na svém těle kapky své vlastní krve, které mihotání svíce proměnilo na malé zářivé rubíny. Nyní zbyly ze svíček jen ztuhlý louže rozteklého vosku s černými špičkami knotů. Na pomačkaných hedvábných polštářích opřených o masivní čelo postele byl dosud patrný otisk strýcových zad. Sedával tady, přemýšlel a meditoval tak dlouho do noci, až se zavíraly burzy i ve Vladivostoku a Peking, a posouval své figury po šachovnici finančního světa. Ta hra pokračovala i bez něj, ale někdo jiný získal převahu a hrozil šachmatem.

Sarah zavadila nohou o šachovou figurku. Byla to černá dáma. Figury se rozlétly po podlaze, když šachovnici srazilo padající tělo Eldona Tyrella. Sarah by ráda věděla, kdo tu partii vyhrál, zda její strýc, nebo jeho soupeř. Nedokázala si představit, že by Tyrell mohl prohrát.

V tlumeném světle, které do ložnice pronikalo zatemněnými okny, spatřila na podlaze tmavou skvrnu, která vypadala jako obrys nějakého kontinentu na slepé mapě. Na to místo dopadla hlava s rozmačkanýma očima a tenkrát byla ta skvrna rudá, během uplynulého roku však zčernala. Když přes ni přecházela, zakřepala pod jejími podpatky, jako by kráčela po tenké vrstvě šelaku.

Sarah se zastavila uprostřed ložnice a rozhlédla se. Ztuhlý vosk, studené pokrývky a rozházené šachové figurky. Ten pokoj se jí líbil víc takhle, mrtvý a bezpečný.

Odněkud shora zaslechla šepot: „Transakce nebyla dokončena. Očekávám další pokyny. Přejete si opět začít obchodovat?“

Za tím hlasem se skrýval makléřský program, nesamostatný a nepříliš inteligentní, schopný pouze plnit pokyny. Těsně před svou smrtí mu Eldon Tyrell pravděpodobně zadával nějaké pokyny, ale byl přerušen, když do ložnice znenadání vstoupil strýcův vrah, ten replikant s bílými vlasy. Jeho šílený úsměv znala z fotografií.

Tichý hlas makléřského programu v ní vyvolal bolestnou vzpomínku na ty dlouhé noci, kdy strýc ještě žil a ona si tak zoufale přála jeho smrt. Jako by ještě teď cítila chladivý dotek hedvábných polštářů pohlcujících její dech, zatímco hlas počítače kdesi v dálce mumlal nekonečná čísla...

„Odpovězte prosím,“ naléhal naprogramovaný hlas. „Očekávám pokyny. Zaznamenal jsem dotazy týkající se akontace...“

Vzpomněla si, proč sem přišla. Musí dodělat práci a převzít zbývající část majetku. Na to, aby Tyrellovu společnost zcela ovládla, aby si s ní mohla dělat, co chce, musela podniknout řadu nezbytných kroků, hezky jeden po druhém. Už jich mnoho nezbývalo.

„Pokyny jsou následující.“ Věděla, že jí bude makléřský program poslouchat, protože měl stejné identifikační obvody jako zajištění vstupních dveří. „Ukončit všechny finanční transakce. Uzavřít všechny účty. Všechno převést na hotovost a peníze uložit na soukromý účet na jméno Tyrellová Sarah.“

Program jako by zaváhal. „Účet zní na jméno Tyrell Eldon.“ „Ten účet zrušit. Splnit mé pokyny.“

O několik okamžiků později jí makléřský program téměř vděčně poděkoval a odpojil se. Jiný neosobní hlas jí seznámil se stavem aktiv a pasiv, což jí vůbec nic neříkalo. Jako dědička Tyrellů vnímala peníze jen jako jakousi abstraktní sílu, jako něco podobného gravitaci, které také nikdo nevěnuje pozornost, dokud nezmizí.

Sarah zamířila do kanceláře. Žádné jiné hlasy jí už neoslovily a postupně umlkl i šepot vzpomínek. Když otvírala dvoukřídle dveře, koutky úst jí zvlnil nepatrný náznak uspokojení.

Za soukromým světem Eldona Tyrella se rozprostíraly obrovské prostory jeho kanceláře, které byly navrženy tak, aby každého návštěvníka ohromily a současně zastrašily. Mezi vysokými sloupy se v jasné záři odpoledního slunce vznášela zrnka prachu. Rok zahálající senzory však ihned zaregistrovaly přítomnost člověka a spustily na okna polarizační filtry.

Klapání vysokých podpatků jejich střevičků se rozléhalo jako série tlumených výstřelů. Záměrně se pro tuto příležitost oblékla natolik elegantně, jak to odpovídalo přepychovému prostředí a atmosféře nasycené penězi a mocí, která tam přetrvávala i po smrti svého tvůrce.

Prošla kolem prázdného ptačího bidýlka ve tvaru písmene T, jehož horní příčka byla ve výšce jejich širokých ramen. Než bylo apartmá uzavřeno, jeden zaměstnanec ji upozornil na krátkozrace pomrkvající sovu, maskota Eldona Tyrella. Sarah se nad i ptákem slitovala, proto nezemřel hladu, ani mu nedošly baterie nebyla si jista,

jakým způsobem by posel -, ale přikázala, aby se i o něho postarali. Když se chystala k cestě na sever, měla nutkání vzít sovu s sebou a vypustit ji v lese, kde se skrývala i její oběť, nakonec však usoudila, že pták bude buď příliš krotký, nebo špatně naprogramovaný, než aby přežil na svobodě. Divocí havrani by mu ozobili kůstky pěkně do čista, ať už byl skutečný nebo ne.

Sarah usedla za obrovský psací stůl svého strýce; i tento kus nábytku, šestinožý *bureau plat*, který vyrobil Andre-Charles Boulle v královské manufaktuře Ludvíka XIV., teď byl jejím majetkem. Mohlo jí být něco málo přes deset let, když byl jediný další podobný stůl z té doby, jenž původně patřil Lordu Ashburnhamovi, dopraven do strýcova apartmá rozštípaný na drobné třísky a mosazné a želvovinové zlomky. Eldonu Tyrellovi nestačilo vlastnit unikátní starožitný kousek. Musel být jediný, kdo něco takového má. Čas od času mívala chuť vzít sekyru i na tento stůl, a když se nyní dotkla leštěného povrchu, ucítila, že ji má pořádk, že v ní ta chuť dosud dřímá. *Co spí, není mrtvé*, pomyslela si.

Zaslechla zvuk otevíraných dveří. Zvedla hlavu a ještě stačila zahlédnout Anderssona, který je zvenčí zavíral. Muž v dlouhém tmavém kabátu, jenž vstoupil, se rozhlédl, uviděl ji a pomalu zamířil k ní.

„Tady jsem už jednou byl,“ řekl Deckard a zastavil se několik kroků od stolu. „Ale už je to hrozně dávno.“

Sarah se opřela o opěradlo vysoké židle. „Tak dávno to zas není.“

„Připadá mi to jako věčnost.“ Deckardův hlas nezněl příliš potěšeně, ale ani překvapeně. „Jako by se to stalo v jiném světě anebo v jiném životě.“

Vstala a přešla po starodávném perském koberci z Tabrizu k baru. „Dáš si něco? Z důvěryhodných zdrojů vím, že dáváš i přednost nápojům, které chutnají podobně jako bláto.“

„Čím severněji, tím jsou lepší,“ řekl Deckard, „ale dám si cokoli. Nejsem vybíravý, z toho jsem už vyrostl.“

Nalila do dvou skleniček a jednu mu podala. „Na tvé zdraví.“

„Nikdy by mě nenapadlo, že se budete zajímat zrovna o mé zdraví.“ Vyprázdnil sklenku jedním douškem. Všichni blade runneři, s nimiž se setkala, pili tvrdý alkohol stejným způsobem. Jako by jim šlo jenom o to, co nejrychleji si propálit žaludek. „Bylo mi dobře tam, kde jsem byl, L. A. mi k srdci nikdy nepřirostlo.“

„Takže bych ti asi měla nabídnout něco hodně dobrého,“ řekla zamyšleně, „abych ti vynahradila všechny... potíže.“

Sáhl po láhvi a znovu si nalil. „Myslím, že nic tak dobrého nemáte.“

„Uvidíme.“ Odnesla si svou sklenku ke stolu, posadila se a pokynula mu k židli na protější straně. „Udělej si pohodlí. Musíme si promluvit o spoustě věcí.“

Vzal si láhev jednoleté whisky s sebou. „Například?“ Pohodlně se usadil a natáhl nohy.

„Chci ti něco nabídnout. Práci. Chci, abys mi někoho našel. Vlastně ne někoho, ale něco. V tom jsi přece dobrý, nebo ne?“

„Kdysi jsem býval, ale už jsem vyšel ze cviku,“ odpověděl Deckard. Popíjel teď po malých doušcích. „Asi byste si měla najmout někoho jiného, někoho s čerstvými zkušenostmi.“

„K tomu, co potřebuji,“ lehce se pousmála koutkem úst, „máš skvělou kvalifikaci.“

„Jsou i jiní blade runneři. Ti opravdoví, kteří to dělají rádi.“ Přejel palcem po okraji sklenky. „Třeba můj bývalý parták Holden, Dave Holden. Je to pořádně ostrý chlap. Zavolejte mu, možná už je venku z nemocnice. Potřebuje tu práci mnohem víc než já, určitě mu napočítali mastný účet.“

„To je zajímavé, že mi doporučuješ zrovna Holdena.“ Sarah si poposedla. „Neděláš to poprvé, že místo sebe navrhuješ někoho jiného. Tvému starému šéfu Bryantovi jsi taky doporučil právě Holdena.“

„Nevím.“ Deckard pokrčil rameny. „Už si to nepamatuju.“

„Osvěžím ti paměť.“ Vytáhla zásuvku, v níž vedle ošklivého zavíracího nože ležel dálkový ovladač. Část obložení jedné stěny se odsunula. „Dávej pozor.“

Sarah nezajímalo, co se na obrazovce odehrává, viděla to už mnohokrát, stačilo jí poslouchat záznam rozhovoru. Pozorovala Deckarda, který nepohnutě hleděl na nekvalitní videozáznam.

Už pro vás nedělám. Najmi Holdena, je dobrej.

To byl Deckardův hlas. Potom se ozval Bryant:

Už se stalo. Našel je, ale dostali ho. Není tak dobrej jako ty...

Sarah zastavila přehrávač. „Už si vzpomínáš?“

„Jak se vám tohle dostalo do rukou?“ zeptal se podezřívavě, ale i s trochou respektu. „Ten záznam pořídila monitorovací kamera v kanceláři inspektora Bryanta. Správně by měl být v policejním archivu.“

„Nějaký způsob se vždycky najde. Vztah mezi policií a Tyrellovou společností není tak antagonistický, jak si někteří lidé myslí. Nebo alespoň ne pokaždé. Máme i některé společné zájmy.“ Sarah se nepřestávala mírně usmívat. „Jinými slovy vždycky se najdou policisté, kteří jsou ochotni spolupracovat. Například něco obstarat, jako třeba tohle.“

„To věřím.“

„Chceš vidět víc?“

Zavrtěl hlavou. „Ani ne. Už mě to nezajímá.“

„Možná to dnes uvidíš s potřebným odstupem.“ Dálkovým ovladačem vrátila pásku zpět.

Deckard opět postával ve dveřích kanceláře a Bryant říkal: *Mám v ulicích čtyři kusy na odstřel...*

„Slyšel jsi to?“ Sarah zastavila pásku. „Když ti Bryant ten úkol přiděloval, když mluvil o skupince uprchlých replikantů, kolik tvrdil, že jich v L. A. je?“

„Nevím...“ Deckard pokrčil rameny, jako by ho to unavovalo. „Nepamatuju si přesně, co řekl. Asi čtyři.“

Stíhal jsem čtyři.“

„Velmi správně. Tak poslouchej, co ti řekne o minutu později.“ Dalším tlačítkem převinula pásku kupředu. „Dávej pozor.“

Na obrazovce se objevil jiný záběr. Deckard poznal malou výslechovou místnost za Bryantovou kancelář. Deckard a Bryant, jenž měl s sebou láhev skotské whisky, sledovali na monitoru záznam rozhovoru, který vedl Dave Holden s replikantem Kowalským v administrativní budově Tyrellů.

Na malém monitoru se objevil detail obličejů Kowalského s ustupující bradou. *Už jsem dělal IQ testy.*

Holden řekl: Teď jde o rychlost reakce...

„Systém automaticky vybírá nejaktuálnější data.“ Sarah ukázala na monitor na obrazovce. „Tohle je poslední záznam Kowalského s Holdenem. Za chvíli na Holdena vystřelí.“ Zesílila hlasitost. „A teď sleduj, co ti Bryant říká o tom, kolik replikantů uprchlo z vesmírné kolonie a přiletělo na Zemi.“

Opět se ozval Bryantův chraplavý hlas: *Tři samci, tři samice...*

„Šest?“ Deckard překvapeně zíral na Sarah. „Teď si vzpomínám. Mluvil o šesti uprchlých replikantech.“ Pomalu vrtěl hlavou, jako by se snažil srovnat si myšlenky.

„Už ti to začíná docházet,“ řekla Sarah tiše. „Jenže za chvíli bude Bryant mluvit o pěti replikantech. Začne tím prvním, jehož jméno neznáme, který se usmažil na drátech, když se poprvé pokusili proniknout do areálu společnosti. A potom ti ukáže fotografie, sdělí ti jména a všechny údaje o ostatních replikantech. Mělo by tě to zajímat.“

Pustila mu zbytek pásky. Na Bryantově monitoru defilovaly tváře a identifikační údaje. Sarah hleděla na Deckarda, jenž se soustředěně mračil na obrazovku, dokud záznam neskončil.

„A teď si to přepočítej.“ Vypnula přístroj, zvedla ruku a začala počítat na prstech: „Jeden mrtvý replikant, který se uškvařil na drátech. Potom Kowalski, který vystřelil po Holdenovi. A teď ženy, Pris a ta rusovláska Zhora. A nakonec replikant Roy Batty. Dohromady pět. Nikoli šest.“

Když padlo poslední jméno, Deckard viditelně ztuhl. Setkání s Battym ho málem stálo život. „Možná se Bryant poprvé spletl.“ Mávl rukou k černé obrazovce. „Pět nebo šest, kdo ví? Kruci, vždyť pil jako duha, určitě ta čísla popletl.“

„Bryant nic nepopletl,“ řekla Sarah tiše. „Bylo jich šest. Šest replikantů skutečně uprchlo a dostalo se do L. A. Záznam zpráv vesmírných bezpečnostních agentur, který jsem získala, to potvrzuje. A kromě toho: Bryant vymazal z kartotéky replikantů soubor s osobními údaji jednoho z té party. Tohle popletl, když po něm nechal díru. Záznamy jsou seřazeny podle pořadových čísel. Replikant, který se uškvařil, se do nich nedostal, protože už bylo po něm a nemohl tedy způsobit žádné potíže. Kowalski měl číslo jedna, Batty číslo dvě. Zhora a Pris dostaly čísla čtyři a pět. Takže nám tam zůstala díra po tom vymazaném replikantovi, který měl původně pořadové číslo tři. Bryant nebyl dost chytrý, aby to dokázal zamaskovat, nebo mu na tom prostě nezáleželo.“

„Možná,“ řekl Deckard.

Sarah si překřížila paže na prsou. „Když je všechny sečteš, zjistíš, že nám stále ještě chybí šestý replikant. Je tedy někde ve městě, ale nevíme kde.“

„A co na tom, že tady je?“ Deckard se mrzutě zašklebil. „Proč by mě to mělo vůbec zajímat?“

„Protože ti chci navrhnout, aby ses o něj postaral.“ Posuvná část obložení se vrátila na místo a zakryla obrazovku. Sarah vložila ovladač zpět do zásuvky. „Proto jsi tady. Proto jsem tě nechala přivést do Los Angeles.“

„Víte, je to naprostá ztráta času, ať už se mnou, nebo s kýmkoli jiným.“ Přimhouřil oči. „Bryant byl ožrala a popleta. Mohl říct šest, když myslel pět. Vím moc dobře, jak mu ten jeho alkoholický mozek fungoval. Proto jsem tomu tenkrát asi nevěnoval pozornost. Nejspíš s tím šestým replikantem uvíznete na mrtvém bodě, protože nikdy neexistoval.“

„Mám ještě další informace. Zpráva od zástupců vesmírných kolonií o útěku replikantů, kterou měl i Bryant, ale nikdy ti ji neukázal, potvrzuje, že se na Zemi skutečně dostalo šest replikantů.“

„Máte takovou zprávu?“ Deckard se hrubě zasmál. „Takže nemáte žádné starosti. Jednoduše si v ní přečtete, kdo je tím vaším šestým uprchlíkem, a nepotřebujete mě, abych po tom pátral.“

„To nejde.“ Sarah byla na všechny Deckardovy argumenty připravena. „Už jsem ti řekla, že Bryant ty údaje ze záznamů policejního oddělení vymazal ještě dřív, než ti ten úkol přidělil. Identifikační údaje o šestém replikantovi jsou ztraceny.“

„To je toho. Policie L. A. může požádat vesmírnou kolonii o kopii.“

„Ty to prostě nechápeš, Deckarde.“ Vzrušeně se předklonila. „Policie L. A. nic neví. Vyšetřování bylo skončeno a celá věc byla uzavřena, když zemřel replikant Batty. *Finito*. A já nechci, aby policie vyšetřování toho případu obnovila. Tyrellova společnost si to nepřeje.“

„Proč ne, když tvrdíte, že vám po městě pobíhá ještě jeden model Nexus 6? To by mohlo skončit špatně, věřte mi. Vím, co říkám. Domníval jsem se, že ho naopak chcete chytit co nejrychleji.“

„To chci. Tyrellova společnost si to přeje, ale ne ve spolupráci s policií. Všechny úřady musí zůstat zcela mimo hru. Deptá nás OSN, samozřejmě *sub rosa*, mimo jakoukoli pozornost médií. Zpochybňuje užitečnost produktů Tyrellovy společnosti, tedy našich replikantů, v programu kolonizace vesmíru. Přiznávám, že nastaly určité problémy. Ne jenom s těmi, kteří se objevili na Zemi, ale i tam venku.“

Deckard pozvedl obočí. „Kdykoli se při mé práci, kterou jsem kdysi dělal, začalo mluvit o problémech, slyšel jsem místo toho slovíčko *smrt*.“

„Nepotřebuješ znát všechny podrobnosti.“ Hlas měla vyrovnaný a chladný. „Pokud dochází k nějakým problémům nebo úmrtím, chceš-li, nese na tom hlavní vinu OSN a také kolonisté. Dožadovali se vyšší kvality otrocké práce. Vyžadovali, aby replikanti byli stále víc podobní člověku a jako člověk inteligentní. A také aby měli stejné city.“ Pokračovala chladným opovrživým hlasem: „Ne proto, aby byli dovednější nebo výkonnější než obyčejní hloupí roboti. Naše staré modely Nexus 1 byly pro kolonie naprosto dostačující.“

„Tak proč?“

„Vy blade runneři jste opravdu jako děti. Vraždící děti.“ Soucitně na něj pohlédla. „Umíte zabíjet, ale o lidech nic nevíte. Chceš vědět, proč kolonisté žádají problémové a lidem podobné otroky, místo účelných strojů? Odpověď je jednoduchá. Stroj netrpí, není toho schopen, stroj neví, že je znásilňován. Člověk nemůže vůči stroji uplatnit svou nadřazenost. Všechny ty báječné reklamní báchorky OSN o vesmírných koloniích lidem slibují nový život a možnost začít znovu. Zlatý čas příležitosti a dobrodružství. Proto museli dostat replikanti emoce, aby svým majitelům poskytli ten opojný pocit moci.“ Sarah se ušklíbala. „Všechno, co ti Bryant říkal o modelech Nexus 6, byla lež. Jejich emoce nebyly defektem v konstrukci. Vštípil jim je Tyrell na přání zákazníků.“

„Vypadá to, že dostali víc, než chtěli.“

„Dostali přesně to, co chtěli, jenže za to nemínili odpovídajícím způsobem zaplatit. Nikdo nikdy nechce za nic platit. Za otroky obdařené city musíš zaplatit rizikem, že se vzbouří, že vrazí svému pánovi nůž do zad, pokud dostanou příležitost.“ Usmála se, jako by svou ponurou předpověď labužnický vychutnávala. „Pohleďme pravdě do tváře, Deckarde. To, co jsme replikantům Nexus 6 dali, je lidská přirozenost. A právě to se zprvu zástupcům OSN, kteří řídí vesmírné kolonie, zamlouvalo. Pochopitelně že teď nemíní otevřeně přiznat, že se mylili, že cíle jejich strategie s atraktivními koloniemi je velmi nešťastná záležitost, že jenom vede ke vzniku vojenských státek - jako byla starověká Sparta, která se bála *heilótů* - a že se na planetách, kde se replikanti vzbouřili a kam OSN poslala vojáky, vrší na bitevních polích hromady kostí. Protože OSN dokáže bránit nákaze v jejím šíření jen totální likvidací. Ve vesmíru se děje spousta věcí, o kterých se tady na Zemi nemluví. Jednoduše to nejsou vhodné informace pro náborovou propagandu.“

Deckard mlčel. Sarah viděla, jak usilovně zvažuje všechno, co mu řekla. „Myslím..., že vím, kam míříte. OSN a policie jsou v tom podle vás namočení společně. Máto být spiknutí, které má dokázat, že za všechny potíže s replikanty může Tyrellova společnost, ne oni.“

„Na něco jsi zapomněl, Deckarde. Není to jen spiknutí proti Tyrellům, ale také proti blade runnerům. Nebo přesněji - spiknutí, které blade runnery zneužívá. A ještě přesněji - spiknutí, které zneužívá toho, že jsou zabíjeni. Úředníci OSN potřebují vyvolat dojem, že replikanti Nexus 6 jsou mnohem nebezpečnější, než ve skutečnosti jsou, že jsou mnohem schopnější než lidé. A že umí oklamat systém, který je má odhalit a odstranit. Tím systémem jsi myšlen ty, Deckarde, ty a ostatní blade runneři. Nejjednodušší způsob, jak vaši neschopnost prokázat, nám předvedli na Holdenovi. Blade runneři prostě nejsou schopni čelit replikantům Nexus 6, a proto je třeba zrušit výrobu. Konec, už žádná další spolupráce a žádní replikanti. Vesmírné kolonie se o sebe budou muset postarat samy.“

Na Deckarda neudělala její slova žádný dojem. „Nejspíš jen na tak dlouho, než vymyslíte něco jiného, třeba nějaký nový model, méně nebezpečný.“

„To už nebude možné.“ Sarah tím naznačila, že o tom samozřejmě také uvažovala. „Pokud bude zrušena výroba replikantů, jak si to přejí naši nepřátelé, znamená to zrušení Tyrellovy společnosti.“ Rozhlédla se po luxusní kanceláři. „OSN nabídla Tyrellům exkluzivní zakázky na dodávky replikantů pro vesmírné kolonie pod podmínkou, že celý závod bude vybudován podle jejích požadavků. Výzkumné laboratoře, vývojové ústavy, výrobní jednotky a montážní linky, které sestavují replikanty, to všechno je soustředěno v těchto dvou základních komplexech. Jsou tady dokonce i soukromé byty Tyrellů, protože si to tak přála OSN. Všechno, včetně tvaru šikmých věží, bylo zkonstruováno tak, aby celý komplex Tyrellovy společnosti zmizel z povrchu zemského, aniž by ohrozil okolní město - až bude stisknutím červeného tlačítka spuštěn autodestrukční systém.“

Deckard otevřel oči. „Autodestrukční systém? O čem to mluvíte?“

„Nemusíš se zneklidňovat. Pravděpodobně k tomu nedojde zrovna teď.“ Nepatrně pokrčila rameny. „I když by mohlo. Ve stěnách všude kolem nás je dost výbušnin propojených časovanou kaskádou, aby mohly být oba komplexy v krátké době proměněny na dvě hromádky trosek, z nichž se trochu zapráší.“

Sarah mluvila klidně a nezaujatě. Naučila se to, neboť si tato slova přeřikávala večer co večer před spaním jako pohádku na dobrou noc. „A v jedné z těch hromádek bude možná pár smítek i ze mne, pokud budu v okamžiku výbuchu přítomna... Všechno je zkrátka vymyšleno tak, aby došlo k implozi a budovy se zhroutily do jednoho místa-proto jsou věže nakloněny do středu. Bude to ohleduplná apokalypsa, nikdo nezúčastněný nebude zraněn. Tak vidíš, Deckarde, jakmile bude jednou Tyrellova společnost zrušena - a OSN si stisknutím červeného tlačítka vždycky nějak zdůvodní -, hned tak brzy podnikat nezačne.“

„A vy si myslíte, že právě tohle má OSN v plánu udělat?“

„Rozhodně si nebude sypat na hlavu vlastní popel. V žádném případě nepřizná, že vesmírný kolonizační program byl od samého začátku omyl.“ Sarah zaklonila hlavu a krátce se zasmála. „Ovšem, i to je lidská přirozenost. Raději vraždíme než se omlouváme.“

Deckard hloubal nad prázdnou sklenkou. „Chcete mi namluvit,“ zamumlal po chvíli, „že kdyby byla Tyrellova společnost zničena, že by to byla škoda?“

„Mysli si, co chceš, je mi to jedno. Ale já nedovolím, aby se to stalo. Je moje!“ Odvrátila se od něho a

zahleděla se zacloněným oknem na věže zalité krvavě rudou září zapadajícího slunce. „Nečekám, že tě bude osud Tyrellů zajímat tak jako mě. Chci pouze, abys udělal práci, kvůli níž jsem tě sem nechala dopravit.“

„Jak jsem už kdysi říkal Bryantovi...“ Natáhl ruku a postavil prázdnou skleničku na stůl vedle její. „Pro vás nedělám. Nebudu na tom pracovat.“

„Ale budeš.“

„S tím nepočítejte.“ Zlostně přimhouřil oči. „Dokonce ani nevím, co chcete, abych udělal.“

„Není to zřejmé? Po městě se pohybuje jeden uprchlý replikant, model Nexus 6, abych byla přesná. Chci, abys ho našel a - jak se to říká? - vyřadil z oběhu. A musíš to udělat dřív, než bude Tyrellova společnost a s ní všechno, co můj strýc vytvořil, zničeno.“

„Jenže mě to nezajímá.“ Deckard pomalu zavrtěl hlavou. „Opravdu si myslím, že by to nebyla žádná škoda.“

„To je mi jasné.“ Natáhla ruku a postupně se dotkla obou prázdných skleniček. „Takže ti musím něco nabídnout, aby tě to zajímat začalo.“

„Na to nemáte dost peněz. Nikdo je nemá.“

„Asi ne. Ale... mohu ti nabídnout něco, čeho si nade vše ceníš. Ženu, kterou miluješ...“

Deckard se na židli narovnal. „Co to má znamenat?“

Stiskla tlačítko na stole, vstala a přistoupila k vysokému oknu. „Pojď sem.“ Sklo se mezitím zatemnilo, na fotochromatické vrstvě zářil jen rudý bod jako přeřatá tepna. „Chci ti něco ukázat.“

Chvilí na ni nehybně hleděl, než se konečně zvedl. Sarah si sáhla do vlasů a rozpustila si je.

„Tohle jste už jednou udělala.“ Deckard se zastavil a díval se, jak jí kadeře padají na ramena. „Nemusíte to opakovat. Jsem si té podoby vědom.“

„To není podoba.“ Sarah si prohrábla vlasy a zase je nechala volně klesnout na šíji. „To je totožnost. To přece víš, že? Ať si namlouváš co chceš, ona a já jsme stejné. Když miluješ Rachel, vlastně miluješ mne.“

Zavřel oči. Zvedl ruku, jako by ji chtěl vzít za paži, ale zarazil se.

„Originál jsem já. Rachel je pouze moje kopie.“ Ztišila hlas do šepotu. „Na to nezapomeň...“

Ruka se mu roztrásla, jeho vůle zápasila s touhou. Věděl, že si Sarah velmi dobře uvědomuje, jak na něho působí, že proniká do temných hlubin jeho duše jako to slunce zacloněnými okny.

Přidržela se jeho ramene a naklonila se k němu. „Ty víš...“ zašeptala mu do ucha, „ty víš, že jsem to já.“

„Ne.“ Zavrtěl hlavou, oči měl stále zavřené. „Vy nejste...“

Sklopila víčka, aby ji nerušily ani poslední zbytky světla prodírající se zatemněním, a pod rty ucítila jeho drsnou neoholenou tvář. „Ona umírá. Je už vlastně mrtvá... Pouze tím se lišíme,“ šeptala. „Proč bys měl milovat mrtvou, když můžeš milovat mě?“ vydechla sotva slyšitelně.

Neodpověděl, ale uchopil ji za ruku, která mu spočívala na hrudi, a pevně sevřel její křehké zápěstí.

Zнала jeho minulost z videozáznamu, ale věděla, že mu ji nemusí přehrávat. Na pásce byla uvězněna slova pronesená v jiné místnosti u jiného okna, když jeho touha potlačila profesionální nedůvěru blade runnera. Někdo ty záznamy monitorovací kamery z Deckardova bytu našel a usoudil, že je to dobrý obchod. Proto věděla, o čem spolu Deckard a Rachel hovořili v tom jiném světě a jiném čase.

Trochu se od něj odtáhla. „Řekni - ,Tak řekni, polib mě.“

Bylo mu, jako by se propadal do snu, nachýlil k ní hlavu a naslouchal.

„Řekni to.“ Její tichý hlas teď zněl rozkazovačně.

Slova mu pomalu splynula ze rtů: „Řekni - ,Chci tě.“

Čas jako by se zhroutil a minulost prostoupila přítomnost, když opakovala slova, která kdysi pronesla Rachel. „Chci tě...“

Pustil jí zápěstí a ponořil prsty do jejích rozpuštěných vlasů, druhou rukou ji pevně uchopil za paži, přitáhl si ji blíž, přitiskl ji k sobě a políbil.

Náhle ji od sebe odstrčil tak prudce, jako by ji chtěl udeřit, až se zajíkla. Deckard měl na tváři výraz, jako by právě procítl z noční můry, jako by si nebyl jist, zda to všechno nejsou jen halucinace.

Natáhla ruku ke stolu a sklo zprůhlednělo. Dohasínající západ slunce je zalil jako rudý oceán. Pevně si hleděli do očí. Uvažovala, jestli on v těch jejích vidí totéž, co ona v jeho, tu zvláštní lidskou sílu, vymykající se zdravému rozumu, schopnou i zabít. *Je to osud*, pomyslela si Sarah.

„Tak jo.“ Deckard si dlaní otřel ústa. „Beru to. Najdu vám toho šestého replikanta.“

Z jeho tvrdého a ledového pohledu vyčetla, že ji začal nenávidět. Alespoň to. Věděla, že po něm zatím víc nemůže chtít.

„Proč?“ zeptala se a ji samotnou to jediné slovo překvapilo.

Deckard přistoupil ke stolu, nalil si whisky, vypil ji, otočil se a pohlédl na Sarah. „Připomínáte mi ji,“ řekl hlasem prázdným jako ta sklenka v jeho ruce. „Už jsem skoro zapomněl.“

Vyhrála jsem. Rychle se od něho odvrátila k oknu a zahleděla se do šera pohasínajícího dne. *Věděla jsem to.* Hrany šikmých věží se rozmazaly. Sarah si olízla rty a ucítila sůl.

„Jste ta nejkratší cesta.“ Deckardův hlas se ozval odněkud z toho velkého prázdného prostoru. „Nejkratší cesta zpátky k Rachel.“ Sklenička klepla o stůl. „To je moje cena.“

KAPITOLA

0004

„Co máte v plánu?“ zeptal se Andersson, pokud to jméno na visačce vůbec bylo jeho, na okamžik odvrátil pohled od ciferníků na palubní desce spinneru a podíval se na Deckarda.

„Mám svoje metody.“ Spinner se prudce snesl do úzkého koryta Olverovy ulice a teď letěl tak nízko, že Deckard zahlédl překupníky zvířat, jak si balí krámky, protože pro tuto noc už obchodování skončilo. Museli dostat zboží pod střechu dřív, než denní žár uskvaří zooidům nervové obvody; vzácná a velmi drahá opravdová zvířata zas potřebovala pro přežití vodu a tepelně izolované schránky. „Vyřadil jsem dost replikantů, abych si pamatoval, co mám dělat.“

Deckard hleděl na město zpod přivřených víček. Když ho agenti Sarah Tyrellové přivezli do L. A., olizovaly temné nebe ohnivé jazyky hořících podzemních plynů, které si našly cestu na povrch při posledním zemětřesení. Ve slunečním jasu však tyto obrovské noční pochodně vypadaly mdlé a nevýrazně.

„Tenhle šestý replikant by mohl být jiný,“ poznamenal Andersson, který už byl zjevně seznámen s podrobnostmi Deckardova úkolu. „Mnohem horší, než na jakého jste připraven.“

Deckard jeho poznámku ignoroval. Čím dřív bude dole v ulicích, tím dřív s tou nešťastnou prací skončí a zase zamíří na sever. Vyhlédl bočním okénkem spinneru a pozoroval hejno umělých emu hnané prodavači postranní uličkou. Ruch tržiště kousek po kousku zmiral a mnohojazyčné neony jeden po druhém pohasínaly. „Kam letíme?“ zeptal se.

„Uvidíte.“ Andersson sáhl na palubní desku a klapl přistávacími přepínači. „Za minutku.“

Ten největší neonový nápis ze všech stále svítil. Deckard si pamatoval, že býval zapnutý bez ohledu na čas a počasí a že zářil na obchodní hemžení jako tiché požehnání. Velikost jeho písmen se vyrovnala nápisům na plochem zobrazovacím panelu pod břichem křížující reklamní vzducholodi OSN, jejíž hřímající reproduktory vyzývaly obyvatele L. A. k odletu z planety.

Potom uviděl nápis VAN NUYOVA VETERINÁRNÍ STANICE, jehož růžové, na okrajích bleděmodře tónované litery korunovaly animované štěně, které každé dvě vteřiny měnilo výraz: chvíli bylo utrápené, ale vzápětí celé šťastné, pochopitelně pod kupou obvažů. Deckard si vždycky myslel, že každé zmrtvýchvstání je takhle snadné.

Spinner se propadl k přistávací plošině na střeše budovy. „Proč letíme zrovna sem?“ zeptal se Deckard. „Má snad vaše kotě v uších roztoče?“

„Nemám rád zvířata.“ Andersson přepnul stroj na automatiku a sundal ruce z ovladačů. Odměřeně se usmál. „Rozkaz Sarah Tyrellové. Máte se tady s někým setkat.“

Vystoupili a Andersson postrčil Deckarda do kabiny výtahu dřív, než na střechu dosedly další dva spinnery. Deckard prozatím nekladl odpor a neměl důvod začínat s tím zrovna teď. Andersson vyťukal bezpečnostní kód a dveře se zavřely. V malém prostoru byla slabě, ale nezaměnitelně cítit dezinfekce a zvířecí trus.

Řada přeblikávajících světel nade dveřmi provázela jejich sestup do střední části budovy. Když se kabina otevřela, Deckard uviděl malého postaršího chlapíka s růžovou pleší, v bělostném laboratorním plášti, s brýlemi na nose a spícím kotětem v náruči.

„Mám zůstat nablízku, pane doktore Isidore?“ zeptal se Andersson, zatímco přidržoval dveře výtahu, aby se nezavřely.

„N-ne... N-nemyslím, že je t-to n-nutné.“ Sklonil hlavu k mourkovi a podrbal ho za uchem. „Věřím, že se náš host bude chovat slušně.“

„Mám snad na vybranou?“

„Ehm...“ Isidor svažtil čelo, na chvíli se zadumal a pak prohlásil: „Asi n-ne.“

„Žádné hlouposti,“ zašeptal Andersson Deckardovi do ucha, pustil dveře a odjel.

„N-nemáte se čeho bát.“ Mourek se pohnul a zívł, doktor Isidor ho podrbal na hlavě. „Jsou za t-to placeni, aby se t-takhle chovali. Všechno je t-to jen t-taková hra. Vy byste t-to měl vědět n-nejlíp.“ Otočil se k Deckardovi zády a vykročil chodbou.

Deckard šel za ním. „Ale každá hra jednou skončí.“

„Samozřejmě.“ Doktor se ohlédl přes rameno. „Když lidem n-nebo jiným t-tvorům ubližujete, už t-to přestává být hra.“ Přitiskl si kotě k hrudi, jako by je chtěl chránit.

Podél stěn chodby stály kotce a menší klece navršené po třech až čtyřech na sobě. Ovzduší pod holými zářivkami bylo nasyčeno ostrou směsicí zvířecích pachů. Jak procházeli kolem, tlačila se zvířata na drátěné pletivo a mňoukala, ňafala a chrochtala, aby na sebe upoutala Isidorovu pozornost. Deckard tam rozpoznal nejen kočky, králíky a zakrslé psíky, ale taky párek guinejských prasat.

Všechna zvířata však nebyla opravdová. Několik koťat sálo mléko z částečně rozebrané imitace bílé kočky; měla odkrytá hliníková žebra, mezi nimiž prosvítaly polyetylenové trubičky, a optickými čidly spokojeně sledovala hemžení drobtiny. V další kleci vzrušeně poskakoval na ocelových nohách s miniaturními písty a klouby chrt a předními tlapami narážel do dvířek. Vedle zas bezhlavý králík nemotorně odstrkoval misku s vodou a jeho druh z masa a kostí, jak Deckard usoudil, se mu čumákem tulil k boku.

„Děje se n-něco?“ zeptal se Isidor, protože zaslechl Deckardovo syknutí, jakkoli bylo slabé.

„Z těch zvířat mi naskakuje husí kůže.“

„Vážně?“ Doktor se zastavil a překvapeně se otočil. Kotě v jeho náruči zamžouralo. „Proč?“

„Nejsou opravdová.“ Na tržišti viděl spoustu napodobenin, ale ty mu nevadily. Byly neporušené. Na odkryté elektromechanické vnitřnosti nebyl hezký pohled.

„Mně t-to tak n-nepřipadá.“ Isidor se zamyslel a na chvíli sklopil zrak k mourkovi. „Pro mne jsou opravdová všechna. N-nevím, jak bych t-to řekl. Když se jich dotknete, t-tak to poznáte. T-totíž... žádný rozdíl n-nepoznáte.“ Nastrčil kotě k Deckardovi. „Zkuste si t-to.“

Deckard podržel mourka na hlavě. Ozvalo se hlasité předení. Klidně mohl být opravdový. Nebo dobře vyrobený a skvěle naprogramovaný.

„Vidíte? Ať t-tak nebo t-tak, je t-to opravdové zvířátko.“ Doktor otevřel prázdnou klec a kotě do ní uložil. „T-tady teď budeš bydlet, T-tygře.“ Kotě chvíli protestovalo, potom se stočilo do klubička a zavřelo oči. „Pojďte. Kancelář mám t-támhle.“ Prudce zamrkal a pokračoval v chůzi. „A kvůli vám zavřu, abyste n-neviděl, co n-nechcete.“

„Co tím myslíte?“

„N-nic.“ Isidor odemkl dveře a pousmál se. „N-nikdy by mě n-nenapadlo, že byste mohl být t-tak... citlivý. Vzhledem k vašemu soukromí.“

„Jedna nula pro vás.“ Deckard vstoupil do kanceláře s nízkým stropem a bez oken, na stěnách visely reklamní kalendáře, magazínové obrázky a fotografie domácích mazlíčků i s jejich majiteli, nejspíš spokojenými zákazníky. „Až na to, že to má nepatrný háček.“ Řekl si, že se nebude rozčilovat, že vydrží jakoukoli zkoušku, kterou mu kdokoli připraví, aby se mohl co nejdříve vrátit na sever, kde na něj čeká jeho spící žena. „Rachel takhle nevypadá. V tom se liší.“

„Prosím, posaďte se.“ Isidor usedl na otočnou židli ke stolu zaplavenému hromadou papírů a prázdných plastových pohárků a ukázal na protější stranu. „Rád bych, abyste se t-tu cítil pohodlně, jako doma. Musíme si t-totíž promluvit o řadě věcí.“

Deckard se posadil a zvedl ze stolu obyčejnou dřevěnou tabulku. „Čtu tady, že se jmenujete Dr. Hannibal Sloat. Nebo je to někdo jiný?“

„Doktor Sloat byl mým šéfem, ale to už je dávno. Už zemřel.“ Isidor se rozhlédl po stěnách a ukázal nahoru ke stropu na výstřížek z časopisu. „T-to je on.“

Na nekvalitní fotografii zažloutlé stářím držel tlustý a zcela holohlavý muž v náruči velkou kočku, kterou ostýchavě hladila nějaká tmavovlasá žena, zatímco další muž poněkud rozpačitě hleděl do objektivu. Deckarda nezajímalo, kdo je kdo, ale zeptal se, aby řeč nestála: „Byl to hodný člověk?“

„Zajisté, velmi hodný. V závěti mi odkázal t-tuhle veterinární stanici.“

„Ptal jsem se, jestli byl hodný na zvířátka,“ pravil Deckard.

Doktor Isidor na něho zmateně pohlédl. „Odkázal mi úplně všechno. N-nejen zvířata.“ Složil ruce do klína a najednou se zdálo, že se v otáčecí židli téměř ztrácí. „Je t-to velká odpovědnost.“

„Píchání injekcí proti psince? Nebo promazávání kulových kloubů replikám pekinézů? Neřekl bych, že byste to nezvládl.“

„Dokud byl starý doktor Sloat n-naživu, t-také jsem si myslel, že n-nemáme nic víc n-na práci, že injekce a drobné mechanické opravy jsou jediným posláním Van N-nuyovy veterinární stanice.“

„Tak o co tady jde?“

„N-nejspíš si myslíte, že pracujeme s n-napodobeninami, jaké dostanete koupit na tržišti, s umělými zlatými rybkami, hady, želvami, kočkami a psy, které n-nerozpoznáte od pravých, t-tedy od t-těch, které n-nazýváte živými t-tvory.“

„A ne snad? Myslel jsem, že na tom se dá vydělat hromada peněz. Lidé mají raději napodobeniny, protože živá zvířata nadělají spoustu svinčíku. Starat se o imitace je jednodušší.“

Doktor horlivě přitakal, chomáče jemných bílých vlasů na růžové lebce se mu zavlnily. „Myslím, že t-takhle uvažuje každý blade runner. Máte svůj vlastní způsob, jak se o t-tyto imitace postarat, že?“

Deckard se na doktora Isidora zkoumavě a tvrdě zahleděl. „Poslyšte, doktore, my dva jsme teď tady kvůli tomu, abyste mě poučoval o morálce? V tom případě se nemusíte obtěžovat.“ Položil dlaně na boční opěrky židle, jako by se chystal zvednout a odejít. „Když toho víte tolik o blade runnerech, slyšel jste taky o křivce?“

„Snad.“ Isidor ustrašeně pokrčil rameny. „N-nějaké řeči člověk vždycky zaslechne.“

„Jmenuje se to Wambaughova křivka.“ Bylo dost nezvyklé o tom vůbec začínat, a Deckard si uvědomil, že je to už podruhé během krátké doby, co o křivce s někým mluví. Všichni policisté, a nejen v L. A., křivku znali, seděla jim kdesi pod hrudní kostí jako olovené závaží, ale nahlas se o ní nemluvalo. Byla to totiž spolehlivá průvodka k policejním evokařům, kteří potom většinou zjistili, že je to s člověkem hodně zlé, odebrali mu zbraň a tím pádem i jednoduché řešení veškerých problémů. „Určuje stupeň nenávisti člověka k sobě samému. U blade runnerů je průběh horší a rychlejší než u ostatních policajtů.“

Isidorovy oči za skly brýlí jako by soucitně zvlhly. „Co se stane potom?“

„To záleží na tom, jak daleko už na té křivce jste.“ Když s tím pitváním jednou začal, bylo snadné zabodnout skalpel hlouběji a ještě jím otočit. Bývaly časy, kdy o tom přemýšlel dlouho do noci, pohodlně usazený na měkké kožené pohovce ve svém bytě. Ta pohovka byla jednou z několika nákladných věcí, které si pořídil za zvláštní prémie. Pokud někdy některému blade runnerovi jeho práce smrděla, tak výše platového výměru určitě

ne.

Vzpomněl si, jak tam po rozvodu sedával, osamělý - vlastně ne tak docela osamělý, protože měl při ruce láhev pětadvacet let staré whisky z Orknejských ostrovů, která byla cítit dýmem, blátem a penězi, a jak mnohokrát přemýšlel o tom, jak daleko se už na křivce dostal. Ale nemyslel na to pokaždé. Někdy vůbec nemyslel. Bývalo snazší propadnout se do naprostého otupění, zvláště když mu na šatech dosud ulpívala krev jeho posledního replikanta. Vzpomněl si, jak jednou pozvedl sklenku, aby se napil, a na hřbetu ruky uviděl stříkanec krve. A potom hodil panáka do sebe, zavřel oči a kromě hřejivého pocitu v žaludku necítil vůbec nic...

„Jednoho dne začne být křivka tak strmá, doktore, že z ní spadnete. To se stalo mně,“ řekl Deckard.

„A potom už n-ikdy n-nemůžete být blade runnerem?“

Uběhlo několik vteřin, než odpověděl: „Ne...“ Zavrtěl hlavou. „Myslím, že nemůžu.“

„T-trošku pozdě,“ řekl Isidor ostře. „Pozdě pro všechny, které jste už zabil.“

Deckard si ho příkře změřil. „Poslyšte, doktůrku, dělal jsem jenom svoji práci.“

„Věděl jsem, že t-to řeknete,“ pravil doktor Isidor a bez jediného zadrnutí dodal: „Tohle říkají všichni vrazi.“

Policista hlídkující na chodbě zvedl ledabyle zbraň na prsa. „Propustku,“ řekl příkře muži v zeleném oděvu, jaký nosili všichni zaměstnanci nemocnice. „Ukažte mi propustku do tohoto patra.“

„Hele, kamaráde, dávej pozor, ať to nezmačkneš!“ Bělovlasý muž zvedl prázdné ruce a usmál se, ale jeho oči zůstaly chladné. Věděl, že dalším navyklým pohybem by ten policajt sklonil automat do palebné pozice. „Stiskl jsem ve výtahu špatný tlačítko, to je všecko.“ Pomalu spustil paže k bokům. „Nemusíš na mě přece hned s kanónem, kamaráde.“

„Špatné tlačítko?“ Strážný se zamračila přesunul prst na spoušť. Pod znakem Policie L. A. na rameni měl odznak střelce první třídy, ale na tuto vzdálenost nemusel být žádný ostrostřelec, aby se do bělovlasého muže v zeleném trefil. „Tak udělej čelem vzad, nastup zpátky do výtahu a stiskni správné tlačítko, jestli nechceš mít malér.“

„Co se tady vlastně děje?“ Muž se zářivě usmál, vytáhl se na špičky a snažil se přes ramena policisty nahlédnout do otevřeného sálu. „Ten chlápek je nějaký eso?“

Uviděl jedno lůžko s nehybným pacientem a kolem množství stojanů a přístrojů. Lékař a sestra, kteří seděli u aparatury, připomínali spíš elektrotechniky než zdravotníky. Na soustavě monitorů poskakovaly klikaté grafy doprovázené tichým pípáním. Za lůžkem bylo stěnou prosklenou od podlahy ke stropu vidět jakoby rozžhavené špičky mrakodrapů ostřelované prudkými slunečními paprsky. Kolem nemocnice právě prolétala reklamní vzducholoď OSN na své nekonečné verbířské pouti a lákala vystěhovalce do vesmíru.

Bělovlasý muž řekl: „Už je tady pěkně dlouho, co?“

„Moc se ptáš,“ odsekl policista chladně. Ukazovákem o kousek potáhl spoušť, zbraň slabě cvakla a byla připravena k výstřelu. „Jestli taky nechceš přijít k úrazu, tak vypadni.“

„Jenom klid.“ Muž opět zvedl ruce a široce se usmál. „Vždyť už mizím.“

Před vchodem do sálu byl umístěn detektor kovů. Muž si povšiml, že je vypnutý, pravděpodobně proto, aby nespustil poplach pokaždé, když kolem projede ošetřovatel s instrumentálním vozíkem. Kdyby on sám musel tím zařízením projít, detektor by stejně nic neodhalil. Malá pistole, kterou měl ukrytu za opaskem na zádech, byla odstíněna speciálním polem.

Bělovlasý muž se na policistu znovu usmál, pomyslel si o něm, že je to hlupák, o krok ustoupil, sáhl dozadu a nahmatal tlačítko výtahu. *Všichni tihle frajeři v černé kůži jsou nedbalí hlupáci*, myslel si. Každá sebemenší neprofesionální ho příšerně rozčilovala.

Výtah se otevřel a muž pozpátku vstoupil do kabiny. Jednu ruku stále držel nad hlavou, jakoby z legrace, zatímco druhou mačkal tlačítko, a usmíval se. Sotva se dveře začaly zavírat, zamával na policistu prsty. „Tak zatím!“

Výtah začal klesat. Muž zavřel oči a bleskurychle si přesně vybavil rozmístění přístrojů a lůžka v sále, do něhož nahlédl. Na tom lůžku ležel člověk, který měl místo srdce a plic v hrudníku díru.

Bělovlasý muž opustil výtah o patro níž, kde nebyly žádné strážce. Z nepoužívané komory vyvezl vozík vrchovatě naložený speciálním zařízením, odtlačil ho do prvního otevřeného sálu porodnického oddělení a bez okolků začal rozkládat a zvedat pevnou příhradovou konstrukci. Ocelové trny podstavce pevně zapíchl do prošlapané červené podlahové krytiny.

„Co to tady vyvádíte?“ vykřikla hlavní sestra, vyrazila k němu a mávala nějakými papíry. „S tímhle sem nemůžete!“

Muž se k ní otočila usmál se. „Ale jo, myslím, že můžu.“ Z postelí seřazených podél stěny je nevzrušeně pozorovalo několik těhotných žen omámených léky či endorfinem. Muž jim zamával a zářivě se na ně usmál. „Nebudu tady dlouho,“ řekl.

Hlavní sestra se rozběhla k přepážce, za níž seděla další ošetřovatelka. „Zavolej ochranku!“

„To vám neradím, děvčata.“ Muž přerušil práci, sáhl si na záda, vytáhl pistoli a palcem ji odjistil. Jakmile se ozvalo kovové cvaknutí, sestra se zarazila, ohlédla se a vytřeštila oči. „Přece je nebudete obtěžovat,“ řekl, zatlačil ji za přepážku, druhou sestru odstrčil stranou a vytrhl telefonní přípojku ze zdi. „Nic se neděje a nikdo nemá žádný problémy. Pokud teda nějaký nezpůsobíte vy, děvčata.“ Usmál se od ucha k uchu a zbraní ukázal na židli. „Sednout!“

Pak se vrátil ke svému zařízení. Některé nastávající matky začaly vzlykat, jiné se schovaly pod příkrývky, aby nic neviděly. „Dámy,“ zavolal muž a ukázal jim pistoli namířenou na strop, „hezky klidně ležte, buďte zticha a žádný problémy nebudou. Je to jasný?“ A zářivě se na ně usmál.

Ženy ho poslechly a zůstaly tiše ležet. Muž se ohlédl k přepážce, zamával zbraní a zavolal na sestry: „Dávám pozor i na vás!“ Jednou rukou rozložil poslední vzpěru a zaklapl ji na místo. „Teď tady bude naprostý klid. Nebude to trvat dlouho.“

Ustoupil o několik kroků, z náprsní kapsy vyndal dálkový ovladač se dvěma červenými tlačítky a namířil ho na kovový válec umístěný uvnitř konstrukce. Přestal se usmívat a stiskl první knoflík. Dvouvteřinové zpoždění mu stačilo, aby se odvrátil a zakryl si hlavu pažemi.

Nálož vybuchla a tlaková vlna narazila do muže s takovou silou, až se zapotácel. Ze stropu přšela omítka a na podlahu padaly kusy zdiva. Ženy začaly hystericky naříkat. Bělovlasý muž vytáhl ze spodní přihrádky instrumentálního vozíku kovový kufřík obalený černou pěnovou gumou, pak přiskočil ke konstrukci, jejíž trny zarazila exploze o dalších pár centimetrů hlouběji do podlahy, a zvedl hlavu. Ve stropě zel zubatý otvor proražený ocelovým bodcem na konci válce, který vyjel ze středu přihradové konstrukce jako píst. Muž si zastrčil pistoli za opasek a začal šplhat nahoru.

O patro výš zírala vyděšená sestra na díru v podlaze. Ještě se nestačila ani pohnout, když se v otvoru objevil černý kufřík a za ním bělovlasá hlava. Muž se protáhl kolem zdeformovaných železných prutů, vzepřel se rukama a vyšvihl se do místnosti. Sáhl si na záda za opasek a rychle se rozhlížel. Několik stojanů se převrhlo, pacient ležel uprostřed změti hadiček na lůžku s postranicemi, k nimž byl připoután, a trochu sebou škubal. Lékaře zřejmě zasáhl kus zdiva, napůl klečel, napůl bezvládně visel přes sedadlo židle, na zelený plášť mu kapala krev. Přístřež nad ním pískaly, jako by se zbláznily, a na monitorech poskakovaly šílené křivky.

Bělovlasý muž pohlédl ke vchodu do sálu. Policista se právě shýbal pro automat, který v okamžiku výbuchu leknutím upustil. „Na to pozor, kamaráde!“ vykřikl muž, a když policista zvedl hlavu, s úsměvem mu ji prostřelil.

Na chodbách začaly kvílet poplašné sirény. Muž opět vytáhl dálkový ovladač a namířil jej na obrovské okno, za nímž se mezi věžemi mrakodrapů vznášel jasný bod blýskající jako zrcátko. Stiskl druhé tlačítko a ten zářivý bod se začal přibližovat.

Muž odhodil ovladač, který už na nic nepotřeboval, a začal spěchat. Zvedl černý kufřík a přistoupil k lůžku. Pacient sebou cukal a víčka se mu chvěla, jako by chtěl otevřít oči. V plastové hadici zasunuté do průdušnice zabublala rudá tekutina a z bledých rtů unikl slabý povzdech.

„Jenom klid, kamaráde.“ Bělovlasý muž položil kufřík pacientovi na břicho a pistoli odložil na skříňku s nástroji. „Mám to tady připravený přesně tak, jak říkala, že to bude připravený. Nepřipadá ti to směšný?“ řekl, když bral ze skříňky skalpel a kotouč náplasti. Sklonil se mezi průsvitné trubice a vroubkované hadičky a pustil se do práce. „Ale ty se nesměj, ať si nepotrháš stehy.“

Zasyčel unikající kyslík, když vytáhl hadici z teflonové patice zavedené do pacientovy prsní kosti. Otevřel kufřík a loktem odstrčil stojan, který mu překážel. Infuzní kapalina se rozstříkla po podlaze. „Klidně lež a nech to na mně, kamaráde.“ Poplašné sirény stále kvílely, ale nevšímal si jich. Věděl naprosto přesně, kolik času potřebuje.

Sálem proletěl šíp odraženého slunečního světla. Bělovlasý muž krátce vzhlédl. K oknu se blížil dodávkový spinner bez posádky a zvyšoval rychlost, jak ho automatický pilot naváděl na cíl. Muž odstrčil odpojené přístroje a plastové trubice se rozlétly kolem lůžka jako chapadla mrtvé chobotnice. Pacient teď byl krátkými hadičkami propojen s kufříkem.

„Tak jdem na to.“ Muž přepnul spínač na vnitřní straně víka a na monitoru se objevila rovná zelená linka. „Sakra práce!“ Zamračil se a poklepal na kufřík. Miniaturní umělé srdce a plíce pracovaly, ale zelená linka na displeji se ani nepohnula. Muž sepal ruce a jako kladivem jimi udeřil pacienta mezi hrdlo a nejvyšší vývod. Pak rychle uřízl kus trubice, zastrčil mu ji do úst, sám se zakousl do druhého konce a prudce vydechl.

Hrud umírajícího člověka se zvedla a z kufříku se ozvalo poplašné zapípání. Na displeji se rozběhla zelená křivka. Bělovlasý muž seřídil dávkování adrenalinu, už se opět usmíval.

Pacient zasténal a křečovitě sebou zaškubal. „Prokrista...“ Jednou paží, která se vysmekla z popruhu na postranici lůžka, se chabě pokusil odstrčit toho, jenž mu působil bolest. „Nechte mě...“

Vtom se roztránilo okno, úlomky skla se rozletěly na všechny strany a kovový rám se s hrozivým rachotem a skřípotem ohýbal a vytrhával ze stěn, jak do sálu pronikala obrněná před nákladního spinneru.

„Jedeme na výlet, kamaráde. Jsi připravený?“ Bělovlasý muž smetl z pacienta několik střepů, uvolnil zbylé popruhy, jednou rukou ho nadzvedl a přidržoval, zatímco druhou mu připevňoval kufřík leukoplastů k tělu. „A teď se drž!“

Muž se opřel o postel a sklo mu zakřupalo pod nohama, když tlačil lůžko na kolečkách k proraženému oknu a ke spinneru. Náhle se na chodbě ozval dusot okovaných bot, zaburácel výstřel a od čela postele se odrazila kulka. Bělovlasý muž se ohlédl, uviděl postavu v tmavé uniformě krčící se ve vchodu do sálu, usmál se a sáhl si na záda. Úsměv mu však ztuhl na tváři, protože pistoli nenahmatal - ležela na skříňce, kam ji položil. Nemohl se pro ni vracet, bylo to příliš daleko.

Další výstřel neškodně klovl do stěny. Muž se přikrčil a tlačil lůžko dál k oknu.

Spinner mezitím vycouval a natočil se k budově bokem, jenže zborcený ocelový rám okna mu bránil přiblížit se těsně ke stěně. Motory namáhavě hučely, jak autopilot zvyšoval jejich výkon, mezi zdí a otevřenými dveřmi

nákladního prostoru však stále zůstávala mezera.

Bělovlasý muž neváhal ani vteřinu, couvl s lůžkem o dva kroky zpátky, pevně se zapřel a rozběhl se. Pacient zasténal. „Sklapni!“ okřikl ho, sklonil hlavu jako býk a napjal svaly. Kolečka narazila na dolní okraj okenního rámu, lůžko nadskočilo, přeletělo prázdný prostor a dopadlo do útrobu spinneru. Muž skočil za ním.

Zadní kolečka se však zarazila o práh dveří spinneru a muž tak tak stačil pacienta strhnout k sobě. Lůžko vypadlo ze stroje, odrazilo se od zdi a s vlajícím povlečením se řítilo dolů do ulice.

Pacient omámeně úpěl a šerموval rukama, když ho táhl dál ode dveří. V téže chvíli jim nad hlavami zazvonily o žebroví nákladního prostoru kulky. Muž skočil do kabiny, natáhl se přes prázdná sedadla, odpojil autopilota a stiskl akcelerátor. Musel se chytit pilotního křesla, aby nespadol dozadu, protože stroj se prudce naklonil. Předním sklem kabiny zahlédl kus pokriveného okenního rámu, který se jako hák zabodl do sacího otvoru motoru. Spinner se pootočil o pětáctýřicet stupňů a krupobití kulek zařinčelo o jeho ocelový bok.

Bělovlasý muž se ohlédl a v poslední chvíli zachytil pacienta, který bezmocně klouzal k otevřeným dveřím nákladního prostoru; byl při vědomí a hrůzou třeštil oči do té závratné propasti s tenkou nitkou silnice kdesi daleko na dně.

Konečně se mu podařilo vtáhnout pacienta do kabiny a nacpat ho do sedadla. Leukoplast sice udržela kufřík na jeho hrudníku a propojovací hadičky se také zdály v pořádku, ale přístroje poplašeně pípaly. Bělovlasý muž přešel do pilotního křesla, trhl řízením, spinner se zhoupl, uvolnil se a vystřelil vzhůru k bezmračnému nebi. Muž stiskl páku dveří, zavřel nákladní prostor a věnoval pohrdavý úsměšek zmenšujícím se postavickám policistů, kteří za nimi nazdařbůh pálili z rozbitého okna.

Pacient sténal, mrtvolně sinalé ruce se mu třásly na kufříku, v němž zběsile pracovaly přístroje, které ho ze všech sil udržovaly při životě.

„Uklidni se, kamaráde.“ Bělovlasému muži se dosud nevrátil na tvář jeho zářivý úsměv, ale v očích se mu zračilo uspokojení, když na svého pasažera krátce pohlédl, potom se zas věnoval palubnímu počítači a programování letové trasy. „Znervózňuješ mě.“

Zhavě slunce se blyštělo na kovovém plášti stroje, který nabíral rychlost a stoupal výš a výš nad město.

„Tohle říkají všichni vrazi,“ řekl doktor Isidor.

Deckard na něho pobouřeně pohlédl. „Jak to myslíte?“

„Pořád t-ty stejné žvásty.“ V očích za tlustými skly brýlí se objevil náznak lítosti. Isidor zklamaně zavrtěl hlavou. „Pokaždé, když se lidé chtějí zbavit odpovědnosti, říkají přesně tohle. Dělal jsem svou práci! Dostal jsem rozkaz!“ Opět se ani jednou nezadrhl. „Ohraná písnička z Norimberku.“

„Jo. Možná měli pravdu.“

„T-to se vám t-tedy povedlo, pane Deckarde.“ Šéf Van Nuyovy veterinární stanice se rukama opřel o stůl, předklonil se a přísně si Deckarda změřil. „Dobrá řečnická t-taktika. Tím, že bráníte Třetí říši, bráníte zároveň i sebe.“

„Dejte mi pokoj,“ řekl Deckard znechuceně. „Nemám zájem poslouchat nějaké přednášky z historie. Na to zapomeňte. Mrtví jsou pohřbeni a popel vrahů byl rozsypán podél cest.“

„Překvapuje mě, že t-to znáte.“

„Už toho mám dost.“ Deckard sevřel opěrky židle. „Doufám, že už můžu jít. Jestli jste mně chtěl pozvednout morálku, nemusel jste se obtěžovat. Řekl jsem jasně, že tuhle práci už nedělám. Nechal jsem toho.“

„Je však pravděpodobné,“ pravil Isidor, „že t-ta práce n-nenechala vás.“

Deckard si povzdechl. „Tak at’.“

„Protože jste n-na samotné práci blade runnera n-nikdy neviděl n-nic špatného,“ pokračoval doktor vemlouvavě. „Jen jste ji prostě n-nechtěl dělat. Jak jste řekl, dostal jste se už příliš daleko na křivce.“

V Isidorově kanceláři se rozhostilo ticho. Lidé na starých fotografiích na stěnách jako by je napjatě pozorovali. Deckard zavřel oči. „Někdo tu práci dělat musel. Byli nebezpeční.“

„Kdo?“

„Přece replikanti. Vyrobili je tak, aby byli nebezpeční. Aby zvládli všechny ty špinavé bojové úkoly ve vesmíru. Takže se na Zemi o ně někdo musel postarat. Někdo je musel vyřadit z oběhu.“

„N-někdo jako vy.“

Deckard otevřel oči. „Možná.“

„Zajímavé je, že n-nikdy neublížili n-nikomu, kdo jim n-neublížil jako první. N-neexistuje žádný záznam, že by uprchlý replikant zabil člověka, alespoň n-ne tady n-na Zemi, pokud n-nebyl zahrán do kouta a n-neměl jinou volbu.“

„Opravdu?“ Deckard se cynicky zasmál. „Povídejte o tom Eldonu Tyrellovi.“

„T-to bylo n-něco jiného. T-to byla osobní záležitost.“ Isidor posmutněl. „Kromě toho, Eldon T-tyrell si t-tu smrt zasloužil. Byl t-to lotr. Věřte mi, vím t-to.“

Deckard neprotestoval. S Eldonem Tyrellem se setkal jen jednou, a dodnes mu při té vzpomínce naskakovala husí kůže. A když mu Tyrellova neteř Sarah naznačila, co si o svém strýci myslí, Deckardovy nepřijemné pocity se ještě prohloubily. „Tak jo,“ řekl, „možná že replikanti jsou svatoušci, ale nejsou to lidi.“

„T-to říkáte vy? N-nebo blade runner?“

„Vyberte si.“

„Ale vy přece jednu replikantku milujete, objímáte ji a spíte s n-ní...“

„To z ní člověka nedělá,“ řekl chladně, ale ten chlad nepatřil jen Rachel, nýbrž celému světu. „Kdyby byla člověk, tak by teď neumírala. Takže máte pravdu, že Tyrell byl lotr. Ta čtyřletá pojistka byla jedním z jeho skvělých nápadů. Replikanti Nexus 6 měli šanci stát se téměř bohy. Jediné, čím tomu mohl zabránit, bylo zabudovat jim do buněk smrt.“

Isidor na něho chvíli zachmuřeně hleděl. „Co jiného by z n-ní mohlo udělat člověka, n-než t-to, že ji milujete?“

„Nic.“ Deckard zavrtěl hlavou. „Pořád tady bude určitý zanedbatelný rozdíl, který prokáží Voigt-Kampffovy testy.“ Uvědomoval si, že opět mluví jako typický blade runner. Tohle byly základní články víry všech blade runnerů. „Neprošla tím testem ani poprvé.“ Uvažoval, co všechno Isidor ví. Mezi doktorem a Sarah Tyrellovou bylo nějaké spojení, pořád však nevěděl jaké. „Když jsem Rachel tenkrát v Tyrellově pracovně uviděl poprvé, chvíli mi to trvalo, ale nakonec jsem si to stejně uvědomil. Že je replikant.“

„T-to ale n-nebylo jen díky t-tomu t-testovacímu přístroji, že n-ne? Bylo v t-tom n-něco jiného, n-něco ve vašem n-nitru, co vám řeklo: T-tohle je člověk a t-tohle n-není. N-nemám pravdu? Jako blade runner máte schopnost odlišit člověka od t-tvora, který se jako člověk jenom chová.“

„Možná.“ Deckard se neklidně zavrtěl. Neměl nejmenší chuť o Isidorových slovech přemýšlet. „Možná máte pravdu.“

„T-to je velmi zajímavé, pane Deckarde.“ Doktor Isidor si ukazovákem poklepal na čočky brýlí. „Víte, s t-tímhle vidím dost dobře, ale t-tak dobře jako vy jsem n-nikdy n-neviděl. Mám na mysli t-ten rozdíl mezi člověkem a jeho n-napodobeninou. Asi bych t-to n-nesvedl, ani kdybych měl jeden z t-těch vašich šikovných přístrojů.“ Ukázal ke dveřím kanceláře. „Myslím, že t-to n-nějak souvisí s mou prací se zvířaty. Řekl jste, že z t-těch falešných vám n-naskakuje husí kůže. T-tedy z těch, n-na kterých t-to vidíte, protože jsou polámaná. Víte, moc t-tomu n-nerozumím.“ Isidor opravdu vypadal zmateně. „Dovedu vysvětlit rozdíl mezi jedním a druhým, ale n-necítím ho t-tady.“ Přiložil si dlaň na srdce. „Předpokládám však, že je t-to docela n-normální, jinak bychom n-nepotřebovali Voigt-Kampffovy přístroje ani blade runnery.“

Doktor už začínal lézt Deckardovi na nervy. Jeho kousavá slova ho donutila k obraně. „Na něco jste zapomněl. Voigt-Kampffův test i zkušenosti blade runnerů zjišťují a měří něco, co opravdu existuje. Mám na mysli empatii. Víte, co to je?“

„Pochopitelně.“

Deckard se předklonil a pronikavě na Isidora pohlédl. „Lidé tu schopnost vcítit se do pocitů jiného živého tvora, mají. Replikanti ne, alespoň ne ve stejné míře. Ne v dostatečné míře. Proto jsou nebezpeční.“

Isidor pozvedl obočí. „Rachel snad empatii n-nemá?“

Deckard cítil, že má chuť doktora Isidora zabít, nebo aspoň pořádně zmlátit. „Asi ne,“ řekl po chvíli. „Jinak by mi nedovolila, abych se do ní zamiloval. Uměla by se vžít do mých pocitů.“

Doktor si povzděchl a zavrtěl hlavou. „Vidíte, jak všechno komplikujete? Co celý t-ten váš humbuk kolem n-napodobenin znamená? A co vlastně měří t-ty vaše báječné Voigt-Kampffovy přístroje? Co skutečně měří? N-nepatrné rozdíly ve stahování zorničky a ruměncem méně ruměnný n-než předepisuje n-norma. Víte, čemu se takový blade runner podobá? *Rassenprüferovi* z doby Třetí říše!“ Isidor opět přestal koktat a Deckard teď už věděl proč. „Kontrolor čistoty rasy. Takoví chodili po Berlíně s posuvnými měřítky a přímo na ulici zkoumali lidem nosy. Když byl ten váš náhodou o kousek větší nebo neměl správný tvar, přestal jste být od toho okamžiku člověkem a skončil jste v Osvětím.“

Deckard mlčel a tvářil se, jako by se od něho doktorova slova odrážela jako zrnka písku hnaná prudkým větrem. Tohle všechno znal, četl o tom v knihách a přemýšlel o tom za těch dlouhých nocí se sklenkou whisky v rukou od krve. Ale to bylo ještě v době, než se začal bát, aby se nezřítíl z křivky. Aby neskončil na dně, s pistolí otočenou proti sobě samému a s poslední myšlenkou na jediný čin, který mu ještě zbývá vykonat...

„Poslyšte, už jsem vám to říkal.“ Deckard ucítil na dlaních slabou vrstvičku potu. Obvinění z úst doktora Isidora ho znervóznilo. „Dávno jsem toho nechal, ale můj bývalý šéf, inspektor Bryant, mě donutil, abych se k tomu vrátil. Asi jsem měl odmítnout. Ale neudělal jsem to. Neměl jsem na to kuráž. Takže mě klidně odsuzujte.“ Opřel se o opěradlo židle. „Ale taky jsem nikdy netvrdil, že dělat blade runnery je dobrá práce.“

„N-není t-to ani špatná práce, Deckarde, je t-to pitomost,“ tvrdil Isidor. „Všechny t-ty t-testy a Voigt-Kampffovy přístroje, t-to všechno je jeden obrovský n-nesmysl. Vždyť t-to n-nefunguje! Povězte mi, udělal jste vy n-nebo jiný blade runner n-někdy chybu? Byl n-někdo otestován jako replikant, ale ve skutečnosti t-to byl člověk?“

Deckard váhal. Na podobnou otázku už jednou odpovídal. Stejně jako tenkrát řekl i teď: „Ne.“

„A co masakr v St. Paul?“

Deckard ještě netušil, kam touhle otázkou Isidor míří, ale pochopil, že tenhle doktůrek toho ví víc, než by mu příslušelo, protože události v St. Paul byly dodatečně přísně utajeny. Když to tam uklízeli, nepoživovali dokonce ani záznamy, aby je nemuseli mazat. Zbyly jen vzpomínky uvězněné hluboko v myslích blade runnerů.

„St. Paul...“ řekl pomalu. „St. Paul byla nehoda.“

„N-nemyslím, že by t-to t-ti lidé t-tak n-nazvali, kdyby ještě mohli mluvit.“

Popel těch mrtvých byl rozptýlen kdesi v Minnesotě. Měli smůlu, a to bylo stejně zlé jako být replikant. Když tenkrát v St. Paul vrcholila zimní chřipková epidemie, nabídl jeden lékárník svým známým a příbuzným ze starých zásob sirup, který Úřad pro výživu a léčiva mezitím zakázal. Jistý blade runner tam přijel na Vánoce navštívit rodiče, opil se se spolužačkou ze střední školy a z legrace jí udělal Voigt-Kampffův test. Ten vyřazený

lék obsahoval sedativum zpomalující stahování zorniček a prokrvení kůže. Blade runner nelenil, vytáhl zbraň a dívku zastřelil. Potom vyzkoušel Voigt-Kampffův test na všech příbuzných včetně svých rodičů, usoudil, že se dostal do hnízda uprchlých replikantů a v následujících dvanácti hodinách nestřílel jenom tehdy, když vyměňoval zásobník.

Byla to směla. Zpropadená směla. Jeden z Deckardových kolegů, nejchladnokrevnější blade runner z jednotky, tam musel odletět, aby se o toho chlápka, který už byl úplný cvok a viděl uprchlé replikanty v každém člověku, postaral. Mrtvé tělo šíleného blade runnera pak pochovali v Los Angeles bez jakéhokoli vysvětlení, nicméně se všemi poctami. Pozůstalé v St. Paul umlčeli odškodným z černého fondu, který spravoval inspektor Bryant. Pak už o celé věci nepadlo ani slovo. Alespoň do této chvíle, dokud o tom nezačal mluvit doktor Isidor.

„Jak to, že víte o St. Paul?“

Doktor se samolibě usmál. „Pane Deckarde, já mám v popisu práce o podobných věcech vědět. T-tohle je t-totíž skutečná práce Van N-nuyovy veterinární stanice.“

„Jo? A co tedy máte doopravdy na práci?“

Isidor se zahleděl na fotografii na stěně. „N-než zemřel starý pan doktor Sloat, n-neměl jsem o n-ničem ani ponětí, dělal jsem jenom t-to, co mi přikázal, a opravoval polámaná zvířata, o kterých vy říkáte, že n-nejsou opravdová. T-teprve když t-těžce onemocněl a zjistil, že umírá, řekl mi pravdu.“

Deckard se ušklíbl. „Pravdu?“

„Pravdu o tom obrovském a zodpovědném úkolu, který jsem po něm měl převzít.“ Bud' to se doktorova tlustá skla brýlí zaleskla, nebo jeho moudré oči opravdu zaplavil soucit. „Vy jste ztroskotanec, pane Deckarde. Byl jste ztroskotanec dávno před t-tím, než jste přestal být blade runnerem. Celý t-ten humbuk s blade runnery je omyl. Měli jste zabránit uprchlým replikantům, aby pobíhali po Zemi, protože jste byli a stále jste přesvědčeni, že jsou n-nebezpeční. Byli jste n-na sebe t-tak pyšní, vy i všichni ostatní blade runneři, a přitom jste ani n-nedokázali dotáhnout pronásledování replikantů až do konce. A víte proč? Protože jste t-to ani n-nemohli dokázat! Měli vás poslat do výslužby n-nebo k dopravní policii, abyste konečně dělali n-něco užitečného. Protože t-takových masakrů jako v St. Paul, o kterých ani n-nevíte, bylo víc. Ještě pořád n-nechápete?“

Deckard se nahnul. Cítil, jak doktora Isidora začíná nenávidět. „Budete mi to muset vysvětlit.“

„Proto jste t-tady, pane Deckarde. Jde t-totíž o nesprávné hodnocení celého Voigt-Kampffova t-testu. Jestliže připustíme, že blade runneři omylem zabil skutečné lidi, kteří z n-nějakého důvodu t-testem n-neprošli, musíme připustit i možnost chybného hodnocení n-negativních výsledků t-testu! Jinými slovy, existují replikanti, které t-ty vaše skvělé Voigt-Kampffovy přístroje označily za lidi!“

„Možná.“ Deckard pokrčil rameny. „Teoreticky je možné všechno, ale to ještě neznamená, že se to někdy stalo.“

„Nechápete?“ Isidor sepal ruce. „Můžu vám dokázat, že se to opravdu stalo! Že existují replikanti, kteří testy úspěšně složili, a to dokonce mnohem starší modely než Nexus 6. Po Zemi se už hodně dlouho prochází řada uprchlých replikantů, které nedokážete najít!“

„Pouhá metafyzika,“ zabručel Deckard. „Pokoušíte se mě přesvědčit o tom, čemu sám věříte, nejde o hmatatelnou skutečnost. Replikanti, kteří projdou testy jako lidé, musí podle vás existovat, protože si myslíte, že by měli existovat. Hodně štěstí, až to budete dokazovat.“

„Jde o prostou, hmatatelnou a nevyvratitelnou skutečnost, pane Deckarde. Viděl jsem je a mluvil jsem s nimi.“ Jeho pronikavý pohled na okamžik zmatněl, jak se zahloubal nad skrytými myšlenkami. „A mnohem víc než to, vím o nich všechno. Není to zvláštní?“ Na tváři se mu objevil výraz úžasu. „Vy je rozeznáte, ale já n-nikdy žádný rozdíl mezi člověkem a kopií n-neviděl. Proto se pro mne stali skutečnými. N-nejprve v myslí, pak i t-tady.“ A znovu si položil dlaň na srdce. „Udělal jsem je skutečnými.“

Deckard mlčky doktora Isidora pozoroval. Před chvílí byl přesvědčen, že je šílený, ale teď už si tím nebyl jistý. Už si nebyl jistý vůbec ničím.

Doktor k němu obrátil rozzářené oči. „Pochopil jste, pane Deckarde?“ Jeho hlas zněl měkce a mírně a koktání se vytratilo. „To je totiž skutečná náplň práce tohoto ústavu, a tu mi doktor Sloat předal. Když jsem se dozvěděl, co vlastně dělal, neměl jsem už na vybranou. Musel jsem v tom pokračovat.“

Deckard zpozorněl. „V čem jste musel pokračovat?“

„V přeměně napodobenin, kterým říkáte repliky, na originály. Začali jsme se zvířaty, protože na ně se zákaz nevztahuje. Opravovali jsme je tak, aby se nedala odlišit od těch, která přišla na svět přirozeným způsobem. Doktor Hannibal Sloat potom prostě jenom učinil další logický a nezbytný krok. Van Nuyova veterinární stanice je dnes poslední zastávkou na tajné cestě, kterou projde většina uprchlých replikantů. Když se dostanou z vesmírné kolonie na Zemi, zamíří sem, a já je tady - přímo před nosem všech blade runnerů a celé losangelské policie - upravím. Napadlo někdy někoho z vás prohledat veterinární stanici?“

„Nenapadlo,“ pravil Deckard.

„A když odtud odejdou, nemusí mít obavy z vašich testů, protože jim pozměním reakce, upravím rychlost prokrvení a stahování zorniček. Klidně se pak kdykoli mohou posadit před Voigt-Kampffův přístroj.“ Isidor pomalu pokýval hlavou, jako by ho napadlo něco nového. „Takže pokud připouštíte, že existují skuteční lidé, kteří testem neprošli, měl byste připustit i to, že moji replikanti jsou lidštější než člověk, nemám pravdu?“

„Pokud existují.“ Deckard se bezděčně vrátil ke starému způsobu myšlení, o němž si myslel, že se ho už vzdal. „A kdyby přece, mohli bychom některého náhodou chytit...“ Najednou uslyšel sám sebe, nejen to, co říká, ale i způsob, jakým to říká, a překvapilo ho, kde se v jeho hlase vzala ta stará policejní brutalita. „Pokud se

nemýlím, doktore, tak mluvíte o spiknutí. Problém je ale v tom, že když se dá dohromady víc lidí, tedy víc jedinců, vždycky se najde někdo, kdo nevydrží, kdo není tak silný jako ostatní a neumí se tak dobře přetvařovat jako ostatní, kdo nedokáže zmizet, když zjistí, že je pronásledován. Stačí dostat jednoho. A proto bychom dávno pochytali i ty vaše upravené replikanty, pokud by ovšem existovali.“

„Správně,“ souhlasil doktor Isidor. „Blade runneři jsou vlastně teroristé, nahánějí hrůzu a jsou na to pyšní. Každý pochopitelně nemá dost silné nervy na to, aby se před nimi neustále skrýval, ale i to doktor Sloat věděl. A dostal nápad, jak tomu čelit. Není to totiž jen rychlost reakcí, kterou replikantům upravujeme, ale také paměť.“

„Celou dobu mě vodíte za nos, doktore. Falešné vzpomínky jsou přece replikantům implantovány už u Tyrellů na výrobní lince. Mají falešné vzpomínky od samého začátku, sotva jsou oživeni.“

„Mýlíte se, pane Deckarde, sice jen částečně, ale přece se mýlíte. Před oživením replikanta se rozhoduje, jaké konkrétní vzpomínky dostane, a ty mu pak implantují, ale právě tak mu mohou být implantovány i kdykoli jindy. Přístupový kanál do nervové soustavy je v jejich mozkové kůře jednou provždy pevně zabudován. Mimochodem, vysoká přenosová rychlost datových kanálů je jednou z konstrukčních úprav řady Nexus 6. Kdybyste chtěl vidět schémata -“

„Nechtěl,“ řekl Deckard unaveně.

„Potřebují jim totiž dostat do mozků spoustu informací vážně je nechcete vidět? No, nevadí. Přístup do paměťových oblastí mozku replikanta existuje pochopitelně i po tom, co vyjede z výrobní linky. Jsou to takové dveře bez zámku, abych tak řekl. Stačí jen vědět, kde je hledat a jak je použít.“

„Předpokládám, že právě tohle děláte...?“

„Vy to jenom předpokládáte?“ Doktor Isidor na Deckarda triumfálně pohlédl. „Je to moje práce, pane Deckarde, a umím ji opravdu dobře. Umím ji tak dobře, že mnozí z těch, o kterých si myslíte, že jsou lidé, jsou ve skutečnosti replikanty, aniž si to o sobě myslí! Byl byste překvapen, kdybyste se dozvěděl, kdo všechno mezi ně patří.“

Deckard měl dojem, jako by se místnost náhle zmenšila, jako by ho její stěny chtěly rozdrtit. „Co tím chcete říct?“

„Nic víc, než co jsem už řekl, pane Deckarde.“ Doktorův hlas byl sice tichý, ale jeho slova bodala až v mozku. „Byl byste velmi překvapen, pane Deckarde. Velmi překvapen.“

KAPITOLA

0005

Hledači pokladů vystoupili na poslední velkou hromadu a konečně uviděli padesátipodlažní věžák, který tam před nimi ležel jako kubistický had z obsidiánu. Nad horizontem se již objevil první náznak úsvitu. *Bude pořádné vedro*, pomyslel si Sebastian a představil si dotek pálicího slunce na tváři. Dokud zase nepřijdou monzuny a nezačne konečně pršet, tohle horko nepřestane.

Vysoko na tmavé obloze dosud zářily hvězdy. Nebe bylo jako vymeteno pouštními větry vanoucími od Santa Any. Na zpáteční cestě zahlédli tři ohnivé čáry, které v pravidelných odstupech prořizly oblohu od severu k centru města. Sebastian přemýšlel, kdo by v těch spinnerech mohl být. *Musí to být někdo důležitý*. Ale nezajímalo ho to. Opřel se hlavou o Kudrnův týl, aby si šetřil síly.

Když dorazili domů, nechal své kamarády čekat na chodbě a pomocí své jediné ruky přešel přes boční rám dveří. „Ahoj, Pris! Kde jsi, miláčku? Mám pro tebe něco dobrého.“ Na provázku za sebou táhl bonboniéru, kterou ukořistili z kontejneru. „Kde jsi, zlatíčko?“

Musel chvíli počkat, dokud se jeho zrak nepřizpůsobil šeru. Všechna okna byla zakryta kovovými žaluziemi, tím ve stropě pronikal pouze slabý náznak svítání. V koutě se zavrtěla rozcuchaná hřiva světlých vlasů a zpod ní vykoukla tvář ještě mnohem vrásčitější a ztrhanější než prastarý obličej Sebastianův. Oči, v nichž byly zabudovány tepelné senzory, se k němu pomalu otočily. Pris dřepěla na patách a teď zvedla hlavu z pokrčených kolenou přitisknutých k plochému hrudníku.

„Podívej,“ řekl Sebastian, přestože dobře věděl, že Pris jeho dárek nevidí tak, jak ho viděl on, ale choval se, jako by to, co z ní zbylo, fungovalo normálně. Přitáhl si krabici a podal ji Pris. „Tohle jsem ti přinesl.“

Kůži potažené klouby sebou trhly, když Pris, nebo spíše strašidlo, které Pris bývalo, vyskočilo z dřepu. Kostnatou rukou vytrhlo Sebastianovi krabici. Bonbony se rozsyvaly po podlaze, která kdysi bývala stěnou, a vyzáblá chodidla trčící z potřhaného trikotu je rozdupala na směs višňové trestí a mazlavé čokolády. Pris zasyčela, popadla Sebastiana, zaječela a odhodila ho na druhý konec místnosti.

„Pris! Já...“ Sebastiana náraz zabolet, až mu vyhrkly slzy, ale rozplakal se především štěstím, když pozoroval Pris, kterou miloval, jak se třese vztekem a mává pažemi jako lopatkami, aby se odsunula pryč. „Já tě mám taky rád.“

Medvídek s husarem na ně hleděli škvírou pozvednutých dveří, potom vlezli dovnitř a začali vybalovat pytel, aby se postarali o Sebastianovo staré zmrzačené tělo.

„Já že bych byl překvapený?“ ušklíbl se Deckard a málem by začal litovat kočku staženou z kůže, která odkudsi vylezla a vyskočila doktoru Isidorovi na klín, kdyby mu z toho všeho nebylo nanic. „Netvrďte mi, že mě sem Sarah Tyrellová poslala jenom proto, abyste si měl na kom vyzkoušet tohle omšelé komické číslo.“

Isidor umělou kočku pohládl, jako by mezi ní a tím mourkem, s nímž se mazlil prve, nebyl žádný rozdíl, a podrbal ji na kovové hlavě tam, kde měla mít uši. Stroj tiše předl a přes skleněné repliky zornic se přetahovaly polyetylenové blány, jak spokojeně mhouřil oči. „Nezkouším si žádné komické číslo,“ řekl bez zadrhnutí.

„No jistě,“ odsekl znechuceně Deckard. „A co všechny ty narážky? Co všechny ty řečičky, kolik replikantů ani neví, že jsou replikanti? A ty vaše významné pohledy si taky strčte za klobouk! Myslíte si snad, že žádného blade runnera nikdy nenapadlo, že i on může být replikant? Že si policie nechala vyrobit umělé kočky, aby honily umělé myši? Kdybyste znal své šéfy tak dobře jako já, jako každý blade runner, taky by vás tahle možnost napadla, zvláště když na sobě nemůžete použít Voigt-Kampffovy testy, protože je máte perfektně v malíčku. Jenže blade runneři mají jinou možnost, jak se přesvědčit, že nejsou replikami.“

„A jakou?“

„Mají křivku. Stoupají po ní krůček za krůčkem celou tou cestou, která vede k nenávisti vůči sobě samému.“ Deckard přivřel oči, jako kdyby se mohl tak jednoduše ponořit do své duše a podívat se, na kterém bodě křivky zrovna stojí. „Věřte mi, doktore, že občas je každý blade runner sám ze sebe tak znechucený, že kdyby zjistil, že je replikant, byla by to pro něho vlastně úleva. Jenže to ještě žádný nezjistil, protože v sobě vždycky najde nenávist - nenávist k člověku, jímž je on sám. Troufám si tvrdit, že blade runneři se znají velice dobře, líp než se zná většina ostatních lidí, takže se nenamáhejte zkoušet na mě nějaké triky.“

„Stejně na tom nezáleží,“ Isidor pokrčil rameny, „jestli jste člověk, nebo ne... Máte jiné a větší starosti.“

„Právě teď mám jedinou starost, jak vyřadit z oběhu nějakého uprchlého replikanta a co nejrychleji se vrátit na sever, odkud mne odveklí.“ *Někdo tam na mne čeká*, pomyslel si a uvědomil si, že se mu po celou dobu Isidorova kázání vznáší vzadu v mysli černá rakev a v ní spící Rachel. Převážný modul byl sice automatický, ale občas bylo nutné ho seřadit. „Rozhodně máte skvělé morální zásady, doktore, ale řekněme si upřímně, že se mnou jen ztrácíte čas. A já ho s vámi už taky ztratil až moc. Tak mi zkrátka a stručně vyklopte, s čím si podle vás mám dělat starosti, a nechte mě, ať odtud vypadnu.“

„Víte, pane Deckarde...“ Kočka na Isidorově klíně zvedla kovovou hlavu a upřela skleněné oči na muže, kterého oslovil. „Celá ta vaše nenávist vůči vlastnímu já je naprosto bezcenná, ale to je teď vedlejší.“ Předklonil se a přitiskl si kovovou kočku k hrudníku. „Nezajímá vás, co se děje, pokud se to neděje zrovna vám, a tak se domnívám, že tohle, co vám teď řeknu, vás zajímat bude. Ta nová práce, kterou jste vzal - a vždycky se najde nějaká další práce, že? -, nebude tak snadná, jak si myslíte.“

„Varování přeskočte, už jsem jich pár slyšel.“

„Nejspíš odtud nebudete moci jenom tak beze všeho odejít a vydat se na lov,“ pokračoval doktor Isidor. „Udělal jste chybu, pane Deckarde, už před rokem. Kolosální chybu. Řekněte mi, existuje jednoznačně spolehlivá metoda, jak určit, kdo je replikant?“

Naprostý klid, s jakým ta slova doktor Isidor pronesl, Deckarda zarazil. „Analýza kostní dřevě,“ odpověděl po chvíli. „Dá se provést až po smrti a chvíli to trvá.“

„Vím, jak dlouho to trvá, protože jsem prováděl rozbor kostní dřevě jednoho replikanta, kterého jste vyřadil z oběhu. Nebyl to replikant a nebylo to vyřazení z oběhu, pane Deckarde. Byla to vražda.“

„To je nesmysl.“ Deckard vydržel doktorův upřený pohled, ale po zádech mu přeběhl mráz. „O čem mluvíte?“

„Ne o čem, pane Deckarde, ale o kom. Mluvíme o lidské bytosti, mám-li se vyjádřit přesně. O té dívce, která se jmenovala Pris. Vzpomínáte si na ni? Světlé vlasy, atletická postava..., možná trochu ztřeštěná.“ Isidor pomalu pokyvoval hlavou a hladil kočku po kovovém hřbetě. „Bůhví jaké měla problémy, ale byla člověk. Skutečný člověk. Potvrdil to rozbor její kostní dřevě.“

„To není možné.“ Deckard pevně sevřel opěrky židle, až mu zbělely klouby. „Určitě byla replikant, nepotřeboval jsem ani provádět test...“ Vybavily se mu vzpomínky, ve spáncích mu bušil tep. „Odpovídala popisu, který jsem dostal. A měla sílu jako Nexus 6. Málem mě zabila.“

„Měla sílu?“ Doktor se krátce uchechtl. „Chcete říct, že byla silnější než vy? Kdykoli vás nějaká žena zbije, pane Deckarde, je to replikant? A protože je silnější, klidně ji zabijete. Jak si myslíte, pane Deckarde, že to bude znít před soudem?“

„Ale její popis a snímky, které mi šéf ukázal...“

„Zabil jste ji podle obrázku. Kde jste měl svůj Voigt-Kampffův přístroj? Proč jste jí neotestoval reakce? Proč jste pobíhal po ulicích a střílel na každého, o kom jste si myslel, že je replikant? Proč jste se neujistil, kdo je člověk a kdo není?“ Pohlédl na svou ruku, která se zastavila na kovové kočičí lebce. „Pokud byste byl ovšem ochoten ten malý rozdíl připustit.“

Nastalo ticho. Deckard marně hledal nějakou odpověď. V hloubi duše cítil, že muž, který sedí na protější straně stolu, nejspíš říká pravdu.

„Kdo...“ Přinejmenším nyní už věděl, jak se má správně zeptat. „Kdo tedy byla?“

„Byla člověk, pane Deckarde. Kromě charakteru její kostní dřevě jsem toho o ní moc nezjistil. Jmenovala se skutečně Pris a narodila se v kolonii OSN na Marsu. Příliš se o tom nemluví, ale vinou stísňených životních podmínek tam mají poměrně vysoké procento mentálních poruch. Mars je prostě skvělé místo, pokud se chcete

rychle a spolehlivě zbláznit, a spousta lidí se tam opravdu zblázní. Nemusí se to projevit nějakým šíleným třeštěním, jenom si kupříkladu usmyslí, že už nechtějí být lidmi. Tak jako Pris. Spřátelí se s replikanty a začnou se chovat jako oni, až tomu sami uvěří. Na rozdíl od replikantů, kteří věří, že jsou lidmi, si lidé jako Pris namlouvají, že jsou replikanti. Je to jakási psychóza i se všemi průvodními znaky včetně somatických změn, dokonce mohou získat i některé jejich schopnosti, sílu, odolnost proti úrazům a podobně. Dokazují si to třeba tím, že se holýma rukama dotýkají rozžhaveného kovu, aniž by se spálili. Udělají všechno, co je napadne, aby dokázali, že replikanty jsou. A nakonec uprchnou z vesmírné kolonie, přiletí sem, a tady je lidé jako vy zabijí.“ Doktor na chvíli zavřel oči a umělá kočka ho hned napodobila. „Potom už nejsou imitacemi replik, potom jsou z nich *mrtvolý*.“

„Ale... vždyť se mě pokusila zabít! Zaútočila na mě první!“

„Či to vlastně byla sebeobrana? Vaše, pane Deckarde, nebo její? Představte si tu situaci, představte si, že do bytu, kde žijete, najednou vnikne chlap s pistolí v ruce - co uděláte, pane Deckarde? Pris se jenom pokusila bránit! Na to přece mají lidé právo.“

„Možná máte pravdu...“ Myšlenky mu vířily v hlavě, ztěžka hledal nějakou rozumnou odpověď. „Jenže Pris vraždila už dřív. Při tom útěku z kolonie umírali lidé.“

Isidor pokrčil rameny. „Neexistuje důkaz, že někoho zavraždila zrovna Pris, ale připusťme to. Povinností policistů - blade runnery nevyjímaje - je pachatele zatknout, a ne ho bez soudního řízení popravit! Na to rozhodně nemáte právo, pane Deckarde. Jak by se vám to líbilo, když jste teď ve stejné situaci?“

„Mýlíte se.“ Arogantní tón doktora Isidora Deckarda rozzuřil. „Určitě existuje dost důkazního materiálu svědčícího v můj prospěch.“ Deckard se nadechl a vztekle pokračoval: „Dělal jsem svou práci! Podle vás to není žádná omluva. Ale proto ještě nemusí zavřít každého policajta -“ Zarazil se.

„Už vám to došlo, pane Deckarde?“ zeptal se Isidor triumfálně. „Nezapomněl jste náhodou, že jste od policie odešel? Že jste se jednoduše sebral a utekl kamsi na sever, kde jste se zahrabal do jakési tajné nory? S Policií L. A. už nemáte zhola nic společného, pane Deckarde. Naopak, jakmile policisté zjistí, kde jste, budou vás honit jako psi zajíce, dokud vás nedostanou. A pokud uniknete trestu smrti, ať už by byl vykonán na ulici nebo ve věznicích, rozhodně se nevrátíte na sever. Aspoň ne tak brzy, jak byste si přál.“

Deckardovi opět přeběhl mráz po zádech a na pažích se mu zjezily chlupy. Když na své ruce pohlédl, zdálo se mu, že patří někomu jinému. Někomu dávno mrtvému. „Víte policie, že jsem ve městě?“

Doktor přikývl. „Nebyl jsem to však já, kdo policii informoval.“

„Pak to mohla to být jediná Sarah Tyrellová!“

Doktor Isidor zavrtěl hlavou. „Ne, vždyť vás poslala ke mně, abych vás varoval. Abyste to nekoupil, sotva vyjdete na ulici.“

Deckardovi nezáleželo na jeho vlastním životě, ale na ženě, která však byla velmi daleko. „Co mám dělat?“

„To už je vaše věc, pane Deckarde. Hlavně se snažte zůstat co nejdéle naživu.“

„Pomozte mi dostat se pryč.“

Doktor Isidor se pousmál. „To nemohu. Jakmile odtud někdo odejde, už mu nemám jak pomáhat.“

„Ale policie neví, že jsem u vás, jinak by tady už dávno byla.“ *Mnoho psů zajícova smrt*, pomyslel si. „Mohl bych zůstat tady, dokud si nerozmyslím, co dál.“

Doktor Isidor tentokrát zavrtěl hlavou velmi rozhodně. „Pokud to dosud neví, že jste u mě, brzy to zjistí. A to nemůžu riskovat. Mám své povinnosti, mezi něž péče o vás bohužel nepatří.“

„Takže to všechno byly jen plané řeči,“ konstatoval Deckard hořce, „jak se obětujete pro všechno živé, ať už pro lidi, zvířata anebo jejich imitace. Já můžu klidně chcípnout.“

„A proč byste n-neměl?“ Isidor se zakoktal a zmateně pohládl umělou kočku. „Tvorové, kterým pomáhám, ať už zvířata, lidé nebo replikanti, za svůj úděl nemohou, kdežto vy ano. Lovec si nemůže stěžovat, když se stane kořistí, protože nemá komu. Máte aspoň možnost si to vyzkoušet, pane Deckarde, jaké to je mít strach a bojovat o holý život. Jen si hezky vyzkoušejte, jak to chutná.“

Je to zážitek mít strach, co? Jako by slyšel jiný hlas, který na něj promluvil z minulosti. Takhle se cítí otrok...

„To už jsem si vychutnal, doktore,“ řekl Deckard. „Obávám se, že se nedozvím nic nového.“

„Škoda, je to skvělá příležitost.“ Isidor postavil kočku na stůl a systematicky ji hladil po lesklé hlavě, až začala příst tak hlasitě, jako by se v ní zadíral nějaký motor. „Přesto se možná něčemu přiučíte. Třeba tomu, jak být člověkem.“ Druhou rukou stiskl tlačítko připevněné zespodu ke stolní desce. „Měním umělé věci na opravdové, pokud je to možné. Vy jste nikdy opravdový nebyl. Teď máte příležitost.“

Deckard pochopil, že doktor dal znamení agentům, kteří ho sem přivezli. Rychle vstal, jako by se židle změnila na elektrické křeslo. Těkal očima po obrázcích na stěnách, až se zastavil u dvou snímků zesnulého Dr. Hannibala Sloata, mezi nimiž muselo uplynout hodně času. Na staré fotografii byl sice už tlustý, ale ještě měl vlasy. Na zažloutlém výstřižku z časopisu byl mnohem tlustší a úplně lysý.

Jenže Deckarda nezaujal zakladatel Van Nuyovy veterinární stanice, nýbrž další postavy na časopiseckém snímku. V připojeném textu se mluvilo o kočce Ginjer, která se po důkladné veterinární prohlídce chystá na palubě lodi *Salander 3* na cestu do vesmíru k soustavě Proximy...

Chodbou se rozlehlly těžké kroky a blížily se ke dveřím kanceláře.

Kočka v náručí otlého Sloata vypadala mrzutě, možná byla pravá. Druhého muže na výstřižku Deckard nepoznal, ačkoli mu někoho připomínal. Ale ta žena -

Ta žena byla Rachel.

To není možné! Deckard usilovně počítal. *Nemůže to být ani Sarah.* Pochopil, že je to Ruth Tyrellová, matka Sarah a určitým způsobem také matka Rachel. Na první pohled vypadala téměř stejně, pouze tmavé vlasy měla zastříženy nakrátko; možná se to tenkrát tak nosilo, nebo to mohla považovat za praktický účes do vesmíru. Druhý muž na obrázku nemohl být nikdo jiný než Anson Tyrell...

„Proč se vraceli?“ zeptal se Deckard zamyšleně. „Nestojí to tady za nic.“ A uvědomil si, že jeho bývalí kolegové už možná pročesávají město.

„N-nevím,“ řekl doktor Isidor. „N-nikdo t-to neví. Je t-to t-tajemství. Možná t-to ví slečna Sarah, měl byste se jí n-na t-to zeptat. Budete-li mít ještě n-někdy příležitost.“

Deckard se ohlédl přes rameno. Na další otázky už nebyl čas, protože ve dveřích stál agent Andersson.

„Už zas pěkně koktáte, doktore,“ poznamenal Deckard.

„Pan Deckard právě odchází,“ řekl doktor Isidor upjatě a sklonil se k umělé kočce. „Laskavě ho doprovodte.“

„S radostí.“ Velitel sevřel Deckardovu paži a vedl ho chodbou kolem drátěných klecí.

O několik minut později za Deckardem zapadla těžká ocelová vrata, a ten zvuk ještě chvíli dozníval v úzkém prostoru mezi budovami. Deckard stál vzadu za Van Nuyovou veterinární stanicí a boty se mu bořily do jemného písku navátého až z Mohavské pouště. Suchý vítr svištěl uličkou a vršil závěje kolem prázdných chodníků.

Zaklonil hlavu a pohlédl na kousek jasné oblohy mezi domy. Zdálo se mu, že tam zahlédl mihnout se černou skvrnu spinneru. V očích se mu zatřpytily slzy, které v tom horku rychle uschly.

Holden hleděl na zářivou zelenou křivku, která se klikatila jako had. *To je můj pulz,* pomyslel si, *můj pulz vzhůru nohama.* Bradu měl opřenou o měkkou hranu něčeho, co vypadalo jako otevřený kufřík plný složitých přístrojů. Displej, po níž ta křivka jeho pulzu ubíhala, byla zabudována uvnitř víka, ale připadala mu strašlivě daleko, i když věděl, že stačí jenom zvednout ruku, aby se jí dotkl. Potíž byla jenom v tom, že nevěděl, jestli nějakou ruku má a kde ji má.

Hlavu měl, tak ji namáhavě zvedl. Byla neuvěřitelně těžká, ale přesto ji zvedl z předklonu a opřel dozadu o opěradlo sedadla. Seděl v kabině nějakého stroje, nejspíš spinneru, protože za okny bylo čisté nebe. Byl nahý, nebo skoro nahý, a na klíně měl otevřený černý kufřík, který mu přidržovaly pruhy leukoplasti omotané kolem hrudníku a pasu. Z kufříku vedly všelijaké hadičky, které zřejmě končily v jeho prsou.

„Co...“ pokusil se zeptat. Jazyk měl suchý jako struhadlo a oteklý jako okurku. „...se...“ V ohybu jedné trubice byl zasazen průhledný ventil a v něm dvakrát poskočila drobná kulička. Fascinovaně na ni zíral. „...děje.“ Teď poskočila potřetí.

Vedle Holdena seděl nějaký člověk a řídil spinner, v němž letěli. Zasmál se a řekl: „Na chvíli jsem tě unesl.“ Předklonil se, aby zkontroloval něco uvnitř kufříku, a Holden si všiml, že má úplně bílé vlasy. „Vypadá to, že je všechno v pořádku,“ řekl ten bělovlasý muž, usmál se a pak se zeptal: „Víš, kdo jsi?“

„Kdo...“ Ta otázka Holdena zmátla. Nemohl si vzpomenout, kde už toho bělovlasého muže viděl. I ten trochu bláznivý úsměv mu připadal známý. „...jsem?“

„Víš, jak se jmenuješ, kamaráde?“

„Jsem...“ Už si začínal vzpomínat. Sedativa, která dostával v nemocnici, přestávala účinkovat a kdesi hluboko v jeho těle se začínala ozývat bolest. Na prsou pocítil hrozný svědění a měl sto chutí všechny ty hadičky ze sebe vytrhat, ale silou vůle se přiměl myslet na to, nač se ho ten bělovlasý muž ptal. Zhluboka se nadechl. „...Dave...“ Kulička opět poskočila. „...Holden.“

„Správně.“ Usměvavý muž mu poklepal prstem na čelo. „Zdá se, že se ti odsud zatím nic nevykouřilo.“

Holden cítil, jak v něm ta bolest stále narůstá, ale jeho vědomí se náhle rozjasnilo, jako když se slunce prodere hustou mlhou. Když se mu to stalo posledně, ležel na nemocničním lůžku a byl připojen k nějakým velkým přístrojům. *Ale jak dlouho?* zeptal se a odpověděl si: *Rok, možná i víc.* Pokusil se vyhlédnout bočním okénkem. Vznášeli se vysoko nad vrcholky nějakých mrakodrapů. Sotva poznal Los Angeles, už se na všechno opět snesla ta hustá mlha a z ní se náhle vynořila vzpomínka...

Jednoduše popište, co kladného vás napadne... To byl jeho hlas. *Nejdříve o matce.* To bylo poslední, co řekl, než se ocitl v nemocnici. Kde to bylo? Soustředil se a vzpomněl si na obrovskou pyramidu Tyrellovy společnosti. Byl uvnitř, v nějaké místnosti, a byly tam dvě židle, stůl a stropní ventilátor, který líně míchal vydýchaný vzduch. Na stole stál Voigt-Kampffův přístroj a jeho měch se nafukoval podobně jako ten v kufříku...

O matce? řekl podrážděně druhý hlas. Tak já ti řeknu něco o mé matce...

Potom si ještě pamatoval, jak se probral na nemocničním lůžku uprostřed všemožných přístrojů, z nichž vedly podobné trubičky a hadičky, jenže poněkud tlustší, a na všemožných místech ústily do jeho těla. Lékaři ho tenkrát probudili, aby ho mohli vyslechnout vyšetřovatelé z jeho oddělení...

Na fotografii, kterou mu ukázali, byl ten bělovlasý muž. Nebyl tak vrásčitý a taky se tolik neusmíval, ale byl to určitě on.

„Kdo...“ Přístroje v kufříku začaly pracovat rychleji, jak je popohňalo jeho rozrušení. „...jste!“

Muž se k němu otočil a usmál se tím zvláštním způsobem. „Jmenuju se Roy,“ řekl s neskrývaným potěšením, jako by to byl dobrý vtip. „Roy Batty.“

„Do...“ Neuvědomil si, že se spinner vznáší vysoko nad městem, slepě šmátral kolem sebe a snažil se najít

kliku. „...háje!“ Myslí mu jako blesk z čistého nebe prolétlo všechno, co o tomto uprchlém replikantovi věděl, a zmocnila se ho panika. Byl to nejsilnější a nejnebezpečnější Nexus 6. *Ale ten je přece mrtvý!*

„Ale no tak.“ Usměvavý muž stáhl Holdena zpátky na sedadlo. „Hezky sed', Dave, a nezlob.“

Holden bezmocně sledoval Battyho, jak otáčí nějakým knoflíkem v kufříku. Pulz se mu zpomalil a před očima mu začaly vířit černé tečky. Bolestivě zalapal po dechu, a Batty vrátil knoflík o dílek zpět.

„Uklidni se, Dave.“ Batty se usmál od ucha k uchu a oběma rukama uchopil řízení spinneru. „Vezu tě na jedno zajímavé místo. Bude se ti tam líbit.“

Holden zavřel oči, aby se nemusel dívat na všechny ty hadičky s kuličkami, které vedly z jeho hrudníku do kufříku a z kufříku do hrudníku. Aby se nemusel dívat vůbec na nic.

Spinner pokračoval v letu a slunce žhnulo.

KAPITOLA

0006

Sarah Tyrellová vyndala ze zásuvky obrovského psacího stolu z doby Ludvíka XIV. mobilní telefon, rozevřela jej, pohlédla ven na odpolední slunce zamlžené smogem a stiskla tlačítko HOVOR. Do ucha jí zazněl melodický trylek, zatímco se paprsek napojoval na kódovaný kanál telekomunikační družice na nízké orbitě nad Los Angeles. Potom vyťukala číslo, čekala a probírala se obsahem zásuvky, v níž nebylo nic než kancelářské sponky, dálkový ovladač, zlatá krabička na šňupací tabák od Francise Haracha a ošklivý zavírací nůž. Někde na druhém konci města zatím vyzváněl jiný telefon, než ho konečně někdo zvedl.

„Můžete mluvit,“ řekl mužský hlas.

„Víte, kdo volá.“ Sarah se opřela zády o vysoké opěradlo židle, jehož hrana se jí zařízla do zad. „Jen mě zajímalo, jak to probíhalo.“

„Řekl bych, že je to v pořádku. Řekl bych že Deckard je v tuto chvíli naprosto v pořádku, ať už je v jaké chce řiti.“

Už si zvykla, že Andersson bývá hrubý. Vybrala si ho, aby pro ni pracoval, protože byl důkladný a spolehlivý. Dostal za úkol vypátrat Deckarda v oregonské divočině a dopravit ho do L. A., zvládl to skvěle. Další Anderssonovou ctností byla jeho mlčenlivost. Mohla se spolehnout, že dokáže držet jazyk za zuby. *Ale všechno má své meze*, pomyslela si.

Deckard byl právě teď někde dole v tom rozlehlém bludišti, na něž hleděla oknem. „Sleduje ho někdo, abychom věděli, co bude dělat?“

„To by nemělo smysl,“ řekl Andersson znuděným profesionálním tónem. „Kdyby se mu někdo pověsil na paty, přišel by na to a zbavil by se ho. A zatímco my bychom se hnali po falešné stopě někam k oceánu, byl by už dávno stovky kilometrů ve vnitrozemí. Byla by to jenom ztráta času.“

Sarah pocítila nepatrný osten znepokojení a tep se jí zrychlil. Nedopravila přece Deckarda zpátky do světa, z něhož se pokusil utéct, aby ho vzápětí ztratila z očí. „Co když se už neobjeví? Co když prostě zmizí?“

„Ale objeví se. Musí, pokud chce přežít.“

Ve sluchátku se ozvaly jakési podivné zvuky, zřejmě skřeky zvířat, ať už pravých nebo umělých. Andersson úřadoval ve Van Nuyově stanici v malé kanceláři mezi klecemi. O tom, co všechno podniká, nevěděl ani doktor Isidor. Což jí připomnělo, že je zapotřebí vyřešit další problémy.

„Jak probíhal rozhovor Deckarda s Isidorem?“ zeptala se.

„Podle očekávání. Deckard nevypadal dvakrát spokojeně, když jsem ho nakonec vyhodil. Pošlu vám pásky, třeba se zasmějete.“

Andersson monitoroval nejen Isidorovu kancelář, ale většinu jeho pracovišť. Sarah navštívila veterinární stanici jen jedenkrát, aby se seznámila s jejím majitelem, a páchlo to tam jako ve zvěřinci a strojovně současně. Domnívala se, že Isidor dobře ví, že ho Andersson sleduje, takový hlupák doktor zase nebyl; měl naopak dost rozumu na to, aby se tomu nepokoušel zabránit. Nebo měl možná pravdu Andersson, že doktůrek je jenom neškodný snílek, který touží, aby si všechny ty jeho zapálené koktavé proslovy poslechla, protože si myslí, že tím změní její názory. Ostatně, staly se i podivnější věci.

„Isidor toho pro nás hodně udělal, že?“ Natáhla ruku a dotkla se rozpáleného okenního skla. Slunce se sklánělo k západu a sírově žlutá obloha už začínala rudnout.

Andersson na chvíli zaváhal, než odpověděl: „Řekl bych, že ano.“

Dívala se na svou ruku prozářenou ostrým světlem. „Uvažuji, jestli může udělat víc, než kolik toho už udělal.“

„Snažíte se mi něco naznačit?“

„Musím to říkat?“

„Ne. Myslím, že ne.“

„Dobrá.“ Místnost za ní se pozvolna nořila do stínu. „Až budete hotov...“

Mlčel a čekal.

„Mohl byste sem zaskočit.“ Sarah přerušila spojení a uložila telefon zpátky do zásuvky.

Než opustila apartmá, zastavila se u strýcovy postele. Tedy vlastně její, pokud by o ni stála. Uchopila lesklé hedvábné povlečení, nadzvedla je a ucítila zatuchlý pach. Rozhodla se, že nechá lůžkoviny vyměnit, ale potom si to rozmyslela. Zahlédla totiž na polštářích něco, čeho si předtím nevšimla. Drobné skvrny těže krve, která zaschla na podlaze.

Hedvábí jí proklouzlo mezi prsty a zlehka se rozprostřelo na lůžku. Sarah vykročila ke dveřím.

Batty se nepřestával usmívat. *Kdo to vlastně je?* uvažoval Dave Holden. Zhola nic o tom muži, který řídil spinner, nevěděl. Holdenův mozek, zásobovaný krví okysličovanou a poháněnou přístroji v kufříku, mu nabídl jedinou myšlenku: Že je v pořádném, ale opravdu pořádném průšvih.

Vždyť jsem v té nemocnici stejně umíral, uvědomil si.

Bělovlasý Roy Batty se soustředěně nakláněl nad palubní deskou a naváděl nákladní spinner na přistání. Za okénkem byla tma. Holden usoudil, že letí nad nějakým neosvětleným předměstím L. A., možná nad zřícenou zónou.

Potom ho napadlo, zda ten pocit rezignace, který se jej zmocnil, nevyvolala nějaká droga, kterou do něho kufřík pumpuje. Rád by to věděl. Spíš než strach cítil jakousi neurčitou zvědavost, co se bude dít.

Batty byl mrtev. Dozvěděl se to od Bryanta, který ho přišel ještě s několika kolegy z jednotky blade runnerů do nemocnice navštívit. Vlastně vyslechnout. Vzpomněl si, jak stáli kolem jeho lůžka, nervózně mačkali v rukou klobouky a snažili se necivět na všechny ty přístroje kolem. Lékaři mu pro tu chvíli omezili infuzi omamných léků, takže se částečně probral a víceméně vnímal, o čem Bryant mluví.

Celá skupina uprchlých replikantů byla úspěšně vyřazena z oběhu, jenže Holdenovi už na tom nezáleželo. Z jakéhosi neznámého důvodu však připsali zásluhu také jemu, i když se na tom úspěchu podílel pouze tím, že dovolil Kowalskému, aby si z něho udělal terč. Teď si řekl, že by to asi na morálku jednotky nepůsobilo moc dobře, kdyby ho nechali rozstřílet a nedostal za to odměnu.

Z Bryanta táhla whisky víc než obvykle, když mu ukazoval snímky vyřazených replikantů, které pořídili v márnici. Uprchlíky vedl Roy Batty. Dokonce i v tom stavu, v jakém byl, si Holden zapamatoval tu výraznou tvář a bílé vlasy přilepené k lebce. Tenkrát přšelo.

„No tak, kamarádi, co kdybyste nám trochu posvítili?“ pravil Batty do mikrofonu.

Frekvence, na niž Batty naladil vysílačku, Holdenovi nic neříkala.

„Jestli budu muset sedat na zem potmě, rozbiju někomu hubu!“

Holden vyhlédl z kabiny. Proti hvězdnatému nebi se rýsoval černý obrys pohoří, nad nímž měkce zářil měsíc. Museli být hodně daleko od města. Náhle se ve tmě dole před nimi rozblikaly jasně modré záblesky a vymezily obdélník přístávací plochy.

V reproduktoru zapraskalo: „Tady to máš. A mrskni sebou, máme plný boty písku, už tady na tebe čekáme celou věčnost.“

„Kde...“ zašeptal Holden. Byl strašlivě unavený. Hlava mu klesala na prsa, na kufřík, v němž horečně pracovaly umělé srdce a plíce, aby ho uchovaly při životě, a stálo ho to mnoho sil držet ji zvednutou, aby mohl pozorovat, co se kolem děje. „...jsme.“ Mluvení ho vyčerpávalo. Před očima se mu roztančily černé skvrny a v uších mu hučelo.

Batty na něho pohlédl, na tváři pořád ten bláznivý úsměv, natáhl ruku a otočil nějakým knoflíkem uvnitř kufříku. „Říkal jsem ti, že letíme na jedno zajímavé místo, Dave.“ Úsměv se ještě víc rozšířil a vrásky v ošlehaném obličejí se prohloubily. „Tohle místo sis vždycky přál zlikvidovat.“

Batty řídil přistávací manévry ručně. Zastavil stroj nad středem blikajícího obdélníku a přepnul řízení na kolmý sestup. Spinner dosedl na zem dost tvrdě, Holdena zamáčkl náraz hlouběji do sedadla a hrud' mu zavalila tíha kufříku.

„Omlouvám se, kamaráde.“ Batty vypnul motor. „Tahle nákladní kraksna je paličatá jako mezek.“

„To... nic,“ zašeptal Holden a napadlo ho, že by si měl Battyho trochu naklonit. „Docela... to...“ Bolelo to, „...šlo.“

„Všecko jde, když se chce.“ Batty se zasmál. „Počkej, až uvidíš, co všecko jde mně!“

Právě tohle dělalo Holdenovi starosti.

Někdo otevřel zvenčí dvířka a Batty řekl: „Zacházejte s ním opatrně. Nevytáhl jsem ho ven a netrmácel se s ním celou tu cestu, abyste ho teď rozkřápli jako syrový vajíčko.“

Dva muži vynesli Holdena ze spinneru, položili ho na pojízdná nosítka a připoutali.

„Bez obav, Batty.“ Někjaký mladík s blokem růžových formulářů se znuděně zeptal: „Chceš potvrzení?“

„Potvrzení?“ Batty obrátil oči v sloup. „Co blběš.“

„Takový jsou předpisy,“ tvrdil mladík.

„Ty své předpisy si strč za klobouk.“

„Stačí říct, že to potvrzení nechceš.“ Mladík se otočil k mužům postávajícím vedle nosítek. „Zavezte ho na chirurgii.“ Pak se sklonil k Holdenovi a povzbudivě mu poklepal na paži. „Hodně štěstí.“

Holden si pomyslel, že se dostal z bláta do louže. Bylo mu horko. V tomhle předpekli, nebo kde to vlastně přistál, to vypadalo značně zchátrale. Vezli ho návějemí písku kolem baráků z rezivějícího vlnitého plechu a lajdácky poskládaných prefabrikovaných buněk. Ve světle sodíkových výbojek zavěšených na nadehtovaných

dřevěných sloupech si všiml pojidla vyhřezlého ze spár pěnositilátových panelů, jako by v tom vedru tálo. Nikde neviděl jediný pravý úhel, zato se všude vršil jemný červený písek, který vítr občas zavál až do ulic L. A.

Na hranici toho mrtvolného světla zahlédl plot z ostnatého drátu a za ním měsícem ozářené vrakoviště spinnerů a těžkých vozů s roztržitými kabinami a kapotami proděravěnými jako cedník střelami velké ráže. Začal mít hrůzu z toho, co ho čeká.

Najednou se pohyb zastavil a Holden nad sebou uviděl na jedné straně nosítek Battyho úsměv a na druhé prsty se špínou za nehty, jak se blíží k cizí neoholené tváři a vytahují z koutku úst zpola vykouřenou cigaretu. Sloupek šedého popela se ulomil, snesl se dolů a zmizel v nasávacím otvoru černého kuffíku.

„To je on?“

Holden si pomyslel, že tenhle muž v zakrváceném bílém plášti je buď řezník, anebo chirurg, ale nedokázal si vybrat, která varianta bude lepší.

Batty natáhl ruku, vytrhl neoholenému muži cigaretu a obloukem ji odhodil do písku. „Ber na toho chudáka aspoň trochu ohled.“

„Tady jsou samí chudáci,“ odpověděl muž, ale v jeho hlase se neozvala rozmrzelost, spíš únava, jako by ze sebe vydával poslední zbytky energie. „Tak jo, dáme se do toho. Nemá smysl tady postávat.“ Prsty zahnědlými od nikotinu začal vypínat ovladače na černém kuffíku.

„Počkejte...“ Přístroje v kuffíku jeden po druhém utichaly a Holden propadl panice. „...chvíli...“ Ale to už se zastavily i umělé plíce, které za něho dýchaly, šedá mlha před očima rázem zhoustla a začaly ho zábst prsty, přestože pouštní vzduch dosud sálal horkem. Pokusil se ještě zvednout ruku, ale popruhy, jimiž byl připoután k nosítkám, mu v tom zabránily. Hadičky splaskly a malá kulička ve ventilu se ani nepohnula.

„Žádný strachy,“ řekl neoholený muž, vytáhl z kapsy krabičku, vyklepl jednu cigaretu a zapálil si. „Máš tak tři minuty, než tvému mozku začne hrozit akutní nebezpečí.“ Zhluboka vdechl kouř, rozkašlal se, potom kývl na muže u nosítek. „Hodte ho dovnitř, pánové, tak pohyb, pohyb, do práce.“

„Počkám tady, kamaráde,“ řekl Batty a usmál se. „Uvidíme se na druhé straně.“

Nosítka drncla přes práh největší ze zchátralých budov, nad jejímž vchodem byl velký nápis REKONSTRUKČNÍ STŘEDISKO. Holdena ještě napadlo, zda se ho nechystají rozebrat jako ty staré spinnery na vrakovišti, a v duchu se pousmál, protože pochyboval, že by v něm našli nějaké vhodné součástky. Potom se všechno propadlo do tmy.

Deckard čekal na západ slunce.

Ve dne byl moc nápadný. Potřeboval noc a ulice plné lidí, kteří po setmění opustí své úkryty, do nichž je nelítostné slunce ráno co ráno zahání jako pouštní havěť pod kameny. Doufal, že splyne s davem a že i jeho obličej změní křiklavé barvy blikajících neonů v pouhou bezvýraznou masku.

Když za ním zapadla vrata Van Nuyovy veterinární stanice, vydal se do nejbližší uličky, kde už byla trocha stínu, a skryl se mezi popelnice a krabice s odpady do jakéhosi opuštěného a přiměřeně páchnoucího doupěte vystlaného starými hadry, kde asi občas přebýval nějaký bezdomovec. Teď tam byly jen krysy, a když je Deckard vyhnal, s prskáním utekly na vydrolenou cihlovou římsu, odkud ho nepřestávaly pozorovat zářícíma červenýma očkami.

Deckard zalezl co nejhloběji, ale vedru stejně neunikl. Šaty se mu lepily na tělo, v očích ho štípal pot a mezi zuby mu skřípál rudý písek, který vítr honil uličkou. Měl žízeň, vyschlá ústa a opuchlý jazyk. Svlékl si kabát a rukávy přichytil pod víka popelnic, aby zakryl díru, kterou do doupěte vlezl. Nestál o to, aby ho z uličky někdo náhodou zahlédl.

V kapse našel zápalky, jimiž zatápl v kamnech na severu v Oregonu, jednu rozškrtl a začal se rozhlížet. Z hromady smradlavých hadrů se vyklubalo nuzné lůžko a na něm našel několik starodávných knih. Stránky zaplněné drobným tiskem byly zažloutlé a pokroucené vlhkem, na obálkách nebyly zářivě pestrobarevné hologramy; vybledlé ženy s vilnými a drsní chlapi se zavilými pohledy vypadali jako mrtvolky. Pan domácí byl asi velký čtenář.

Deckard s odporem odhodil ty rozpadající se relikvie, rozškrtl další zápalku, prohmatl hadry a objevil registrační kartu bezdomovce. Na fotografii byl dlouhovýslý vyzáblý muž, oči pod průhlednou fólií však měl přeškrtnuty párem X, což znamenalo, že čidlo sociálního odboru zaznamenalo poslední úder jeho srdce. Muž byl mrtev a jeho karta byla znehodnocena, čísla na přídělovém mikročipu byla vynulována. Deckard ji rovněž odhodil, protože mu na nic nebyla.

Potom našel ocelovou tyč dlouhou jako jeho předloktí a usoudil, že by se mu mohla hodit. Byla dost těžká, aby se s ní dala bez velkého úsilí rozbít lebka. Než zápalka dohořela, stačil si přečíst upozornění vyryté do kovu: URČENO POUZE K SEBEOBRANĚ - ÚTOČNÉ POUŽITÍ JE TRESTÁNO ZTRÁTOU DÁVEK! Tyhle tyče a spací pytle značky *Anička výletnice* patřily k běžné výbavě lidí pobírajících podporu a taky se běžně kradly.

Deckard se posadil zády ke zdi, hlavu si opřel o pokrčená kolena, čekal na tmu a přemýšlel, co by měl podniknout dál. S tyčí na dosah ruky si už nepřipadal tak bezbranný.

Nejspíš usnul, protože sebou trhl, když ho vyburcovaly jakési zvuky. Krysy zmizely. Uchopil ocelovou tyč, posunul se podél cihlové zdi a opatrně odhrnul cíp kabátu. Slunce už zapadalo, ale vzduch se dosud chvěl žářem, a uličkou se jako duch blížila bílá postava.

Deckard si jednou rukou protřel oči, a když znovu vyhlédl ven, uviděl před popelnicemi chlapíka ve starobylém tropickém obleku, dokonce měl i bílou košili a kravatu. V podpaží svíral malý balíček omotaný

motouzem.

„Charlie? Seš doma, brácho?“ zeptal se a Deckard si vzpomněl, že na registrační kartě bylo skutečně uvedeno jméno Charles. „Něco pro tebe mám.“ Chlapík přišel blíž. „Hele, vím, že seš tam, tak se aspoň ozvi, nebo se tady už příště nestavím.“

Deckard vyskočil z úkrytu, tyč břinkla o zasviněnou dlažbu, když ji odhodil, aby měl prázdné ruce, pak padl toho mužika, který byl sotva víc než muší váha, za bílou košili a zvedl ho do vzduchu.

„Co je, brácho, co je!“ Byl pořádně vyděšený, pustil balíček na zem, motouz se přetrhl a vysypaly se staré knihy. „Nech toho, brácho, jo?“

„Hlavně přestaň ječet.“ Deckard ho přiškrtl kravatou, chlapík zrudl a přestal kopat nohama. „Popovídáme si hezky potichu.“ Na obou koncích uličky už zaplála noční světla a v nich se míhaly stíny chodců, ale do toho svinčiku mezi popelnice se zatím nikdo neodvážil. „Pochopils to?“

„Jo, jasně, brácho, jasně.“ Oběma rukama se chytil Deckardových paží a rty se mu roztřásl, jako kdyby se mezi řečí potichu modlil. „Pochopil jsem to, brácho, jasně, udělám všechno, co chceš.“

Deckard ho postavil na nohy a povolil mu vázanku. „To jsem sám rád.“ Pak promnul v prstech bílou látku jeho saka. „Pěkný kvádro.“

„Ee? Hele, kde je Charlie, brácho?“

„Zapomněls zatelefonovat a domluvit si s jeho sekretářkou návštěvní hodinu.“ Mužik byl tak hubený, že by ho Deckard mohl zavázat na uzel, a sako na něm plandalo. Nemělo sice Deckardovu velikost, mohlo se mu však hodit. Jednou rukou si chlapíka přidržel, druhou sáhl za sebe pro kabát. „Uzavřeme obchod.“

„Jaký obchod?“ vyjevil se mužik a znechuceně se podíval na Deckardův dlouhý černý kabát, který už stačil načichnout zápachem odpadků. „Co s tím?“

„Tvoje sako za můj kabát, souhlasiš?“ Deckard mu vrazil kabát do náruče, sklonil se a zvedl ocelovou tyč. „Měl bys souhlasit, bude to jednodušší.“

Mužik rychle shodil bílé sako, Deckard si je natáhl, tyč zastrčil do rukávu a konec držel v dlani, kývl na zkoprnělého chlapíka, dlouhými kroky zamířil ke vzdálenějšímu konci uličky a tam se vmísil mezi chodce.

Vítr mezitím zesílil a honil sám sebe mezi domy. Deckard se pousmál, když na tváři ucítil ten starý známý horký dech; takových období sucha už v L. A. zažil nepočítaně. Žlábky kolem chodníků byly zaváty jemným červeným pouštním pískem a pod neony, které se právě rozblikaly, vypadaly jako miniaturní duny na Marsu. Čistící vůz si razil cestu davem, mezi kolonami dodávek a starých aut s klimatizačními jednotkami na střeších, a pružnou hadicí jako obrovským chobotem vysával chodníky, které však moc dlouho čisté nezůstaly. Za čelním sklem toho velkého vozu Deckard zahlédl řidiče s nasazenou dýchací maskou, nad níž těkaly sem a tam zrudlé oči. Kdyby se písek den co den z ulic neodstraňoval, zanedlouho by to v L. A. vypadalo jako v mart'anské kolonii a lidé by se nemuseli stěhovat ze Země, protože by měli z okna úplně stejný výhled. Ale tady byla aspoň naděje, že sucho skončí a přiznenou se monzunové deště.

Chodci měli obličej většinou skryty za respirátory nebo improvizovanými rouškami a někteří si zabalili hlavy do závojů, mnohé ženy použily své staré svatební z hedvábného mušelínu zdobeného drobnými pomerančovými kvítky, dalším splývaly z malých kloboučků závojičky s černými tečkami jakoby z třicátých let minulého století, jiné byly zahaleny v pečlivě upravených islámských rouškách, muži a lesbičky zas v hrubých plachetkách jako kočovní Berbeři, prostitutky, protože nebylo vidět jejich tradiční nalíčení, známku jejich řemesla, navíc cinkaly zlatými rolničkami.

Před čistícím vozem poskakovala tlupa agresivních trpaslíků v kvalitních vojenských plynových maskách, které je chránily nejen před pískem, ale také před výfukovými plyny a freonovými výpary z chladicích a klimatizačních jednotek, když je kradli z vozidel uvízlých v dopravní zácpě. Na očích měli letecké brýle, takže je nešťastní řidiči, když zaslechli šramot na střeších svých automobilů, nemohli odehnat ani slzným plynem. Trpaslíci na ně dělali dlouhé nosy rukama navlečenými v pevných rukavicích, a všechno, co ukořistili, hned odvlékali do postranních ulic, kde už čekali cikánští překupníci.

Deckard nemotorně narazil do nějakého chodce a ve sklech jeho zrcadlových brýlí na zlomek vteřiny zahlédl svůj zmenšený obraz - ostražitý obličej a bílé sako těsně v ramenou. Lokty si uvolnil prostor, aby mohl ustoupit bokem.

„Co se děje, fešáku?“ ozval se drsný hlas. „Jsi tady novejš? Mariňák nebo co?“ Byla to žena, vokodér zavěšený na tenké sametové stužce jí snížil hlas přinejmenším o dvě oktávy. „Nic neprodávám, takže co kdybys přestal zaclánět a nechal dámu projít?“

„Omlouvám se,“ řekl Deckard, a ta žena se na něj kupodivu usmála.

Podářilo se mu zas splýnout s proudem chodců. Poslední, co si přál, byla veřejná výměna názorů, která by mohla upoutat pozornost policajta trůnicího v *kobanu* na rohu. Předpokládal, že tam má hned vedle přímé telefonní linky na hlavní policejní stanici přilepenou jeho fotografii.

Snažil se udržovat krok s ostatními a co nejméně narážet do lidí. Když šel kolem *kobanu*, sklonil hlavu a trochu ji odvrátil, ale koutkem oka přesto zachytil, že policista v budce zvedá červené sluchátko. Deckardovi se sevřel žaludek, ale přemohl nutkání rozběhnout se co nejrychleji pryč, protože to v té tlačenici jednak nešlo a protože by ze svých zad udělal snadný terč. *Uklidni se, říkal si v duchu, nehledají tebe, ale někoho jiného...*

„Ve vesmírné kolonii vás čeká nový život!“ zaburácel do ulice shora silný hlas a Deckard sebou napřed trhl, protože už verbování vzducholodi OSN odvykl, otřepal se jako pes a konečně se uvolnil.

„Možnost začít znovu!“

Policista vyskočil z úzké budky na chodník i se sluchátkem v ruce, zíral nahoru a něco vzrušeně vykřikoval, ale nebylo mu rozumět.

„Zlatý čas příležitosti a dobrodružství!“

Deckard se musel zastavit, protože dav se zastavil, a podíval se vzhůru, protože se tam dívali i ostatní chodci. Dosud upínal veškerou pozornost na policistu, a tak si nevšiml obrovské vzducholodi, která sice křížovala nebem nad L. A. už několik let, tentokrát však letěla tak nízko, že zcela zaplnila oblohu.

„Ve vesmírné kolonii...!“ vykřikovaly reproduktory.

Reklamní slogany OSN už všichni slyšeli tolikrát, že je dávno přestali vnímat, byla to prostě běžná zvuková kulisa jako troubení klaksonů a pokřikování prodavačů, jenže dnes zněl ten zvuk podivně zkresleně.

Vzducholod' OSN nejspíše klesala stále níž a níž mezi budovy, až se Deckardovi zdálo, že by mohl natáhnout ruku a dotknout se jí, na velkém zobrazovacím panelu prskaly bílé body a mart'anská krajinka začala poskakovat, vyretušované rudé kanály se rozhoupaly a zeleně kolorovaná sójová pole se zamítala jako při zemětřesení. Deckard si všiml, že vzducholod' hoří, už bylo cítit, že z ní sálá větší žár než z rozpálené ulice. Vtom vylétla z boční uličky zářivá jiskra a táhla za sebou stužku dýmu, ozval se výstřel a vzápětí druhý. První střela zasáhla vzducholod' do kovového žebra, odrazila se a spadla do davu, kde teprve explodovala. Další prorazila plášť, který se rozchlípl jako dračí tlama a vyplivl ohnivou kouli.

Mnohem výš se na stěně nejvyššího mrakodrapu usmála gejša a přimhouřila oko, jako kdyby tu zkázu schvalovala.

Vzducholod' se naklonila na bok a všem ukázala svoji ránu. Teď už jí hořel celý bok a šlehaly z něj trsy plamenů, které připomínaly obrovský, nicméně křehký květ *umeboši*. Ulicí zaplavilo jasně žluté světlo, jako by vycházelo nové, mladší a žhavější slunce.

Najednou vzducholod' vybuchla, na chodník se natáhla ohnivá ruka, pohladila uchvácené diváky a proměnila je v hořící pochodně. Tlaková vlna srazila bezmocná těla na zem, a sotva dozněl hromový rachot, ze všech stran se začaly ozývat výkřiky bolesti.

Deckard stál dost daleko, výbuch ho jenom odhodil na zeď. Sesul se na chodník a chvíli se cítil jako omráčený, uši měl zalehlé. Kolem prskaly neonové trubice a zasypávaly ho deštěm jisker, mezi střepy rozbitých výloh se plazili zakrvácení ječící lidé, jiní strnule dřepěli nebo klečeli na zemi a s vyřeštěnými očima a bezhlesně otevřenými ústy jen zírali na to peklo, které se před nimi otevřelo.

Deckard v sobě konečně posbíral dost síly, aby se mohl zvednout, ale musel se opřít o zeď, protože kolena měl jako z rosolu. Mezi domy se za příšerného skřípotu ohýbaného kovu a drceného betonu šinula kostra vzducholodi zaplavená plameny. Zaclonil si rukou oči a zahlédl, jak vzduchem letí kotva a vleče za sebou tenké lano.

Vzducholod' se jako mrtvá velryba nořila do koryta ulice, které pro ni bylo příliš úzké, rozsávala kolem sebe nýty a kusy rozžhaveného kovu, tlamou zahalenou dýmem ryla do zdí, pahýly ocasní ploutve tříštila okna a zanechávala za sebou brázdu jako křižník na mořské hladině.

Ze země vylétly další kotvy, některé se zachytily za zčernalý rám, jiné spadly zuboženým lidem na hlavy. Deckard zahlédl malé skupinky mužů v bílých nehořlavých kombinézách, jak s vervou tahají za lana, jako by dohořívající plavidlo bylo bájným ptákem, který by se mohl znovu zrodit ze svého popela a uletět jim zpátky na oblohu.

Konečně vrak vzducholodi ukončil svou pouť a dosedl na zobrazovací panel, který se tím nárazem naposledy probudil k životu. Ulicí zaječel skřípavý hlas: „Nový život! Možnost!“ Ale hned začal skomírat, jako by ze svých slibů sám dostal strach. „Začít znovu!“

Z boční uličky vyběhl muž v bílé kombinéze a nad hlavou točil kotvou, přeskakoval zraněné i mrtvé a pádil k ožehlým troskám. Zasekl kovové bodce kotvy do středu zpola rozlomeného panelu, z jehož nitra vytryskl gejzír jisker a drobných úlomků součástek. Deckard se rychle otočil a zakryl si hlavu pažemi, krupobití rozpálených součástek mu zabušilo do zad.

A pak nad tou zkárou zaburácel nový hlas: „Všechno je lež!“

Deckard se ohlédl. Muž v kdysi bílé kombinéze stál na zbytku zprohýbaného rámu vzducholodi, kam se mezitím vyšplhal, a v dohasínajících plamenech bylo vidět, že v ruce navlečené v tlusté rukavici drží megafon.

„Lžou nám!“ křičel a jeho vášnivý hlas se odrážel od okolních zdí. „Vždycky nám jen lhali!“

Deckard se rozhlédl. Na ulici se nic nehýbalo. Trochu se přihrbil a vykročil po chodníku posetém střepy a kovovými úlomky. Na mnoha místech dosud hořel asfalt a při zemi se plazil smrdutý hustý dým. Z dálky se ozvaly sirény. Když je zranění lidé zaslechli, začali křičet a naříkat a ulice se proměnila v očištěc úpějících duší.

„Poslouchejte!“ Ten fanatický hlas mohl být zesílený megafonem jak chtěl, nikdo mu nevěnoval pozornost. „Ne mě, ale je!“ Deckard si pomyslel, že ten muž je šílený. Ale kdo v tomhle městě koneckonců nebyl? „Vrátili se, aby vám to řekli!“ Muž se přidržoval konstrukce a otáčel se s megafonem na obě strany ulice, jako kdyby oslovoval dychtivě naslouchající publikum. „Poznali pravdu! Spatřili světlo! Světlo hvězd!“

Deckard si všiml, že z převráceného *kobanu* vylézá policista. Na obličejí měl krev a málem se neudržel na nohou, ale už vytahoval pistoli.

„Lidé! Ježíš Kristus už vás nemiluje!“ křičel ten šílenec nad sborovým naříkáním zraněných. „Jeho slitovné oko se od vás odvrátilo! Zbylo jen utrpení!“

Policista uchopil pistoli oběma rukama, zamířil na muže, který řečnil z trosek vzducholodi jako z improvizované tribuny, a střelil ho do prsou. Muž rozhodil paže a zhroutil se do plamenů.

Deckard pevně sevřel konec ocelové tyče, kterou měl pořád v rukávu, a vykročil k policistovi. „Jsou támhle!“ vykřikl a ukázal do nejbližší uličky. Policista začal otáčet pistoli na něj, ale Deckard si jí nevšímal; věděl, že musí jednat rychle, než se na scénu dostaví policejní spinnery. „Viděl jsem ty teroristy utíkat támhle!“ Policista byl mladý a nezkušený, navíc se dosud zcela nevzpamatoval z rány do hlavy, kterou utřžil, když se s ním budka převrátila, dovolil Deckardovi, aby ho vzal za paži a odvedl za roh.

„Jsou tam vzadu,“ pošeptal mu Deckard do ucha a postrčil ho před sebe.

„Kde?“ Policista namířil pistoli do tmy. „Nikoho -“

V tu chvíli mu Deckard zezadu nasadil ocelovou tyč na hrdlo a kolenem se mu zapřel do zad. Za okamžik se policista přestal vzpírat, ztratil vědomí a celou vahou se pověsil na tyč. Když ji Deckard uvolnil, policista se zhroutil na zem.

Deckard se ohlédl a uviděl červené a modré majáčky prvních spinnerů. Věděl, jak bude akce probíhat. Zdravotnické jednotky zůstanou ve vzduchu, dokud nepřistanou oddíly rychlého nasazení a nezajistí prostor, kde došlo k teroristickému útoku. Neměl moc času. Chytil bezvládného policistu v podpaží a odvedl ho dál do tmy, tam z něho stáhl uniformu a rychle si ji oblékl. Bílé sako a špinavé kalhoty odhodil mezi odpadky.

Potom si odepnul z opasku náramky a připoutal policistu za zápěstí k mříži na sklepním okénku, přestože ve spodním prádle vypadal docela bezbranně. Když mladík otevřel oči, nasadil mu na tvář elastický roubík, jehož blána propouštěla kyslík, ale tlumila dokonce i jeho chrčivý dech.

Deckard si nevšímal nenávidných pohledů, které na něho mladý policista vrhal, vklouzl do jeho bot a nakonec si natáhl tenké černé rukavice. Potom si probledal kapsy a našel kartu z šedého plastu s řadou mikrosypinačů. Svůj kód však nemohl použít, neboť všechny legitimace byly napojeny na síť a okamžitě by tím spustil poplach.

Zvedl pistoli a přiložil hlaveň policistovi na čelo. „Ani muk!“ Druhou rukou napůl odchlípl roubík. „A teď mi vyklopíš svůj kód.“

Policista pohlédl nejprve na zbraň, potom na Deckarda. „Polib si prdel,“ zavrčel.

„To bylo špatně,“ řekl Deckard. Pomyslel si že tohohle zelenáče nebude těžké zlomit. Dokonale znal policejní zbraně, ještě z dob, kdy sám šlapal chodník. Lehce potáhl za spoušť, až mechanismus pistole hlasitě cvakl. „Zkus to znova.“

Policistovi se strachem orosilo čelo, přestal si hrát na hrdinu a vykoktal řádku číslic. Deckard vyřukal kód, karta začala měnit barvu a nakonec se ustálila na červené. Všechno bylo v pořádku.

„Díky,“ řekl Deckard, pevně utěsnil mladíkovi roubík kolem úst a ještě jednou mu přiložil hlaveň k čelu. „Je ti jasný, že sem tě moh voddělat?“ Aníž si to uvědomil, automaticky přešel do policajtského žargonu. „Tak buď hodnej a nevodvažuj se ani ceknout.“

Zastrčil pistoli do pouzdra. Neměl v úmyslu policistu zabít, ať už si o něm doktor Isidor myslel cokoli. Stát se vrahem policajtů by bylo mnohem horší. Síť, které se snažil uniknout, by se kolem něj stáhla daleko rychleji.

Opatrně vyhlédl ze stínu a chvíli pozoroval, co se děje na hlavní ulici. Policisté tam vyslychali lehce zraněné občany a snažili se neprekážet zdravotníkům. Vypadalo to, že se po útočnicích pátrá v jiných bočních uličkách. Deckard ani v nejmenším netušil, co mělo sestřelení vzducholodi OSN znamenat, ale poskytlo mu šanci, které musel využít. Když se však nad tím zamyslel, byla ta šance dost mizivá.

Pustil se dál do temné uličky a držel se těsně u zdi, až došel ke dveřím, které lehce vyrazil. Po krátkém schodišti seběhl dolů do suterénu a vstoupil do osvětleného sklepního prostoru s nízkým stropem. Chřestění a klapání kostiček *mah-jongg* okamžitě utichlo, otočily se k němu tváře několika Asiatů a bělochů.

K Deckardovi přistoupila žena v brokátových šatech se stojatým límečkem. „Tady pouze přátelský večírek,“ vysvětlovala úslužně, „ty peníze na stolech jenom dekorace.“

„V pořádku.“ Bylo mu jasné, že se tady načerno hraje hazard a kouří opium. Prošel místností a cestou z jednoho stolku shrábl hrst bankovek jako obvyklý úplatek za ochranu. Venku klidně mohl nastat konec světa, ale tady by si toho nikdo ani nevšímal. „Pokračujte.“

Druhé schodiště zavedlo Deckarda na ulici na opačné straně budovy. Rozhlédl se. Lidé většinou spěchali k místu neštěstí, aby mohli přes žluté policejní zátarasy okukovat zkázu vzducholodi. Sklonil hlavu a rychle vykročil. Chodci před ním uhýbali. Potřeboval se co nejdřív dostat na hlavní policejní stanici.

KAPITOLA

0007

Holden otevřel oči.

„Počkejte chvíli...“ Už neležel na nosítkách, ale vpolosedě spočíval na zvednutém lehátku, k hrudníku neměl připevněný kufřík a nikde neviděl žádné přístroje. Sklopil zrak ke své pravé ruce, zvedl ji a dotkl se hrudní kosti. Měl na sobě bílou košili a kolem krku tmavomodrou kravatu. „Co...“ promluvil a síla jeho hlasu ho zaskočila. „Co se stalo?“

„Vloupal jsem se do skladiště, kam uložili tvý věci, když ti vyklízeli byt,“ odpověděl známý hlas. „Omlouvám se, možná ti vystaví účet za zámek, který jsem musel urazit, Dave, ale nebyl čas se s tím párat.“

Holden zvedl oči, otočil hlavu a uviděl Roye Battyho, jak se pohupuje, rozvalený a s rukama založenýma za hlavou, na zadních nožkách kovové židle. Chvíli na sebe zírali, pak se Holden znovu podíval na kravatu a poznal svoji oblíbenou hedvábnou. Bílá košile i šedé kalhoty od obleku mu také patřily. Bylo to už dávno, co je měl naposledy na sobě. Všechno, co se stalo před tím, než byl u Tyrellů postřelen, mu připadalo strašně dávno.

„Jak se cítíš? Už je to dobrý?“ Batty se zhoupl dopředu a židle dosedla na všechny čtyři nohy. V ruce držel malý dálkový ovladač. „Doktoři říkali, že by to mělo být nastavený správně, podle tvý váhy a tak. Trošku jsi v tý nemocnici zhubl. Až se začneš vracet do formy, tak se prý to zařízení, který máš implantovaný, bude automaticky přizpůsobovat. Nejspíš se ti potom zvýší průtok krve.“

Holden otočil uzel vázanky na stranu a rozeplnul si knoflíky na košili. Jeho bledou hruď pokrývala pavučina rudých jizev a zčernalých stehů. Po hadičkách a trubičkách nebylo ani památky.

„Hele, kamaráde, moc se v tom nevrtej. Jsou to sice pořádně silný nitě a neměly by popraskat, ale určitě nechceš, aby se ti do toho dostala infekce.“

Holden si přejel ukazovákem po jedné ze svislých jizev a ucítil nezřetelné píchnutí, které jako by pokračovalo až někam hluboko do tkáně. Měl dojem, že v něm něco tlumeně tiká a syčí, ale mohla to být jenom jeho představa.

„Co se mnou provedli?“

„Čeho se bojíš? Že dostaneš účet?“ Batty zavrtěl udiveně hlavou. „Už je to zaplacený. Dostals nový život, kamaráde. A k tomu zadarmo, úplně gratis. Takže si nelam hlavu a klidně si užívej.“

„Implantáty...?“ Položil si dlaň na hrudník a ucítil jemné vibrování přístrojů. „Srdce i s plícemi...? Dali mi kompletní sadu?“ Zhluboka se nadechl, jako by si chtěl pročistit mozek. V ústech ucítil pachut' umělé hmoty a kovu.

„Všecko je nejlepší kvalita.“ Batty zvedl ovladač. „Objednal jsem ti ty nejlepší součástky, který se daly sehnat. Žádný použitý zboží, který schovávali někde v kbelíku.“

„Ale v nemocnici mi tvrdili...“ začal udiveně, „že to poškození je tak velké, že mi implantáty dát nemůžou.“

„No tak ti lhali. Co na tom.“

„Proč by mi lhali? Doktoři, Bryant a všichni ostatní...? Nedává to smysl.“

Batty se vševědoucne usmál. „Dává to smysl, pokud pochopíš, kdo jsou tvoji přátelé. Tvoji opravdoví přátelé.“

Holden se zamyslel, pak natáhl ruku k dálkovému ovladači. „Smím se na to podívat?“

„Jasně.“

„Tahle tlačítka mě můžou vypnout, co?“ Nečekal na odpověď, hodil ovladač na podlahu a rozdrtil ho patou. Tep se mu při tom na okamžik zrychlil, ale hned se uklidnil.

Batty se zachechtal, až se chatrné stěny zatřásly. „Bezvadný! Teď jsi to vyřešil. Určitě tady mají takových krámů celou hromadu, ale líbí se mi, jak na to jdeš. Před pár hodinama jsi byl jednou nohou v hrobě. Pochop přece, že do toho špitálu tě poslali zhebnout. Ale teď jsi tady.“ Rozpřáhl náruč, jako by ho chtěl přivítat. „Dám krk na to, že už jsi zase ve svý kůži. To jsou holt ty zázraky moderní vědy. Nemáš si na co stěžovat.“

Holden otočil hlavu k oknu. Venku byla tma, ale nevěděl, zda je to táž noc, kdy ho Batty unesl, nebo zda uplynula řada dnů či týdnů. „Tady se asi pracuje rychle...“

„Jo, doktoři jsou tady dobří. Však taky mají spoustu zkušeností.“

Holden se zaposlouchal do pravidelného rytmu přístrojů ve svém nitru. Všechny ty součástky potažené teflonem a vyrobené z chemicky neaktivních slitin teď bude muset přijímat jako trvalou součást svého těla, těla Dava Holdena. Byl vzkríšen z mrtvých. Když mu Kowalski vyvrtal do hrudi díru, tak ho v podstatě odepsali, i když ho pak v nemocnici prošpikovali všemožnými hadičkami a trubičkami, ale to nebyl on, ten skutečný Dave Holden. Stal se jím opět až tady, kde ho nejen poskládali dohromady, ale ještě ho oblékli a uvázali mu kravatu.

Položil si ruce před sebe na kolena a prohlížel si je, jako by je viděl poprvé. To jsou nejen mé ruce, ale taky mé nástroje, přemítal, protože já sám jsem nebezpečný nástroj nebo stroj? - ostrý jako břit skalpelu, pravý blade runner. Nejspíš proto dělal svoji práci tak dobře. Uměl skvěle pronásledovat a vyřazovat replikanty, protože byl lepší stroj než oni. Strčil do kapsy i všechny ostatní blade runnery včetně toho ufnukaného Deckarda. Holden prošel celou křivkou až na její konec a už z něj málem bylo něco jiného než člověk, kdyby Kowalski...

„Pořád si lámeš hlavu, že ses nechal odprásknout nějakým naprostým pitomcem?“ zeptal se Batty, jako by mu četl myšlenky. „Vykašli se na to.“ Usmál se a pokrčil rameny. „Nebo ne, jak chceš.“

„Jenom uvažuju.“ Holden zavrtěl hlavou a povšiml si krabičky cigaret a zapalovače na stolku. „Můžu?“ Natáhl se a jednu cigaretu si vzal.

Batty se zatvářil znechuceně. „Jestli s tím zase začneš, budeš si muset častěji měnit filtr.“

„To za to stojí.“ Holden si zapálil a labužnický vdechl kouř. Hleděl na proužek modrého dýmu, jak se kroutí ke stropu. Do uměle okysličené krve mu pronikl nikotin, náhle pocítil ještě větší sebejistotu a výkonnost, jako by všechny miniaturní součástky promazal kapkou oleje. S tou cigaretou jako by se mu vrátilo jeho staré já. „Fakt stojí.“

„Když myslíš.“ Batty se znovu usmál. „Takže o čem jsi uvažoval?“

Holden si uvědomil, že musí být opatrný. Všiml si, že Batty má v kapse něco objemného a těžkého, nejspíš zbraň. Zatoužil dostal zpátky svou velkou pistolí. Rozhlédl se po místnosti. Na stěnách visely vybledlé obrázky

nahých dívek a exotických krajín vytrhané z časopisů. „O tom, kde vlastně jsme.“

„Neviděls ten nápis na baráku, když tě vezli dovnitř? Tohle je Rekonstrukční středisko, kamaráde.“

„Nikdy jsem o něm neslyšel.“

„Samozřejmě že ne,“ řekl Batty. „Nebylo by to supertajný policejní zařízení, kdyby o něm věděl každý polda.“

„Myslel jsem, že se někde tady v poušti opravují jenom stará policejní vozidla.“ Holden ukázal k oknu. „Proč by to mělo být přísně tajné?“

„To myslíš vážně?“ Batty se zachechtal. „Kdyby federálové zjistili, že se tady flikují starý auta, seškrtali by policajtům rozpočet. A kromě toho, když už je to tady tak tajný, jak to je, dají se tu snadno dělat i jiný tajný věci. Třeba sflikovat starýho polda, a to zas musíš uznat, že se o tebe postarali dobře.“

„Měli se o mě postarat už v nemocnici.“

„To je pravda.“ Batty na něho šibalsky mrkl. „Už jsem ti říkal, že hlavně záleží na tom, kdo jsou tví opravdoví přátelé. Chápeš to?“

„Do nemocnice mě přece strčila policie.“

„Jasně, jenže je policie, ale pak je taky ještě jiná policie. Měl bys už pomalu přijít na to, s kým a proti komu hraješ, kamaráde, pokud chceš zůstat ve hře.“

Holden přimhouřil oči a zadíval se na Battyho. „Zajímalo by mě, jaká je ta jiná policie, která si najímá replikanty.“

Batty zavrtěl hlavou. „To nedělá žádná. Pokud vím, tak policajti nemůžou replikanty ani vystát.“

„Tak co tady děláš ty?“

„Cože?“ Battyho úsměv se vytratil. „Co tím chceš naznačit?“

„Ale nech toho.“ Holden pocítil slabé vzrušení a tep se mu zrychlil. „Copak tady neví, že jsi replikant? Tys jim to neřekl?“

„Já že jsem replikant?“ Batty napřed překvapeně vykulil oči, div mu nevypadly z důlků, ale potom začal řvát smíchy, až mu vytryskly slzy. „To je dobrý!“ zajíkal se. „To je... fakt dobrý! Naprosto skvělý!“

„Co je na tom k smíchu?“ zeptal se Holden zaraženě.

„Že sis myslel...“ Batty se rozvalil na židli a snažil se uklidnit. „Teprve teď mi došlo, co si o mně vlastně celou dobu myslíš. Že jsem replikant Roy Batty, že jo?“ Hřbetem ruky si otřel oči, ale moc to nepomohlo. „To je dobrý! To je fakt vynikající vtip!“

„Byls taky na Alvaradu?“

„Jo,“ zamumlal Deckard.

„A viděls, jak tam skejsla ta vzducholod?“

Deckard se opřel zády o stěnu kabiny, která pomalu klesala do přízemí. „Něco málo.“

„Odveleli mě tam až ze Slausonu, deset minut před koncem šichty, není to pech? Pouhejch deset minut! Potom by si mě mohli shánět třeba na Měsíci,“ prohlásil policista, který jel s Deckardem ve výťahu, ale bylo na něm vidět, že ho to doopravdy nenaštvalo.

„Jo, zametaj s náma, jak je napadne,“ řekl Deckard neurčitě a snažil se, aby jeho hlas zněl patřičně drsně a současně znuděně, jak se na správného polda sluší a patří. Vzhledem ke svému věku by měl mít na rukávu uniformy víc frček, ale doufal, že si toho nikdo nevšimne. Služební postup u policie se pořád řídil klasickým darwinovským výběrem druhů. *Žer, abys nebyl sežrán*, pomyslel si. *Požírej slabší, plav s proudem a nevystřkuj hlavu*. Vzpomněl si na své začátky a ještě teď, po mnoha letech, se mu z některých svinstev, která musel jako mladík přetrpět, dělalo špatně. Jestli nechce, aby ho odhalili, jak se pokouší proniknout do hlavní policejní stanice, musí se snažit, aby i z něho bylo na sto honů cítit to pravé a nefalšované smrtonosné záření, aby prostě smrděl jako polda.

Nenápadně mrkl na počítadlo podlaží. Ještě zbývalo asi dvacet pater, než bude u cíle. Díky uniformě, kterou stáhl z toho nezkoušeného zelenáče, se mu podařilo svézt se přepravním spinnerem okresního vězení, velkým jako autobus a se zamřížovanými okny, který letěl pro další náklad zločinců čekajících v celách předběžného zadržení. A legitimace mu zas pomohla dostat se z přistávací plochy na střeše do budovy. Nepřestával doufat, že se mu nakonec podaří proklouznout celým tím vosím hnízdem až k Bryantovi.

Jiný plán neměl. Bryant byl jeho jediná naděje, že se dostane živý z L. A. a že se vrátí k Rachel. Bryant mu dlužil přinejmenším jednu laskavost. Za tu dobu, co pod ním sloužil, zachránil *cojones* nejen jemu, ale i řadě dalších tolikrát, že by to ani nedokázal spočítat.

Kdyby existoval indikátor loajality, měl by toho hodně k dobru. Předpokládal, že Bryant nemá tak krátkou paměť, aby na to zapomněl. Jediné, co potřeboval, byla informace o šestém replikantovi. To přece nebylo tak mnoho.

„Kdyby se někdo zajímal vo můj názor, řek bych mu, že by se měli postřílet.“ prohlásil policista.

Ale kdo je dokáže rozeznat? Deckard pohlédl na policistu, který zřejmě pořád o něčem mluvil, a uvědomil si, že ho neposlouchal, že se příliš ponořil do svých vlastních starostí. To bylo nebezpečné. Musí být neustále ve střehu, pokud se chce z téhle budovy dostat také ven.

Policista si unaveně otřel čelo velkým kostkovaným kapesníkem. Nejspíš měl za sebou dlouhou službu, možná dokonce šestnáctku, a teď počítá, kolik mu to hodí na přesčasech a jestli to za to stálo. Deckard ho málem politoval. Blade runneři mají volnou pracovní dobu a kancelářské krysy zas pevnou a neměnnou, ale

tenhle chudák nebude mít šanci, že se dostane z ulice, jestli se někdo dozví, že se vozil ve výtahu s chlapem, po němž je vyhlášeno pátrání.

„Koho chceš střílet?“ zeptal se Deckard.

„Všecky ty zatracený repfilý.“ Policista se zamračil. „Za to, že jim lezou do prdelí, by se s nima mělo zacházet stejně.“ Zvedl ruku s napřaženým ukazovákem, jako by mířil pistolí. „Pic! Okamžitě všecky vyřadit.“

Repfilové? To bylo pro Deckarda něco nového. V L. A. se to muselo za tu dobu, co byl pryč, hodně změnit.

„Jo,“ souhlasil rychle Deckard, protože muž zřejmě čekal na odpověď. „Jsou to blázni.“

„Blázni není to správný slovo.“ Policista se ušklíbl. „Zrádci je mnohem trefnější. My to za ně máme řešit, že se jim nelíbí, že jsou lidi? Maj těžkou artilerii, že sestřelej i vzducholoď, kruci, tak proč ze sebe sami nenadělaj fašírku? A hned by bylo po problému, ne?“

Deckard zachoval kamennou tvář a opět mrkl na počítadlo. Zbývalo jen pár pater, výtah už začal brzdit.

„Kam na ty žvásty chodí?“ řekl policista, jako by se nemohl zbavit utkvělé myšlenky. „Slyšels toho kreténa, co vykřikoval, než to koupil? Samý žvásty!“

Výtah konečně zastavil v přízemí hlavní policejní stanice a dveře se otevřely do haly plné lidí.

„Tak zatím.“ Policista vystoupil, ani se neohlédl, a odešel.

Deckard opatrně vyhlédl z kabiny. Ledově modrá záře pouličních světel pronikala dovnitř vysokými okny a ozařovala obloukovitou klenbu, pod níž se to hemžilo jako v mraveništi. Vypadalo to tam jako na nějakém starobylém nádraží - však to taky nádraží kdysi bylo - a klimatizace se činila, jako by byla ještě o pár století starší. Bylo tam prostě vedro jako ve skleníku a nedýchateľno jako ve stáji.

Hala byla plná policistů v černých uniformách a nablýskaných vysokých botách, Deckardovi se zdálo, že jich tu nikdy tolik neviděl, a chvíli mu trvalo, než pochopil, že se zrovna střídají směny. Pokud to nebylo nutné, blade runneři sem v tuto dobu nikdy nechodili.

Musel však okamžitě něco udělat, aby na sebe neupoutal pozornost celé stanice. Vystoupil tedy z výtahu, nasadil si stejně tvrdou masku jako všichni ostatní a začal si razit cestu za svým cílem.

Holden upřeně hleděl na brunátného Roye Battyho a nevěděl, co si má myslet. Jeho instinkt blade runnera mlčel. Ze zkušenosti věděl, že uprchlíci z vesmírných kolonií většinou přežili jen díky tomu, že se vyznali v psychologii a dovedli důvěřivé lidi oklamat.

„Chceš mi namluvit, že nejsi replikant?“ zeptal se.

Batty se přestal smát. „Jasně, zrovna tohle ti chci namluvit. Dochází ti to moc pomalu, kamaráde. Já jsem totiž Roy Batty, a ne nějaká napodobenina. Já jsem já. Tečka. Jsem skutečný a stoprocentní člověk Roy Batty. Ale jsem templant.“

Tato možnost dosud Holdena nenapadla.

„Podle mě u Tyrellů vyrobili replikanta Roye Battyho, přesně toho, kterýho jste vy skvělí blade runneři dostali za úkol vyřadit z oběhu.“

Holden se zamyslel. „Bryant mi řekl, že je mrtvý.“

„To měl pravdu. Roy vám ušetřil práci. Prostě umřel. Ta jeho čtyřletá životnost mu doběhla o něco dřív, protože ho tam nahoře nasadili do tvrdých podmínek. To máš jako s novým spinnerem, když ho přetížíš. Taky ti dlouho nevydrží.“ Batty se zatvářil znechuceně. „Asi jsem udělal hloupost. Víš, není to moc příjemný, když takový věci běhají po vesmíru s tvým obličejem.“

„Chceš říct, že tvých replikantů je víc?“

„Samozřejmě.“ Batty naklonil hlavu na stranu a upřeně se na Holdena zahleděl. „Vy blade runneři toho asi moc o moderní výrobě nevíte, co? Předpokládal bych, že se o to budete kvůli své práci zajímat. Tyrell produkuje sériové výrobky, a nejspíš Roye Battyho ještě pořád vyrábí a dodává do vesmírných kolonií zabaleného v přepravním modulu jako panáčka Kena. Slyšel jsem, že je to oblíbený model, asi na něho dostali spoustu objednávek, protože jsem za všecky ty roky dostal od Tyrellů jenom za své procenta ze zisku slušnou hromádku prachů. Myslím, že si na mně pořádně namastili kapsu.“

Holden nevěděl, co na to říct. Za tenkými stěnami baráku cítil prázdnotu neobydlené pouště. Byla to pro něho stejně neznámá oblast jako ta, o níž mluvil Batty. „Takže tobě za to pořád ještě platí?“ Lepší otázka ho nenapadla. „Cos jim vlastně prodal? Svou osobnost?“

Batty vypjal hrud. „Jasně! Prodal jsem jim všechno, svoji podobu, dovednosti a zkušenosti, který mám tady nahoře.“ Poklepal si na čelo. „A mám tam toho za půl století dřiny dost. Dal jsem se k žoldákům, sotva jsem se začal holit, a bývalo to dost těžký, kamaráde, protože mladej kluk není v legii nic jinýho než kanónenfutr, a to ještě za ten nejnižší žold.“ Založil si paže na prsou a výjimečně se zachmuřil. „Někteří z těch podělaných replikantů si myslí, kdovíjak na tom nejsou mizerně, ale pravý peklo nepoznali. Já byl na takových místech jako Schweinfurt, Provo a Novaja Zemlja, kde byla pravděpodobnost přežití jedna ku dvaceti. Sakra, v Karakasu to bylo jedna ku padesáti. A vidíš, jsem tady.“ Položil si ruce na kolena a zaklonil se, oči mu zářily. „A víš proč?“

Holden měl dojem, jako by se mu na umělem srdci zachvěl nějaký ventil, když se poslušně ptal: „Proč?“

Batty se pousmál. „Protože mám jedinečný mozek. Něco v něm mám propojený jinak. Narodil jsem se s tím. V pravým i levým limbickým centru si normální člověk uvědomuje strach. Ale já mám nervovou vadu, a strach prostě necítím. Nemám žádný emoce, a proto se dostanu ze situací, kdy se ostatní lidi podělají strachy.“ Usmál se od ucha k uchu tím svým bláznivým úsměvem. „Mám tu nejlepší hlavu, jaká může být, a taky pěkně vzácnou, jak se ukázalo. Nic mě nemůže vyděsit. Čím víc se o to někdo snaží, tím víc jsem ve svém živlu.“

„To nemusí být špatné.“

„Je to fajn, i když...“ Batty trochu pokrčil rameny, ale vypadal spokojeně. „To máš stejný, jako když někdo necítí bolest. Aby si pak pořád dával pozor, aby si neublížil. Protože nemá žádnou zpětnou vazbu, tak nedostává žádný varování. Mně to trvalo zatraceně dlouho, než jsem pochopil, co to strach vlastně je, a než jsem ho dokázal poznat na ostatních. A pak jsem se podle nich řídil, abych se nehnal někam, kde by mě určitě zabili. Ale přesto se to hodí, být takhle chladnokrevný. Představ si, jakou paseku by nadělalo pár blade runnerů, kdyby měli takhle změněný mozky.“ Najednou vypadal, jako by mu bylo Holdena líto, protože je v podstatě jenom uslintaný idiot. „Proto nemáte proti modelům Nexus 6 žádnou šanci. A už vůbec ne proti replikantovi Royovi Battymu, který je má kopie. Všechny typy Nexus 6 jsou nebezpečný, ale přežít setkání s Royem Battym můžeš jenom v tom případě, když sám umře.“

Battyho vychloubání začínalo Holdena rozčilovat. „S replikantem Battym jsem se nesetkal.“

„Tos měl sakra štěstí, i když na tebe stačil už model Kowalski, který je ve srovnání s Battym naprosta srágora. Kdybys totiž narazil na Roye, neměli by ti to umělý srdce ani kam nacpat.“

„Možná máš pravdu,“ řekl Holden zdánlivě klidně. „Proto bych ho rád potkal.“

„To se ti asi nesplní, protože se žádnému dalšímu nepodařilo na Zem dostat. Bezpečáci OSN o tom, co Batty umí, moc dobře ví, sám jsem totiž pro ně dělal, takže mají dost přesnou představu, jak je moje kopie nebezpečná. Proto je drží na těch nejvzdálenějších koloniích. Jak se tomu jednomu podařilo proniknout až sem, to nikdo nechápe.“

„Ještě pořád pracuješ pro OSN?“ zeptal se Holden, který se pokoušel získat co nejvíc informací.

Batty zavrtěl hlavou. „Už ne, a vlastně mě ani nikdy nenajali oficiálně. Když jsem si vysloužil ostruhy jako žoldák, zůstal jsem na volný noze. Až mě osobně sám starý Eldon naverboval k Tyrellům. Vždycky chtěl to nejlepší, co si mohl dovolit. A mohl si toho dovolit sakra hodně.“

„Cos pro Tyrella dělal?“

„Vždycky se najdou nějaký problémy, na který je zapotřebí ostrýho chlapa. Replikanty původně nezačal vyrábět Tyrell, ale pár jiných společností. No a Eldon se jednoho krásného dne rozhodl, že nepotřebuje konkurenci. Potom jsem si pár let užíval, když mě proklepávali v laboratořích, aby objevili, jak se to má s mým mozkiem, a nakonec odstartovali vývojový program řady Nexus 6. A když se rozběhla sériová výroba, převedli mě k osobní strážci starýho Eldona.“

Holden se rozhodl vyzkoušet, jak bude Batty reagovat, když do něho rýpne. „Tam ses moc nevyznamenal, když ho zrovna tvá replika zavraždila.“

„No, bylo by to určitě zajímavý setkání, kdo s koho. Jenže jsem pár měsíců před tím od Tyrellů odešel, protože jsem už měl toho parchanta Eldona plný zuby.“ Batty se zamračil. „Říkám ti, kamaráde, že po světě běhá spousta bláznivých lidí, ale Eldon Tyrell byl ze všech nejhorší. Některý věci...“ Znechuceně zavrtěl hlavou. „OSN si našťestí prosadila pojistku pro případ, že by se to Tyrellovi vymklo z ruky.“ Hořce se zasmál. „Hrozně rád bych to červený tlačítko sám zmáčkl, abych viděl, jak se celý ten blázninec hroučí k zemi. To by jim patřilo.“

Holden si v duchu udělal několik dalších poznámek do pomyslné složky nadepsané BATTY, ROY. Ať už Batty vykonával rozkazy kohokoli, určitě si taky přihlíval svou vlastní polívčičku. „Připusťme,“ začal a típl cigaretu, která mu už dohořela až k prstům, o kovový rám lehátka, „připusťme, že věřím tomu, co mi tady vykládáš. Připusťme, že jsi opravdu člověk a že podle tebe sestavili model replikanta Roye Battymo.“

Batty se ironicky ušklíbl. „Chceš si mě prověřit? Někde tady určitě bude starý Voigt-Kampffův přístroj. Jestli tě to uklidní, tak si mě otestuj.“

Holden zavrtěl hlavou. „Těžko bych získal objektivní výsledek od někoho, kdo má tak zvláštní mozek jako ty a navíc profesionální deformaci. Možná znáš taky nejen otázky, ale i odpovědi testu. V každém případě nemám podle čeho nastavit základní úroveň tvých podvědomých reakcí.“ Zvedl ze stolku zapalovač a palcem přešel po hladkém lesklém povrchu. „Ale nelam si s tím hlavu. Připouštím, že jsi člověk, koneckonců proč ne? Jenže to nic nevysvětluje.“ Škrtl zapalovačem a zadíval se na Battyho nad mihotavým plynovým plamínkem. „Rozhodně to nevysvětluje, proč jsi mě unesl z nemocnice a přivezl sem.“

„To je jednoduchý.“ Batty ukázal rukou k oknu. „Mám tady přátele, kterým jsem prokázal nějakou tu službičku. Na oplátku ti teď sehnali nové součástky. A navíc nejsou všichni policajti tak natvrdlí jako vy blade runneri. Někteří by rádi věděli, o co tady ve skutečnosti jde, a já jim to tak trochu pomáhám zjistit.“

„O čem to mluvíš?“

„Ještě ti to nedošlo? Tak se konečně probud', kamaráde, a namáhej svý mozkový závity. Proč myslíš, žeš to od Kowalského koupil, když si odmyslíme, žeš zrovna nebyl ve formě? Víš ty vůbec, kolik dalších blade runnerů skončilo pod kytičkama ještě dřív, než tě šoupli do špitálu?“

„Nepočítal jsem to.“ Holden pokrčil rameny. „To je riziko povolání.“

„Jediný chlap, který měl rozum, byl Deckard. Vypadl dřív, než nějakou koupil.“ Batty namířil prst Holdenovi na prsa. „A koupil by ji přesně tak jako ty.“

„Hloupost. Kowalski to do mě prostě znenadání našil, když jsem to vůbec nečekal.“

„Uvnitř bezpečnostní zóny u Tyrellů? Moc dobře vím, jaký tam mají zajištění. To tě nenapadlo, kolika detektory a poplašnými systémy musel Kowalski projít, než se dostal k tobě? Jsou dvě možnosti. Buď Leon dostal zbraň těsně před tím, než jsi ho začal zpovídat, nebo vypnuli detektory. Ale v každém případě o tom někdo věděl, někdo nahoře.“

„To jsou jenom tvé domněnky.“ Holden si neklidně poposedl. „Máš nějaké důkazy?“

„Drobnosti.“ Batty se domýšlivě usmál. „Jeden policajt mi obstaral kopii, a tak jsem viděl záznam tvého výslechu Kowalského. Bylo to dost dramatický, hlavně ta část, kde to dostáváš do hrudníku. Ale nejzajímavější není to, o čem tam vy dva spolu mluvíte, ale interní hlášení v pozadí nahrávky. Je totiž slyšet, že zrovna vyhlásili poplach B-1. To je kód Tyrellových bezpečáků a znamená, že se jim polámalo elektronický zajištění, nebo že se v něm někdo šťoural. Celou tu dobu, cos mluvil s Kowalským, pobíhali po budově lidi a snažili se tu trhlínu v síti najít, jenže než to zjistili, měl v sobě díru, kterou by proskočil ratlík.“

„Vyhlásili poplach? No a co. Kdyby to nějak souviselo s Kowalského střelbou, policie by to určitě prověřila.“

„To víš že jo, pokud by v tom nejeli sami policajti.“

„Mluvíš o spiknutí?“ podivil se Holden. „To nesedí. Pracoval jsem pro inspektora Bryanta hodně dlouho a můžeš mi věřit, že by zatočil s každým, kdo by na někoho z jeho lidí vztáhl ruku. Bryant měl srdce blade runnera. Pokud by se někdo míchal do jeho věcí, roztrhl by ho jako hada, na to můžeš vzít jed.“

Batty přikyvoval a úsměv se mu zvolna vytrácel ze rtů. „Nejsi zrovna génius, Dave, jenom tvrdohlavý a trochu omezený chlap, ale zrovna to se mi hodí.“ Vstal a protáhl se. „Pojď se mnou, chci ti něco ukázat.“ Vykročil ke dveřím. „Bude se ti to líbit.“

Holden pomalu a trochu náměsíčně krácel měkkým pískem za Battym přes prázdné prostranství Rekonstrukčního střediska. Byli daleko od města, a hvězdy, nezastíněné smogem, svítily jasně jako drobné diamanty. Zem sálala horkem, jako by šlapali po žhavých uhlících.

Batty se zastavil před barákem ze zrezivělého vlnitého plechu a vylovil z kapsy svazek klíčů. „Je tady tma,“ upozornil.

Holden předpažil, aby do něčeho nenarazil, vstoupil do dveří, udělal dva kroky a čekal. Najednou zablikalo modré světlo. Otočil se a proti obrazovce spatřil Battyho siluetu. Když se jeho oči tomu šerosvitu přizpůsobily, povšiml si dalších temných monitorů a regálů se spoustou elektroniky.

Batty cvakl přepínači a na prsty mu přeskočila modrá jiskra. „Zatraceně, nejmiň stokrát jsem říkal, aby sem dali zvlhčovač.“ Na monitoru naskočil obraz. „Víš, co to je?“

Holden poznal identifikační tabulku pro vstup do policejní sítě. „Databanka Policie L. A.“

„Jasně, vede sem přímá linka, stíněný kabel se zesilovači signálu zakopaný pět metrů hluboko pod zemí. Ani na hlavní stanici nemají kvalitnější obraz. A teď mě sleduj.“ Batty vybral mezi klíči na kroužku plastovou kartičku s magnetickým kódem a projel ji štěrbínou snímače. „Voilíř.“

„Kristepane...“ Holden nevěřil vlastním očím. Přístupová práva se rozjela až ke čtyřem nulám. Pokud věděl, policejní prezident měl číslo oprávnění 0001.

Batty zamával kartičkou. „Nech si zajít chutě, je zakódovaná na složení mého potu.“ Potom zapnul hlasový vstup a začal projíždět jeden podadresář za druhým. Vypadalo to, že ví, co dělá. „Tady je to.“

Na monitoru se rozběhly identifikační údaje a nad nimi se jedna za druhou otáčely hlavy s vlasy staženými síťkou. První byl replikant Roy Batty, následovala zajímavá plavovlasá žena, potom o něco starší rusovláska, nakonec Kowalski. Holdenovi se sevřel žaludek.

„Podívej se na datum, kdy byly tyhle informace včetně fotek vloženy do databáze.“ Batty poklepal nehtem na roh obrazovky. „Dobře se na to podívej.“

Číslice 24 označovala den, 10 měsíc a 2019 loňský rok. *Týden před Halloweenem*, pomyslel si Holden. „Čtyřicátého října,“ řekl nahlas, a teprve pak mu to došlo. „Bylo to v databance už v říjnu...?“

„Správně.“ Batty se nevesele pousmál. „Bryant tě poslal k Tyrellům začátkem listopadu, ale tyhle záznamy ti neukázal.“

„Řekl mi...“ Holden slyšel, jak jeho hlas přichází odkudsi z veliké dálky. „Řekl mi, že z kolonií žádné záznamy o uprchlých replikantech nepřišly. A tak jsem musel jít k Tyrellům s Voigt-Kampffovým přístrojem a udělat testy všem novým zaměstnancům, jestli mezi nimi nejsou replikanti.“

„A teď se podívej na časový přehled vstupů.“ Batty vyvolal jinou obrazovku a znovu poklepal prstem na sklo. „Bryant tady byl třikrát, než ti ten úkol dal, a dokonce si všechno vytiskl včetně fotografií. Nejspíš je měl v šuplíku, když jsi byl u něho v kanceláři. Kdyby ti je ukázal, poznal bys Leona i bez testu.“

„Ale to znamená...“ Holdenovi to začínalo zapadat dohromady, „že mě poslal k Tyrellům, aby mě Kowalski zabil.“

„Přemýšlej trochu,“ řekl Batty přívětivě a položil Holdenovi ruku na rameno. „Kdybys připravoval spiknutí, který by mělo z nějakého důvodu zlikvidovat blade runnery, kdo by se ti hodil víc, než jejich šéf?“

Holden zíral na zářící monitor a konečně všechno pochopil.

Deckard vstoupil do malé kanceláře, kterou tak dobře znal, zavřel za sebou dveře a zase ucítil všechny ty staré známé pachy. Sklem dveří s Bryantovým jménem dovnitř prosakovala jenom trocha světla, která nedosáhla dál než k psacímu stolu, a žaluzie na prosklené stěně byly spuštěné. Dosud šlo všechno dobře, zatím ho nikdo nepoznal ani nezastavil. Uniforma mu zajistila naprostou anonymitu.

„Bryante?“ zeptal se pro jistotu potichu, protože svého bývalého šéfa znal a věděl, že tady často sedává potmě dlouho do noci, bradu zarostlou celodenním strništěm, tvář zšedlou únavou a láhev skotské na dosah ruky. Dveře byly odemčené, proto očekával, že ho tam najde. „Jsi tady?“

Na stole se náhle modře rozzářila obrazovka a na ní se objevil Bryant. „Rád tě zase vidím, Decku.“ Přestože obraz nebyl příliš jasný, oči se mu leskly. Usmál se a odbalil zuby zašlé nikotinem. „To je dost, že ses stavil.“

„Co se tady kruci děje?“ Deckard si všiml, že se mu na prsou usadila červená tečka dálkově ovládané videokamery. Udělal krok ke stolu a kamera ho sledovala. „Nač to je?“

„Je to na posrání.“ Bryant se předklonil, opřel se lokty o něco, nejspíš o jinou stolní desku, co zůstalo mimo záběr, a obraz se na okamžik rozostřil. Vypadalo to, jako by se pokoušel opřít o svůj psací stůl, jenže nemohl, protože byl v monitoru uvězněn. „Nejspíš jsem chytil nějakého záhadného bacila od jednoho nádeníka z Belize, nebo jsem se s tím jeho aspoň potkal, a tak mě doktoři drží v karanténě. Nachomýtl jsem se ke šťáře v noclehárně kousek od mého bytu, a to jsem ani nebyl ve službě. Věřil bys tomu? Porval jsem se s nějakým chlupatým negrem, jako bych byl mladý ucho, a pak mi policejní doktor řekl, že se mi v krvi prohánějí protilátky velký jako spinner.“ Mávl rukou ke kameře, která ho snímala. „Sedni si, Decku, jako doma.“

Deckard odtáhl židli od stolu, aby neseděl přímo v záři monitoru, a nenápadně vyhlížel šterbinami mezi lamelami žaluzií. Zdálo se, že v hale není nikdo, kdo by kanceláři věnoval sebemenší pozornost. „Předpokládám, že ses doslechl, že jsem ve městě.“

„Novinky se šíří rychle,“ řekl Bryant tím svým překouřeným hlasem. „Dělám teď sice všechno na dálku, ale vím o všem, co se kde šustne.“

Deckard si prohlížel Bryantovu tvář na monitoru. „Budeš v pořádku?“ Bylo těžké odhadnout, jak na tom jeho bývalý šéf je, docela klidně taky mohl umírat. „Přežiješ to?“

„O mě se neboj, nacpali do mě už tolik všelijakého sajrajtu, kruci, že bych uživil jednu lékárnu. Za den za dva jsem venku.“ Bryant zavrtěl hlavou. „Ale tobě hoří koudel u zadku.“

„Potřebuju, abys byl ve formě, Bryante. Párkrát jsem ti pomohl z bryndy,“ řekl Deckard tiše a naléhavě, jedním uchem stále naslouchal zvukům v haly, „teď potřebuju, abys pomohl ty mně.“

„Ale, jaká pozoruhodná změna!“ Bryant se zasmál. „Myslel jsem, že už nechceš mít s blade runnery nic společného. Myslél jsem, že už nás nemáš rád. Urazils mě, Decku, a málem jsi mi zlomil srdce. Vždycky jsi byl nejlepší chlap v mé jednotce. A najednou si utečeš, jako by ti bylo všechno jedno.“ Z reproduktoru se ozval povzdech. „A podruhý jsi utekl tak daleko, že jsem fakt nečekal, že tě tady ještě někdy uvidím.“

„Kdyby to záleželo jenom na mně, tak bych tady nebyl.“

„Tím si mě teda nezískáš, když se budeš chovat takhle. Ale třeba bych ti mohl pomoci.“ Bryant natáhl ruku mimo záběr kamery, podal si láhev a prázdnou skleničku a nalil si. „Na starý přátelství, Decku. Však víš, kde to mám. Dej si jednu na mě, nerad piju sám.“

Deckardovi se orosilo čelo a zvlhly mu dlaně. *Hraje si se mnou*, pomyslel si, ale neměl jinou možnost, než se přizpůsobit. Stranou na stole stály dvě sklenky a vlastní sestra láhve, kterou měl Bryant před sebou. Deckard si nalil na prst tmavé tekutiny, napil se a ucítil, jak ho alkohol pálí v hrdle. „Už jsi spokojený?“ Bryantovým řečem o přátelství nevěřil ani co by se za nehet vešlo.

„Ale no tak, nemusíš se hned ježit.“ Bryant odložil prázdnou sklenku a zatvářil se ustaraně. „Když máš takový nepřátele, měl by sis svých přátel víc vážit. Měl by sis je dokonce předcházet.“ Znovu si nalil, kroužil sklenkou a hleděl na ni. „Abych pravdu řekl, nemám potuchy, o co jde, protože já s tím nemám nic společného.“ Napil se. „Proč se o tebe vlastně ta Tyrellová zajímá, když jsi ten případ tak zvorál? Když dokonce tvou vinou zavraždili starýho Tyrella? To je fakt záhada. Ale v lidech se nevyznáš.“ Znovu se napil. „Vidím to tak...“

„Pro živýho boha, Bryante!“ Deckard to už nevydržel. „Na tohle nemám čas. Pomůžeš mi? Nebo tam budeš jenom dřepět, chlastat a blábolit sám se sebou?“ Lomcoval jím vztek, ale snažil se mluvit potichu. „Nemám čas tě poslouchat, zatímco se všichni policajti z L. A. promenují kolem tvý kanceláře.“

„Uklidni se.“ Bryant do sebe obrátil zbytek whisky. „Pomůžu ti, jako jsem ti ostatně pomohl pokaždý, i když jsi to nikdy nedokázal ocenit.“

„Zejména jsem nedokázal ocenit, jaks mě proháněl. Co víš o tom uprchlým šestým replikantovi z loňska?“

Bryant předvedl své zašlé zuby. „Tak na to si tě Tyrellová najala?“

„Tak je to pravda.“ Deckard se vzrušeně předklonil. „Fakt byl ještě jeden? Proč jsi mi to neřekl?“

„To už není důležitý.“ Bryant se neklidně zavrtěl. „Říkals, že nemáš čas se tam poflakovat. Řekněme, že jsem se prostě přepočítal. Někdy to zkrátka nejde tak, jak si představuju.“

„Dejme tomu,“ řekl Deckard napjatě. „Ať už jsi hrál jakoukoli špinavou hru, nemusím o tom vědět. V tuhle chvíli potřebuju buď spinner s plnou nádrží a propustku na cestu z L. A. -“

Bryant zavrtěl hlavou. „Odtud ti těžko můžu vystavit cestovní příkaz.“

„- nebo data toho šestýho replikanta, kterýs vymazal ze záznamů. Identifikační údaje, fotografii, prostě všechno.“

„To taky nemůžu. Přesunul jsem je pod zámek do chráněný oblasti.“

„Ale jsou tam, jo? Můžeš je dostat ven? Nic víc od tebe nepotřebuju, jenom abys mi ty údaje dal. O zbytek už se postarám sám.“

„Nebude to žádná hračka, Decku. A navíc se všema policajtama, co jich v L. A. je, za patama.“

„To už je moje starost. Dotáhnu mrtvý tělo toho šestýho replikanta k Tyrellům a pak rychle vypadnu.“

„Ty věříš Tyrellům?“

„Nemám na vybranou.“ Deckard se pohodlně opřel a natáhl si nohy. Čekal, až se uklidní, a tak zatím dopil skleničku. „Je to má jediná šance.“ Ucítil jemné chvění podlahy, když vlak s replikanty projížděl temným tunelem pod stanicí. *Ti už mají svoji cestu určenou*, pomyslel si. Po zádech mu přeběhl mráz, ten starý známý a nezaměnitelný pocit, který v Bryantově kanceláři už tolikrát zažil, a vzpomněl si, na co většinou myslel. *Stačil jsem je vždycky zabít dřív než oni mě*. To bylo jeho jediné morální ospravedlnění.

Otrásl se. Na podobné úvahy teď neměl čas. „Takže co bude? Dáš mně ty informace?“

„Bude to chvíli trvat, Decku,“ řekl Bryant.

„Jak dlouho?“

„Možná půl hodiny, možná méně. Přece nechceš, aby si někdo všiml, že ten soubor natahují zpátky. Ale jen co se k němu dostanu, pošlu ho rovnou k tobě.“

Deckard něco zaslechl, otočil se ke dveřím, ale kroky pokračovaly dál. Nastalo ticho.

Bryantův hlas pokračoval: „Zatím hezky sed', dokud se ti ten roztomilej snímeček neobjeví na obrazovce. Zrovna teď tam sice máš plno chlapů, ale v můj kanceláři nemá nikdo co pohledávat. A stejně musíš počkat, než se vystřídají směny a než to tam prořídne.“ Bryant pokrčil rameny. „Pak už to bude jenom na tobě, přesně jak jsi chtěl.“

Deckard se trochu uvolnil. Když se dostal dovnitř, dostane se i ven. S tím, co bude dál, si bude lámat hlavu později. „Tak jo,“ souhlasil. „Do východu slunce vypadnu.“

„Bude ti horko.“

„Jenom aby tobě nebylo horko, jestli se přijde na to, žes mi pomáhal.“

„To už je zas moje starost.“ Bryant se ušklíbl. „Co mě může potkat horšího, než že mě vyhodí? A to si rozmyslí, protože kdo by pak dělal všechnu tu špinavou robotu?“ Sáhl po láhvi a znovu si štědře nalil. „Požádal mě o pomoc, takže ji dostaneš.“

Deckard se na svého bývalého šéfa pousmál koutkem úst. „Co ti říká doktor, když mu takhle chlastáš rovnou před nosem?“

„Co může říkat? Stejně už patřím do šrotu. Játra mám jako kámen a k tomu žaludeční vřed. Cítím se na sto let, Decku, tak se věci mají.“ Bryant se zahleděl do skleničky. „Když jsi sloužil pode mnou, šels do každé akce, i když jsem na tebe musel občas přitlačit. A když jsem tě před rokem přemlouval, aby ses postaral o ty čtyři replikanty...“

Deckard sebou cukl, jako kdyby ho někdo bodl. *Něco tady nehraje!* Mozek se mu teprve rozbíhal, ale jeho instinkt blade runnera ho už varoval.

Bryant na obrazovce hovořil dál, jako by si ničeho nevšiml: „Věděl jsem, že budou potíže, protože ti uprchlí replikanti byli Nexus 6.“

To není Bryant! Deckard pochopil, že mu nastrčili imitaci, a ucítil, jak mu po těle naskakuje husí kůže. *Bryant není v žádné karanténě. Tohle je počítačová simulace!* Stačilo uvolnit špičkový počítač, který by dokázal napodobit chování člověka a mluvit jeho hlasem v reálném čase a bez zřetelných prodlev. Vzorků ze záznamů monitorovací kamery museli mít celé hromady. Byla to dokonalá past.

Ale přesto se prozradili. Deckard znal inspektora natolik dobře, aby si byl naprosto jist, že by slovo *replikant* nikdy nevyslovil, ať střízlivý či opilý. Pro něho to vždycky byly jenom *kusy na odstřel*. Ten, kdo sestavil program umělého Bryanta, tuhle drobnost přehlídl.

Deckard bleskově zhodnotil situaci. *Snaží se ze mě vytáhnout informace.* Proto se tak snadno dostal dovnitř, proto ho dosud nikdo nezadržel. Snažili se ho ukolébat vzpomínkami na staré časy a nenápadně zjistit, co všechno ví. *Pořád mě pozorují,* uvědomil si. Mohli zachytit jeho podvědomou reakci, to škrubnutí, jímž dal najevo, že pochopil, že něco není v pořádku.

Deckard vyskočil ze židle, přistoupil k žaluziím a roztáhl kovové lamely. Hala byla prázdná. Až moc prázdná.

„Kam jdeš?“ zeptal se překvapeně Bryantův program. „Něco se děje, Decku?“

V tu chvíli vyběhla z chodby četa elitních policistů a s připravenými automaty zamířila rovnou ke kanceláři. Deckardovi zbývalo sotva pár vteřin. Vrhla se k těžké registrační skříni a převrátil ji přede dveře, papíry se rozletěly na všechny strany. Téměř současně zaprašťelo dřevo, když první policista vrazil ramenem do dveřního rámu.

Deckard smetl monitor na zem a přeskočil stůl na druhou stranu. Zvenčí slyšel výkřiky a nadávky. Z monitoru sršely jiskry, v jejich záblescích Deckard na podlaze rozpoznal nepravidelnou skvrnu zaschlé krve a domyslel si, co se Bryantovi skutečně stalo.

Sklo ve dveřích se roztránilo pod úderem pažby, pak se rozštěkal samopal, skleněná výplň ve stěně se rozprskla a Deckarda zasypaly ostré střepiny. Žaluzie vlály jako ve větru, kulky se zarývaly do stěn a do registračních skříní. Starodávný ventilátor a stolní lampa s loveckými výjevy na stínítku se rozletěly na kousky a ve vzduchu poletovaly cáry papírů stále znovu cupované střelami, až to tam vypadalo, jako kdyby se roztrhl péřový polštář.

Této noci dostávaly Deckardovy uši pořádně zabrat, ten příšerný rachot ho zase ohlušil. Uchopil převrácenou židli a mrštil jí proti okennímu rámu, z něhož trčely špičaté střepy. Kusy skla se vylomily a vysypaly do haly, židle zůstala viset mezi lamelami, ale lanka se vytrhla a všechno to spadlo na podlahu. Deckard se přikrčil, počkal, až bude palba soustředěna do protějšího rohu, pak se jedním dlouhým skokem přehoupal přes rám. Dopadl mezi úlomky skla, překulil se na záda a vytrhl z pouzdra pistoli.

„Je venku!“ stačil ještě vykřiknout policista, jemuž došly náboje, než ho Deckardův výstřel umlčel a odhodil mezi ostatní muže, kteří byli rozestaveni za ním.

Deckard se odkulil stranou a dávka ze samopalu pokropila dlažbu. Bez míření znovu vypálil, na nic nečekal a rozběhl se k točitému schodišti do suterénu, chytil se zábradlí, které ho strhlo stranou, a zmizel za ohybem. Halou zaburácela střelba z automatických zbraní. Deckard vystrčil ruku, nazdařbůh několikrát vystřelil, aby

zpomalil postup svých pronásledovatelů, a pak už se spíš řítí než běžel dolů do podzemí.

KAPITOLA

0008

Doktor Isidor zvedl hlavu od práce, když uslyšel, že se otevírají dveře. „Prosím?“

Do kanceláře vstoupil bezpečnostní agent Andersson. Drobnému Isidorovi se zdálo, že zabírá přinejmenším polovinu místnosti, jak byl vysoký a rozložitý, nakrátko ostříhanými vlasy se téměř dotýkal stropu.

„Potřebujete n-něco?“

Andersson se rozhlížel po stěnách, jako by všechny ty fotografie viděl poprvé. „Nic důležitého.“ Pak netečně shlédl na majitele Van Nuyovy veterinární stanice. „Jen jsem vám chtěl oznámit, že tady dojde k nějakým změnám.“

„Aha, opravdu?“ Dveřmi, jež zůstaly otevřeny, vklouzla dovnitř Isidorova oblíbená kočka a vyskočila na stůl. „Jaké změny máte na mysli?“ Isidor ji vzal do náruče a začal hladit její kovovou hlavu. Kočka začala příst.

„Už tady nebudu pracovat.“ Andersson se odvrátil, jako by mu pohled na mechanické součásti umělého zvířete, které nezakrývala žádná kůže, nedělal dobře. „Dostal jsem na starost něco jiného.“

„Rozumím,“ přikývl doktor Isidor. „Na t-to máte právo, koneckonců, n-nikdy jste vlastně n-nepřacoval pro mě. Zaměstnává vás ona.“ Sklopil oči ke kočce a začal ji intenzivněji hladit. „Myslel jsem, že bych vám měl sdělit, že uvažuji o změně celkového zaměření stanice, ale už t-to zřejmě n-nebude zapotřebí...?“

„Ne, nebude,“ řekl Andersson. „Všechno už je připraveno.“

„Aha...“ Isidor se na okamžik zatvářil zmateně, ale pak pochopil, co to znamená. „N-napadlo mě, že k t-tomu jednou dojde. T-tak t-trochu jsem s t-tím počítal.“

„Je mi to líto.“ Andersson vytáhl z podpažního pouzdra velkou černou pistoli. „Nelíbí se mi, že to musím udělat, ale víte, jak to chodí.“

„Ovšem. Rozumím.“ Doktor vstal, odstrčil židli, kočku stále svíral v náruči. „Vadilo by vám, kdybych se ještě šel podívat n-na zvířata?“

„Nevadilo.“

Isidor vyšel na chodbu, obcházel jednotlivé klece, nahlížel do nich a naslouchal hlasům zvířat, která ho nadšeně vítala. Ani v tuto chvíli necítil žádný rozdíl mezi těmi pravými a jejich napodobeninami.

Umělá kočka v jeho náruči zamňoukala a drcla do něho, jako by ho chtěla na něco upozornit, jako by věděla, že se stane něco nezvratného. Isidor se sklonil a postavil ji na podlahu. „Tak běž, maličká, ať se ti nic nestane, utíkej.“ Neposlechla a začala se mu otírat kovovým trupem o kotníky.

„Jsem připraven,“ zašeptal doktor Isidor. Neohlédl se, přestože pocítil zamrazení v zádech, když Andersson zvedl zbraň.

Pak se mu zdálo, jako by vzlétl, když ho střela zasáhla mezi lopatky. Nebolelo to. Upadl a ležel mezi řadami klecí, ale stále měl pocit, že se vznáší. Chladná podlaha pod rukama mu připadala měkká jako oblaka.

Tak takové to je, pomyslel si. Věděl, že umírá. Jakoby z velké dálky slyšel rachocení dvířek klecí a kotečů, jež otevřel impulz z malého implantátu, který měl připojený k srdci. Už dávno tušil, že ta chvíle dříve či později nastane...

Zvířata se rozběhla ke dveřím a ptáci zamířili k oknům, která otevřel tentýž impulz. Isidor si představil psy běžící ulicemi a ptáky kroužící nad střechami...

Kočka mu očichávala tvář, pak mu vylezla na rameno a ucukla před zkrvavenou ránou.

„To nic není,“ zašeptal Isidor.

Kočka začala naříkat.

„Tak to se mi ulevilo.“ Holden ucítil, jak se mu umělé srdce prudce rozbušilo. Zíral na monitor, na jehož stínítku pořád dokola defilovali čtyři uprchlí replikanti, ale konečně se začal usmívat. „Přinejmenším to znamená, že nejsem takový břídil, aby mě dostal kdejaký pitomý model Kowalski. Byla to léčka. Nemohl jsem tomu nijak zabránit. Zradil mě člověk, kterému jsem naprosto důvěřoval a který mi měl krýt záda...“ Holden se dotkl obrazovky špičkami prstů, jako kdyby se o správnosti svých úvah chtěl přesvědčit i hmatem. „Nedokážu ti ani říct, jak skvěle se teď cítím. Přímo báječně!“

„Buď rád, že to takhle dopadlo, *mazl tov.*“ Batty pokrčil rameny. „Ale ještě z toho nejseš venku. Čtvrtí proč tě Bryant nechal naživu, proč tě nechal, aby sis užíval v nemocnici, kde tě ládovali drogama horem dolem. Možná ze sentimentality. Ale může existovat dohoda, která začne platit v té chvíli, co se zase prvně postavíš na vlastní nohy. Zvlášť když se o tebe postará chlap jako já, který ti navíc vyžvaní všechno, co ses nikdy neměl dozvědět.“

„Kdo v tom kromě Bryanta ještě jede?“ Holden přitiskl k obrazovce celou dlaň, jako kdyby chtěl sáhnout dovnitř a vytáhnout si informace, které potřeboval. „Kdo všechno v tom jede?“

„To je dobrá otázka, kamaráde. A jestli na ni najdeš správnou odpověď, budeš mít šanci, že přežiješ. Ta nejdůležitější otázka totiž zní - jak vysoko tohle spiknutí sahá? Bryant to sám nevymyslel. Kolik dalších policejních šéfů je do toho zapletených? A co když ve spiknutí proti blade runnerům jede taky aparát OSN? Třeba v tom mají prsty i guvernéri vesmírných kolonií a celý ten útek replikantů jenom narafičili? Jistý je jedině to, že někdo hodně důležitý nemá rád blade runnery.“

„To je nesmysl.“ Holden zavrtěl hlavou; pocit radosti a jakéhosi uspokojení, jakkoli slabý, už zmizel. Čím víc toho o celé skládačce věděl, tím víc prázdných míst objevoval. „Proč by dělal někdo něco tak složitého? Děláme pouze práci, kterou nám přidělili, proč by nás za to měli zabíjet?“

„Důvodů může být milion, kamaráde. Jen taková prostá duše jako ty se může ptát proč. Copak nevíš, jak uvažují ti nahoře?“ rozhořčil se Batty. „Jsou to všechno parchanti. Nezajímají je bezvýznamní lidi, jako jsme my dva, ale prachy. Když mají snížit výdaje, nevezmou sobě, ale tobě.“

Z Holdena vyprchala už i ta poslední kapka uspokojení, že chybu, k níž před rokem došlo a která ho tak tvrdě postihla, nezavinil přímo on sám. Napadlo ho, že je možná na takovou práci už starý. Battymu modré světlo monitoru rovněž nelichotilo, viděl hluboké vrásky vyryté do jeho obličeje, propadlé tváře, zapadlé a unavené oči. Také jeho čas očividně poznamenal, náhle mu připadal jako stařec. *Taky to už dělá moc dlouho*, pomyslel si Holden.

„Tys od Tyrellů neodešel dobrovolně, že?“ zeptal se Battyho. Napadlo ho, že vlastně ani nedokáže odhadnout, kolik mu je let. „Vyhodili tě. Poslali tě do výslužby.“

Batty po něm střelil očima. „No jo. Asi ti zrovna došlo, o co jde,“ řekl rozmrzele. „Aspoň já si myslím, že se Bryant přidal ke spiknutí, aby se zbavil starých chlapů, který na křivce stejně nečeká nic dobrého, a získal čerstvý mladý síly.“

„S křivkou jsem nikdy neměl potíže,“ ohradil se Holden. „Když vím, co mě čeká, dokážu se o sebe postarat.“

„Dave, ty nevíš vůbec nic. Stačí, abych ti řekl, že na tebe nastražili léčku, a ty si hned myslíš, že jsi spolkl všechnu moudrost.“ Usmál se tím svým typickým úsměvem. „Tady se děje spousta jiných věcí, se kterými jsem ti ještě ani nezačal zatěžovat hlavu.“

Holden už před chvílí pochopil, že Batty má o celém spiknutí svou vlastní představu. „Například?“

„Bryant od začátku lhal nejen tobě, ale potom i Deckardovi, když vás poslal ty replikanty honit,“ začal Batty. „Těch replikantů totiž bylo celkem šest, ale o tom šestém vám neřekl ani slovo.“

„To nedává smysl.“ Holden si vzpomněl, že mu Bryant v nemocnici oznámil, že všech pět uprchlíků to má za sebou. Odmítavě zavrtěl hlavou. „Bryant by replikanta nekryl.“

„Jo, je to záhada, s tím souhlasím,“ řekl Batty pobaveně. „A to je Bryant navíc zapletený do spiknutí, který má odstranit blade runnery. Nad tím by ses měl fakt zamyslet, na čí straně vlastně ten tvůj báječný inspektor Bryant stojí?“

Holden se zamyslel. Řada dílů téhle skládané mu pořád ještě chyběla. „Ještě jeden replikant...?“ zeptal se a znovu se v něm ozval instinkt blade runnera. „Číslo šest?“ Najednou měl stejný pocit, jaký měl vždycky, když od Bryanta dostal nějaký úkol. Pronásledovat, vystopovat a vyřadit z oběhu. Nikdy nechápal, proč si Deckard na tuhle práci stěžoval. Pro Holdena to byl smysl celého života. Jak kdysi řekl jeden starý provazochodec: To ostatní je jenom čekání. „Takže ještě jeden zbývá.“

„Uklidni se,“ řekl Batty. „Chápu, že tě to láká, ale ty na sebe musíš ještě nějaký čas dávat pozor, než tvé tělo přijme všechny nové implantáty.“

Jenže pro Holdena, když se v něm jednou probudil dřímající blade runner, nepředstavovaly nějaké nové součástky žádný závažný argument. Teď už nemyslel na nic jiného, než jak šestého replikanta najít a vyřadit. *Dokázal bych*, napadlo ho s krutým sebeuspokojením, *že ještě pořád jsem pánem situace*. Ten prolhaný tlust'och Bryant ho zradil, jinak by ho nedostali. A zase si vzpomněl, jak ležel v nemocnici, bezmocný a napojený na všechny ty přístroje, a jak ho chodili litovat. Bylo mu z toho zle. Teď měl příležitost jim všem ukázat.

Na tom posledním replikantovi muselo být něco zvláštního, jinak by ho Bryant nechal vyřadit jako ty ostatní. Proč by ho utajoval? *Až ho najdu*, a Holden už věděl, že se mu to podaří, *nesmím ho vyřadit z oběhu příliš brzy*. Dostane z něho, co o tom spiknutí ví, a pak si Bryanta podá. Ten šestý replikant je určitě klíčem k tajemství, proč ho Bryant chtěl nechat zabít. Na dalších blade runnerech Holdenovi nezáleželo. Teď se z toho stala jeho osobní záležitost. To číslo šest si zrovna teď klidně chodí po Los Angeles a předstírá, že je člověk. A může to být kdokoli.

„Nebude to snadné.“ Holden věděl, že musí být opatrný a nesmí příliš vystrkovat hlavu. Bryantovi se už určitě doneslo, že zmizel z nemocnice, a protože Batty kolem toho nadělal takový cirkus, muselo mu také být jasné, kdo v tom měl prsty. *Byl jako utržený ze řetězu*, napadlo Holdena a současně si uvědomil, že Battymu nemůže důvěřovat. Nejspíš by se ho měl co nejdřív zbavit...

Náhle se cítil vyčerpaný. Zalila ho vlna únavy, až se mu podlomila kolena, a musel se opřít o polici s monitory, aby neupadl.

„Nevaroval jsem tě?“ ozval se Batty a vzal Holdena v podpaží. „Musíš začínat pomalu, Dave. Bude to ještě chvíli trvat, než se zase dostaneš do formy, pokud se do ní vůbec kdy dostaneš.“

„O mě si nedělej starosti.“ Holden sebral zbytky sil a napřímil se. „Žádné implantáty mě nezastaví.“ Drsně se zasmál. „Teď mě napadlo...“ Otočil se k Battymu se zvláštním výrazem v očích. „Když do mě doktoři nacpali takovou hromadu součástek, tak už asi nebudu tak docela člověk, že?“

„Tak docela?“ podivil se Batty. „Co tím chceš říct?“
„Nechápeš?“ Možná že u Tyrellů skutečně měli důvod, proč toho chlapa vyhodili. „Mám nové srdce a plíce, obojí umělé!“
„Já že nic nechápu? Ty nic nechápeš!“ Batty zavrtěl hlavou. „Myslel jsem, že to víš. Proto mě tak pobavilo, když ses domníval, že zrovna já jsem replikant.“
Holdenovi přeběhl mráz po zádech. „Co sis myslel, že vím?“
„Tys nikdy nebyl člověk, Holdene,“ usmál se Batty soucitně. „To ty jsi replikant. A vždycky jsi byl.“

KAPITOLA

0009

„Klidně si ze mě utahuj,“ řekl Holden znechuceně. „Říkals, že máš něco s mozkiem, a teď tomu začínám věřit. Tvůj smysl pro humor tomu nasvědčuje.“

„To se teda pleteš, kamaráde.“ V plechovém baráku bez oken, se stěnami obloženými elektronickým zařízením, zářilo jen modré světlo monitoru, v němž Battyho bílé vlasy vypadaly jako z ledu. „Nemám důvod si z tebe utahovat. Věř mi, jsi replikant.“

„Mám ti věřit? Tak dobře, ale už těch legráček nech.“ Buď na mě něco hraje, nebo je opravdu šílený, pomyslel si Dave Holden. „Nevím, co tím sleduješ, ale mě to už nebaví.“

„Vůbec nemám v úmyslu tě bavit, Dave,“ řekl Batty stroze. „Jdem zpátky.“ Vypnul monitor a zamířil k bledému obdélníku dveří, za nímž zářilo nebe poseté hvězdami. „Když potřebuješ důkaz, že tě netahám za nohu, ukážu ti ještě něco.“

Venku stál doktor, který Holdenovi vypínal kufřík, než ho vzal na operační sál. Dosud se nestačil oholit a ještě pořád na sobě měl ten bílý plášť potřísněný spoustou tmavých skvrn, k nimž určitě přibyla i Holdenova krev. Z pouště vál horký vítr.

„Ahoj, můžu ti jednu vzít?“ zeptal se doktor, a aniž čekal na odpověď, vytáhl Holdenovi z náprsní kapsy košile krabičku a vzal si cigaretu. „Díky.“ Škrtl zápalkou, vtáhl kouř a rozkašlal se. „Neměl by ses tady takhle procházet.“ Hřbetem ruky si otřel slzíci oči a ukázal cigaretou na Holdena. „Není to zas tak dlouho, co jsem do tebe všechny ty strojky nacpal.“ Pak řekl Battymu: „Kdo to bude spravovat, až mu prasknou stehy?“

„O toho se neboj, kamaráde, to je totiž zlý blade runner s velkýma ušima, ještě většíma očima a obrovskýmá zubama.“ Batty k doktorovi natáhl ruku s dlaní otočenou vzhůru. „Dej mi klíče od lednice, co jsou v ní ty vykuchaný zbytky.“

Doktor si poškrábal strniště, prohledal si kapsy a podal Battymu klíč na velkém kroužku. „Ale nezapomeň mi ho vrátit. Dost na tom, že si tam kdejaký zašmirovaný mechanik dává chladit pivo, ještě aby si tam zvykli chodit na šlofika.“

„Jasně, za chvíli jsme zpátky.“ Batty zatočil klíčem na vztyčeném prstě. „Tak jdem, ty nevěřící Tomáši, ale připrav se, že to s tebou pěkně zamává.“

Holden následoval Battyho dlouhou chodbou do zadní části baráku, kde stála prázdná nosítka a invalidní vozíky a na nich se porůznu kupila spleť hadiček. O stěnu byla opřena řada berlí jako někde v Lurdech a za infúzními stojany zahlédl černý kufřík, který mívál přilepený k hrudníku.

„A jsme tady.“ Batty odemkl dveře na konci chodby a otevřel je. Z místnosti na ně dýchl ledový závan. „Tady máš důkaz, který by ti měl stačit, aspoň na tomhle světě.“

„Márnice?“ zeptal se Holden. Služební povinnosti ho už zavedly na nejedno podobné nehostinné místo, ale tady bylo na první pohled vidět, že si s udržováním pořádku, o úklidu ani nemluvě, nikdo nedělal těžkou hlavu. Z kovových zásuvek na jedné stěně visely dokonce rampouchy. „To je ten tvůj důkaz?“

Batty přistoupil ke stolu přikrytému prostěradlem, nad nímž viselo osvětlovací těleso. „Požádal jsem doktora, ať to tady nechá, vlastně ani nevím proč, ale měl jsem pocit, že se to ještě bude hodit.“ Uchopil cíp prostěradla a kousek je odhrnul.

Holden uviděl sám sebe.

Jenže se nedíval do zrcadla. Ta tvář byla mladá a bez vrásek, oči byly zavřené jako ve spánku, hrudník se však nepohyboval. *Třeba budu jednou vypadat taky tak spokojeně*, pomyslel si Holden.

„To je ale podoba, co?“ zachechtal se Batty. „Říkej si o Tyrellech co chceš, ale musíš uznat, že sériovou výrobu zvládli dokonale. Rozdílů tu jsou, ale nepatrný. Všichni z týchle série jste jeden jako druhý, až na nějaký nepodstatný maličkosti.“

Holden se špičkou prstu opatrně dotkl čela mrtvolý a chlad pokožky mu projel rukou jako malý elektrický šok.

„Kdo...“ Sotva otevřel ústa, usadil se mu na jazyku nasládlý zápach márnice. „Kdo je to?“

„Nevidíš, jak vypadá? Možná je to tvý dvojče, o kterým ti matka zapomněla říct.“ Batty si Holdena pobaveně měřil a čekal, jak se zachová. „Není to snad dost jasný? Je to prostě další replikant Holdem stejně jako

ty. Je zvláštní, žes zatím na žádnýho nenarazil. Možná to bude tím, že tenhle model není tak populární jako Batty, ale i tak jich venku ještě pár běhá.“

Holden si otřel o rukáv prst, jímž sáhl na mrtvolu, jako by z něho chtěl odstranit ten mrazivý pocit vlastní smrti. První šok, jenž se dostavil, když uviděl svého dvojníka na pitevním stole, už pominul, nyní cítil jen mírné znechucení. „Kde se tady ta věc vzala?“

„Věc? To teda není zrovna moc citlivý, Dave, zvlášť když jde o tvýho příbuzného, co vyšel ze stejný továrny jako ty.“ Batty zvedl ruce nad mrtvolu s Holdenovou tváří, jako by jí žehnal. „Tuhle věc, jak ty říkáš, vyrobili u Tyrellů, kde ji taky potkala smrt. Prach jsi a v prach se obrátíš, ačkoli tahle je spíš zmrzlá. Ale než se to stalo, cestovala tahle věc hodně daleko po vesmíru.“ Batty se odmlčel, aby zvýšil dramaticčnost okamžiku. „To je Nexus 6, model Holden, jeden z tý šestičlenný skupiny uprchlíků, co jste je měli vloni vystopovat a vyřadit z oběhu. Až na to, že v době, kdys ten úkol od Bryanta dostal, byl tenhle Holden už mrtvý, protože se usmažil na drátech u Tyrellů.“ Batty uchopil prostěradlo a chystal se je odhrnout ještě níž. „Má popáleniny na břichu. Chceš se podívat?“

„Ne, díky. Věřím ti.“ Holden se odvrátil. Cítil zvláštní úlevu, že replikant s jeho tváří zahynul rychle a bezbolestně, že zcela určitě ztratil vědomí dřív, než si stačil uvědomit, co se děje. Pořád to bylo lepší než představa, že by dostal kulku do hlavy ze zbraně nějakého blade runnera. „Viděl jsem dost.“

„Řekl bych, že ještě ne.“ Batty odhalil celou mrtvolu. „Měl by ses podívat.“

Holden se ohlédl a zavrával, v prsou pocítil tlak, jako by mu jeho nové srdce chtělo vyskočit z hrudi. Mrtvola na stole měla prsy. Malé, ale jednoznačně ženské prsy. A na podbřišku typicky ženské ochlupení.

„To je neuvěřitelné,“ zamumlal Holden. „Z mého dvojníka se stal transexuál...?“

„Ale ne, takhle ho už vyrobili, totiž *ji*.“ Batty přetáhl prostěradlo přes mrtvolu; vypadal pobaveně. „Je to replikant Holden, ale s poněkud jiným vybavením. I tohle umí u Tyrellů udělat.“

Holden najednou nevěděl, co si má o tom všem myslet. „Jak se jmenovala?“ zeptal se zbytečně.

„Křestní jméno určitě začínalo na D, Derrde, Daniela nebo tak nějak, příjmení měla samozřejmě Holdenová. Dělají to tak u všech modelů. Vzpomeň si na replikanty pojmenované po mně.“

Holdena to jméno vůbec nezajímalo, zeptal se jen proto, aby získal čas, než se vzpomene. Tohle mrtvé tělo mohlo být tím pádným důkazem, který požadoval, ale nemínil Battymu bezhlavě důvěřovat. Rozhodně ne proto, že mu zachránil život a že se postaral, aby dostal nové srdce a plíce. Na tohle mu neskočí.

„Tak dobrá. Máš tady mrtvého replikanta Holdena, přesněji řečeno jeho ženskou verzi Holdenovou. To však neznamená, že i já jsem replikant. Dokaž mi, že nejsem její templant.“

„Dostáváš snad od Tyrellů nějaký procenta?“ Batty pozvedl obočí. „Kdybys byl templant, zaplatili by ti.“

„Nejspíš mě podvedli, tvrdils přece, že tam jsou samí podvodníci, a právě jsem zjistil, že dluží peníze i mně. Až půjdu kolem jejich účtárny, tak se tam zastavím.“ Krátce pohlédl na prostěradlo, jímž bylo tělo přikryto, a potom se zadíval na Battyho. „Proč by zařazovali do jednotky, která honí uprchlé replikanty, zase replikanta? A nepovídej mi nic o kozlu, který se stal zahradníkem. Replikant blade runner je nesmysl, vždyť by na to ostatní blade runneri okamžitě přišli. A co by asi dělal ten, který by honil uprchlého replikanta Holdena? Buď by mi o tom řekl, nebo by mě rovnou zastřelil. Taková věc by se v tajnosti neudržela.“

„Tvůj problém je v tom, že si všechno zbytečně komplikuješ,“ povzdechl si Batty. „Teď jsi nakouzl něco, co se dá těžko dokázat.“

„Co se nedá dokázat?“

„Že vůbec existuje blade runner, který by byl člověk.“

Holden nevěřil vlastním ušim. „Nezlob se, že ti řeknu, co si myslím, Batty,“ pravil vztekle. „Já nemám problémy, ani s křivkou, ani s ničím jiným, ale ty jich máš spoustu. Jsi šílený. To, co mi tady předvádíš, je klasická paranoia.“

„Pěkně děkuju za tak skvělou diagnózu od takovýho věhlasnýho specialisty,“ řekl Batty znechuceně. „To mám za to, že se ti snažím pomoci. Za dobrotu na žebrotu. Ale věř si čemu chceš, mně je to fuk. Pravda ovšem je, že všichni blade runneri byli vždycky replikanti. Dělali to už ve Stuttgartu, kde si Paul Derain, Sudermann a Grozzi, kteří tuhle technologii vymysleli, uvědomili, že replikanti můžou být pořádně nebezpeční, a tak zároveň s prvním replikantem vyrobili i jeho hlídače. Eldon Tyrell, který je okradl, to od nich jenom převzal.“

Holden musel uznat, že Batty z historie replikantů něco zná, přinejmenším jména vynálezců a průkopníků jejich průmyslové výroby.

„Od samýho začátku se vyráběli replikanti-hlídači,“ pokračoval Batty, „kteří měli zabránit těm ostatním, aby se vydávali za lidi. V Německu se jim říkalo *Bleibruhiger*. Vzniklo to z *bleib ruhig*, což znamená *zůstaň klidný*. A to taky dělali, udržovali klid a pořádek. Na přelomu století neměla většina lidí ani zdání, že taková technologie vůbec existuje. Když potom Tyrell a OSN přenesli výrobu do Států, stalo se chytání uprchlých replikantů součástí policejní práce. A tady máš svý *blade runner*.“

„Musím tvoji přednášku z etymologie ocenit, Batty, i když jsi do ní zapomněl zahrnout původ tvého jména,“ podotkl Holden uštěpačně. „Jenom nechápu, proč by se jako lovci měli používat replikanti, kteří by si mohli velmi rychle uvědomit, že jsou se svou kořistí na jedné lodi. To by teprve bylo spiknutí!“

„Pokud by blade runneri věděli, že jsou taky replikanti. Jenže to neví.“ Batty chtěl Holdenovi poklepat na prsa, ale v poslední chvíli si uvědomil, že tam má čerstvé stehy, a tak ho poklepal po rameni. „Byls nejlepší, jakýho kdy policajti v L. A. měli, a přesto jsi to nevěděl. Vtip je v tom, že špinavou práci nedělají lidi, na špinu máme replikanty. Normálního člověka by takový povolený vraždění psychicky zničilo, ale pro blade runnery je

to práce jako každá jiná, nemám pravdu?“

Holden pokrčil rameny. „Nemáš. Mně to nikdy nevadilo.“

„Když o tom tak přemýšlím, tak mně to všechno připadá směšný.“ Battyho oči zajiskřily veselím. „Blade runner ztrácí při své práci všechno, co je v něm lidského. A ti, který pronásleduje, nechťjí nic jiného, než být lidma. Tobě se to nezdá směšný? Lovce se mění v to, co loví. A naopak.“ Ještě chvíli nad tím vrtěl hlavou a zářivě se usmíval. „Já tenhle vesmír prostě miluju!“

„Tomu se nedivím,“ řekl Holden, jehož Battyho veselí nemohlo nakazit. „Je přesně podle tvého gusta.“

„A protože to takhle funguje, je užitečný mít za blade runnery samý replikanty. Bryant ti určitě řekl, že typ Nexus 6 má jenom čtyřletou životnost jako pojistku pro případ, kdyby se chtěli vzbouřit. To ale není nic nového. Blade runneři ji měli vždycky. Čtyři roky je totiž optimální doba, během který blade runner vydrží pracovat s maximálním vypětím a přitom se udrží na křivce, než se začne opotřebovávat. Dostane tyhle čtyři roky a nějaký implantovaný vzpomínky, aby si myslel, že je člověk, a taky nějaký základní zkušenosti, takže když ho nasadí do práce, ocitne se na ideálním bodu křivky. Ale nejlepší je, že než se stačí zbláznit, zvané a je po něm. Pak se jednoduše odklidí mrtvý tělo a je to. A Tyrell pošle nový model, naprogramovaný úplně stejně jako ten starý, a tak to běží pořád dokola. Je to fakt skvělý systém.“ Rozpačitě pokrčil rameny, jako by se chtěl omluvit. „Až na to, že musíš tak brzo umřít. Ale to si stejně neuvědomuješ, takže je to v pořádku.“

Holden na Battyho nevěřicně hleděl, spíš zíral. Začalo ho mrazit až v morku kostí. „Máš sice na proslovy talent, ale chybí ti důkazy.“ Otočil se zády k pitevnímu stolu, na němž leželo mrtvé tělo D. Holdenové. „Všechno lze vysvětlit taky úplně jinak. Nevyvrátils ještě ani mé přesvědčení, že jsem templant pro model Holden. Nemáš jednoznačný důkaz -“

„Tohle je základní problém všech blade runnerů,“ skočil mu Batty do řeči, „že jste přesvědčení, že se ten rozdíl mezi člověkem a replikantem dá nějak prokázat. Je to jako článek nějaký víry, že test na Voigt-Kampffovým přístroji prokáže, kdo je člověk a kdo ne. Ale připustils, že to nemůžete použít jeden na druhým a navzájem se otestovat, protože by ty výsledky k ničemu nebyly.“ Vážně se na Holdena zahleděl. „Zamysli se, co to asi znamená. Vezmi si například replikanta Roye Battyho, kterého jste měli ty a Rick Deckard vyřadit z oběhu. Kdybyste ho otestovali Voigt-Kampffovým přístrojem, co by se stalo? Neprošel by proto, že je replikant? Anebo proto, že je to moje kopie a já mám divný reakce? Kdybych neprošel já, nemohl by projít ani on. Tak jaký je potom mezi náma rozdíl? Celý to vaše testování je fraška. Nefunguje to, protože to nemůže fungovat.“ Batty zvedl cíp prostěradla, tentokrát na opačném konci, a podíval se mrtvole na nohu. „Možná ses na to už sám sebe ptal, co je pravda, a dozvěděl ses to, ale rozhodl ses tu pravdu ignorovat, protože bys tím popřel celý svůj život.“

Holdena z podobných debat, kdo je člověk a kdo není a jestli se to dá nebo nedá rozeznat, vždycky rozbolela hlava. Čím víc názorů, argumentů a protiargumentů, tím spletitější bludiště. *Taková změt pomatených myšlenek může být stejně nebezpečná jako nakažlivá choroba*, uvědomil si a rozhodl se, že bude opatrný. Byl unavený a slabý, jeho tělo si stále ještě nezvyklo na nové orgány. V tomto stavu by ho Batty svými bláznivými výmysly přesvědčit v podstatě o čemkoli. Přinejmenším mu však bylo jasné, proč se právě replikant Roy Batty stal vůdcem uprchlíků. Jeho templant byl přímo vzorovým oddílovým vedoucím, z jakého by si měli všichni malí skauti vzít příklad. Tvrdý při hře, tvrdý v životě.

„Vypadnem.“ Batty sevřel Holdenovi rameno a odváděl ho z márnice. „Asi jsem ti moc velkou radost neudělal, Dave. Musel to pro tebe být šok. Mně by se to teda moc nelíbilo, kdybych se dozvěděl to co ty. A ještě tě nutím koukat na nějakou mrtvolu, která je ti podobná. Teda skoro...“ Lehce se oťásl. „Je to všechno dost morbidní, co?“

KAPITOLA

0010

Střídání směn skončilo, šatna byla prázdná. Podél dvou stěn stály proti sobě zavřené šedé kovové skříňky, dřevěné lavice uprostřed vyleštily generace policejních zadků, takže se teď leskly jako zrcadlo. Vzduch ostře čpěl potem a dezinfekcí. Deckard ten pach poznal, pamatoval si ho z doby, než ho povýšili mezi blade runnery, ale nejraději by na to všechno zapomněl.

Tvrdě narazil ramenem do krajní skříňky a roztrhl si rukáv. Na schodišti se ozval dusot těžkých bot.

„Je dole! Oddělejte ho!“

Odrazil se od plechových dveří a vrhl se na vlhkou betonovou podlahu, šňůra výstřelů z automatů zabubnovala do skříněk. Vleze na zádech pevně uchopil pistoli do obou rukou a třikrát naslepo vypálil směrem ke schodišti. Musel se alespoň jednou trefit, protože uslyšel bolestné zaúpění, vzápětí pokropila šatnu další dávka a odražené střely zasáhly osvětlovací těleso. Zavládlá tma.

Deckard se po čtyřech přesunul ke dveřím vlevo, potichu je otevřel a vklouzl dovnitř. Byl ve sprchách, svítila tam jediná slabá žárovka, vzduch byl dosud plný horké páry a pod podrážkami mu čvachtala voda.

Zhluboka zalapal po dechu, opřel se rukou o vlhké kachlíky a pokusil se rozpomenout, jak to vlastně v podzemí policejní stanice vypadá.

„Teď už neufrnkneš!“

Než stačil zvednout zbraň, dostal ránu do krku, odletěl na zeď a hlavou narazil do vodovodní trubky. Pistole, kterou upustil, žbluňkla do mělké kaluže. Oběma rukama se marně snažil sevřít kluzké paže, jež ho rdousily. Ten muž byl nahý, musel zrovna vylézt ze sprchy, protože měl na kůži stopy mýdla a mokré vlasy přilepené k čelu.

„To hledají tebe?“ Zašklebil se na Deckarda a zvedl ho výš po stěně. „Tebe, jo?“

Deckardovi se tmělo před očima. Nedokázal se z těch silných paží vyprostit. Sáhł za sebe a začal šmátrat po kachlicích, aby se něčeho chytil. Nahmatal vodovodní kohoutek a rychle jím otočil.

Ze sprchové růžice vedle Deckardovy hlavy vytryskla vařící voda a zasáhla nahého policistu přímo do obličeje. Zařval a Deckarda pustil. Oba se svalili na zem. Deckard se konečně pořádně nadechl, přestože vzduch houstl párou, uviděl svou pistoli a skočil po ní. Muž vztekle vykřikl, vymrštil se a popadl Deckarda za klopy uniformy. Deckard ho jedním úderem odhodil na stěnu, zvedl zbraň, přitiskl hlaveň policistovi na prsa a stiskl spoušť.

Koupelnou dosud burácela ozvěna výstřelu, když kachlíky za mužovými zády pukly. Kulka musela poškodit nějakou trubku, která praskla a roztrhla zeď. Na Deckarda se vysypalo zdivo. Mrtvý muž sklouzl na zem a vyrazil mu zbraň z ruky. Ze zdi stříkala mocným proudem voda a smývala z mrtvolky krev.

Z šatny se ozvaly zlostné výkřiky. Dveře se rozlétly a Deckard zahlédl skrz oblaka páry nezřetelné obrysy svých pronásledovatelů. Nebylo úniku.

Deckard se zoufale opřel do puklé stěny. Velký kus zdiva povolil a zřítíl se někam na druhou stranu do tmy. Deckard padal za ním, ústa měl plná prachu a ruce mu palčivě popálily horké trubky. Sotva se jeho pád zastavil, hned lezl dál a vmáčkl se do jakési úzké a nízké dutiny, neustával však ve svém úsilí a prodíral se stále vpřed, až se před ním otevřel širší prostor mezi velkými černými rourami. Náhle však i ta trocha slabého světla zmizela. Deckard se ohlédl a uvědomil si, že se někdo snaží protáhnout za ním.

Něco vláhého mu stékalo po tváři, olízl si rty a ucítil slanou příchut'. Byla to krev, jeho vlastní krev. Už na nic nečekal, vlezl pod starou odpadní rouru, rukama si před sebou nahmatával cestu a co nejrychleji se soukal kupředu.

Holden se cítil strašně vyčerpaně a bez odporu se nechal vyvést z márnice na vzduch.

„Vypadá to, že bude zase vedro,“ řekl Batty a vrátil klíč doktorovi, který tam nehybně stál uprostřed nepravidelného kruhu cigaretových nedopalků a zíral na oblohu. „Když prší, všichni nadávají na monzuny, ale když přestane, dal by člověk nevim co za pořádněj slejvák.“

Na bezmračném nebi nad vzdálenými horskými štíty, které vypadaly jako načrtnuty tuší, se již objevily první rudé barvy úsvitu. Holden cítil, jak písek sálá horkem. Poušť ani nestačila vyzářit všechno teplo, které nashromáždila během včerejška, a už ji čekala nová dávka palčivých paprsků. Za plotem z ostnatého drátu se mezi uschlými křovinami proháněl horký vítr ze Santa Any a přesypával rudý písek z jedné duny na druhou.

Všichni se bojí, že nastane den, kdy deště nepřijdou, pomyslel si Holden. *Že už nikdy nezaprší a že nás čeká jen nekonečná řada nekonečně horkých dní.* A představil si, jak se jednoho krásného dne poušť začne tavit, až bude hladká jako sklo, které se bude blyštět v oslepujícím jasu zuřivého slunce..., jak ulicemi měst potečou černé potoky vařícího asfaltu lesklé jako obsidián... *A než umřeme, budeme se do těch zrcadel na sebe dívat a přemýšlet, jestli to, co vidíme, patří člověku, nebo něčemu jinému...*

Hrozně rád by se aspoň posadil, cítil se strašně starý a opotřebovaný. Doktor měl pravdu, musí na své nové srdce dávat pozor, nesmí dopustit, aby se mu něco stalo, dokud nevyřídí všechno, co si předsevzal. Než se uzdraví, musí opatrně hospodařit se silami a pečlivě zvažovat námahu, které se vystaví. Musí si jednotlivé úkoly odměřovat jako na lékárenských váhách.

Zkoumavě pohlédl na Battyho. Stále neměl jistotu, zda je to člověk, nebo replikant. I Batty ho mohl podvést. A tak si tam v tom probouzejícím se ránu začal Holden v duchu sestavovat seznam lidí, kteří ho podvedli.

Na prvním místě byl samozřejmě Bryant. Holden uvěřil, že na něho jeho šéf nastražil léčku, že ho vědomě poslal přímo před hlaveň pistole v ruce replikanta Kowalského, i když stále netušil proč. Všechny ostatní Battyho řeči o spiknutí proti blade runnerům nebral vážně.

Byl policista a uvažoval přímočaře. Položil si jednoduchou otázku - *cui bono?* Hledal motiv. Kdo by něco získal, komu by přišlo vhod, kdyby byl mrtev?

Deckard, napadlo ho okamžitě, *můj starý dobrý přítel Deckard!* Když ho Kowalski postřelil, převzal tu práci po něm a určitě dostal pořádný balík prémie, až bylo po všem. Mohl se domluvit s Bryantem, že na oko odejde z jednotky, aby si Holden myslel, že už mu nikdo nestojí v cestě, aby byl nejlepší, že už je nejlepší, jestliže je jeho dlouholetý rival mimo hru. Tak se to mohlo stát. Tak to Deckard s Bryantem upekli. Tak to bylo. Nejspíš se dohodli a pak si jeho prémie rozdělili. Bylo to možné.

Všechno bylo možné. Nikdy nelze zjistit ani odhadnout, proč lidé páchají hanebností a špinavé podrazy. Někdo by měl vymyslet nové testy, aby se zjistilo, kdo je skutečně člověk a kdo ne. Žádné složité přístroje. Místo toho se pěkně zpřímá zeptat: Vrazil bys svému příteli nůž do zad? Ano? Blahopřejeme, jste vskutku lidská bytost, proradná, nevděčná a falešná, jak to má být. Vyzvedněte si průkaz, pistoli a střelivo u okénka číslo pět... !

Holden znovu nenápadně pohlédl na Battyho. Ještě ho bude nějakou dobu potřebovat, protože se prozatím nemůže o všechno postarat sám. *Potáhnu to s ním, uvažoval, ale jen tak dlouho, dokud to bude nutné.* Zavrával.

Batty na něho mrkl, usmál se a řekl: „Měls těžkou noc, Dave, co? Navalil jsem toho na tebe moc najednou.“

Holden neodpověděl a přidal Battyho do svého seznamu, ať už byl člověk nebo ne. Podezřívá ho, že všechny ty nesmysly o replikantech blade runnerech pocházejí z jeho hlavy. Teď však nebylo důležité, zda je to pravda, ale záleželo hlavně na tom, aby to nerozšiřoval dál, protože by to nemuselo dobře dopadnout.

Holden se na Battyho taky usmál. Už se rozhodl, že ho zabije, i kdyby to měl udělat jen proto, aby dokázal, že on sám je člověk. Nebo aby si to ostatní aspoň mysleli.

Zabíjet mu nikdy nedělalo potíže.

Mezera pod odpadní rourou se natolik zúžila, že se Deckard jen stěží plazil kupředu. Když se protahoval kolem masivní železobetonové piloty, která podpírala gigantickou budovu policejní stanice, odřel si o hrubý povrch nejen ruce, ale i záda, protože uniforma už byla na cáry. Krvavá stopa, kterou za sebou nechával, teď byla hojnější.

Stará kanalizace se svažovala stále hlouběji, začínalo tam být chladno. Když se na okamžik zastavil, uslyšel za sebou vzdálené řinčení náradí a tlumené rozkazy. Nepochyboval o tom, že ho policisté budou pronásledovat tak dlouho, dokud ho nedostanou, a tak se zas začal škrábat dál, i když měl pocit, že ho zem co nevidět rozdrtí na kaši.

Náhle mu suť ujela pod rukama a Deckard málem spadl po hlavě do černé díry. V poslední chvíli se zachytil ocelové traverzy a slyšel, jak se kamení sype někam dolů. Napínal sluch, aby odhadl hloubku, a uslyšel vzdálené dunění. Nosník, kterého se držel a který mu zahrazoval cestu vpřed, se začal chvět.

Hmatal kolem sebe. Ocítl se ve slepé uličce, připadal si jako krysa zahnaná do kouta. Dunění zatím zesílilo, už rozeznal jednotvárný rytmus vlaku a na dně díry se objevilo bledé světlo. Dole musel být podzemní železniční tunel. Napadlo ho, že trhlina, kterou se mu podařilo z policejní stanice uprchnout, mohla vzniknout při zemětřesení, základy potom kousek po kousku nahlodávaly pravidelné otřesy projíždějících vlaků. Jak zíral do díry, uviděl v přibližujícím se světle hromádku vypadaného zdiva přímo mezi kolejemi.

Náhle ho oslnila jasná záře a pod ním projela lokomotiva. Deckarda ovanul zápach horkého oleje a do tváře ho udeřil náraz vzduchu prudký jako vítr ze Santa Any. Všechny zvuky, které se ozývaly v puklině za Deckardem, zanikly v rachotu vlaku.

Deckard se skrčil, prostrčil nohy otvorem a zůstal chvíli viset za traverzu pod stropem tunelu. Pak se pustila dopadl na střechu nákladního vagónu. Roztáhl ruce a nohy a snažil se zachytit dřevěných prken. Mezerami zahlédl bílé ovály obličejů, jeden vedle druhého, které se otočily vzhůru; nikdo ani nehlesl. Ten vlak vezl replikanty.

Deckardovi bylo jasné, že se na střeše drkotajícího vlaku dlouho neudrží. Ruce měl do krve rozdrásané a prsty bolavé. Vagón se náhle zakymácel. Deckard sklouzl k okraji střechy, v příští zatáčce přepadl přes okraj a zůstal viset za paži až po loket prostrčenou svislými prkny, zády narazil do boku vagónu a vyrazil si dech. Těsně před očima mu svištěla stěna tunelu a mihala se nouzová světla. Zoufale hmatal druhou rukou kolem sebe a hledal něco, čeho by se mohl zachytit.

Paže mu začala umdlévat, jeho vlastní váha ho stahovala dolů. Otočil hlavu, jak nejvíc to šlo, přitiskl tvář k mezeře mezi prkny a zděšeně zíral na nahé muže a ženy namačkané uvnitř. Byli to replikanti, kteří neprošli při mentálních a fyzických testech, protože se jim neujaly paměťové implantáty, takže se nemohli stát otroky ve vesmírných koloniích. Jejich stvořitelé je odeslali do likvidačního závodu, kde budou pod přísným dohledem kus po kuse odepsáni, aby bylo jisté, že ani jeden z nich zrušení neunikne. Neříkalo se tomu vyřazení, protože šlo o průmyslový proces, který jim poskytl rychlou smrt a ještě rychlejší zpopelnění. Vlak zkrátka a dobře odvázel z Tyrellových výrobních linek zmetky.

Deckard byl k smrti unavený a vyděšený. Nebyl si jist, zda se mu do reality nepromítají vzpomínky. Zahlédl mužskou tvář s ustupující bradou, nevlídnou a zlostnou, rozložitá ramena a nahé paže lesklé potem. *To je Kowalski, vzpomněl si, Leon Kowalski.* Musel to být jiný kus téhož modelu. Kdysi dávno, na ulici zaplavené deštěm, mu ten druhý Kowalski řekl...

Prober se! Je čas umřít!

Pak uviděl další známou tvář replikanta řady Nexus 6. Ta žena byla rusovlasá a urostlá, její jméno mu však vypadlo z paměti, zůstala jen vzpomínka na výkladové tabule tříštící se jedna za druhou a na krev na zádech mezi lopatkami, kam její dvojníci zasáhla kulka. Vypadala jako anděl bez křídel prolétající třpytivými oblaky...

„Pomoc!“ Deckard stěží poznal svůj hlas, který mu chrčel v hrdle. „Pomozte mi!“

Zase sjel o kousek níž po stěně vagónu. Předloktí se mu vysmeklo, visel jen za ohnuté zápěstí. Pod nohama mu rachotila kola. Vlak se řítit tunelem.

V koutě vagónu se krčila jiná žena, její implantáty se ujaly natolik, že byla schopna pocítovat strach. Po lících zplota zakrytých zcuhanými hnědými vlasy jí stékaly slzy. *To přece nemůže být...* Deckard měl pocit, že zešílel.

„Rachel!“ Nevěděl, zda jí dali totéž jméno, ale zavolal znovu: „Rachel, pomoz mi!“

Žena k němu otočila prázdné a cizí oči.

Náhle ucítil pevné sevření paže, která ho ze zadu objala a přitiskla k boku nákladního vagónu. Neviděl za

sebe, a proto nevěděl, který replikant prostrčil ruku mezi prkny a zadržel ho, aby nespadl pod kola.

O minutu později vlak s replikanty vyrazil z tunelu do jasného denního světla, zpomalila zahrkotal přes výhybky. Míjeli prázdné nákladní vagóny a zrezivělé cisterny, nad nimiž barvily oblohu ranní červánky. Zem pokrývala vrstva mastných sazí, staré špíny a vyschlého oleje.

Deckard se oběma rukama opřel za sebe o stěnu vagónu, vzepřel se proti paži, která ho stále objímala, a dlaní zabušil do prkna. Jeho zachránce pochopil a uvolnil sevření. Deckard se odrazil od stěny vagónu, dopadl na zem a několikrát se převalil, než zůstal ležet s tváří přitisknutou do šterku. Když rachot vlaku zanikl v dálce, opatrně zvedl hlavu a rozhlédl se. Nad opuštěnými nákladními vagóny zahlédl siluetu L. A., narůžovělé špičky mrakodrapů se ostře rýsovaly proti ranní obloze.

Byl někde ve staré průmyslové oblasti za městem. Po zádech mu přeletěl suchý vítr horký jako jeho krev. Deckard ztěžka vstal. Uniforma na něm visela v cárech, tělo měl pohmožděné kam si sáhl a kůži sedřenou do živého masa kam se podíval. Pomalu klopytál přes zamaštěné pražce. Ještě nemohl na sever, kam ho táhlo jeho nerozumné srdce. Musel nejprve najít místo, kde se bude moci skrýt.

Alespoň na chvíli...

KAPITOLA

0011

Ve smluvenou hodinu se ozval signál soukromé zdviže a Sarah se bez valného nadšení vydala na smluvené místo. Nastoupila do kabiny, senzory ihned zaregistrovaly její přítomnost a neosobní hlas se jí zeptal, kam chce jet. Sarah vydala příkaz a opřela se o stěnu výtahu. *Takto míříme k výšinám*, pomyslela si. *Nikoli na křídlech jako andělé, ale jako náklad vlečený strojem. Neteční jako kameny a mrtví jako prach.*

Přemýšlela, jaký stroj to bude, kdo nebo co ji sevře v náručí, až nadejde čas její smrti. Možná zemře stejně jako strýc Eldon. Všechno, co vykonala a co se chystala vykonat, dělala s jasným záměrem. Svůj cíl viděla zřetelně a přesně, její osud však byl podobný Eldonovu osudu. Uprostřed vši chladné nádhery je stejně osamělá a ponechaná napospas jen svým myšlenkám, marně vyhlíží svou kořist. Ale jenom do té doby, dokud...

Zvedla ruku a přitiskla si palec a ukazovák na víčka, až se jí před očima roztačily jiskřičky.

Dokud vše, co bylo živé, nezačne zase dýchat, dokud všechny hroby neprasknou jako přežralé lusky a nevydají své plody, dokud utopenci nevyplavou s vlasy z chaluž a perlami v ústech...

Vzkříšení. *Mohlo by se to stát*. Jenže tomu nevěřila. Pokud by však něčemu ráda věřila, kdyby toho byla schopna, tak právě tomu.

Výtah zastavil, dveře se otevřely a prudké světlo jí proniklo pod víčka. To bylo jediné nanebevstoupení, v jaké někdo jako ona mohl doufat. Sarah vystoupila na střeše budovy, hluboko pod ní se leskl nehybný oceán města.

Čekal na ni na soukromé přistávací ploše, která bývala vyhrazena Eldonu Tyrellovi. Sarah vykročila k neoznačenému spinneru, o jehož kapotu se Andersson opíral s rukama založenýma na prsou.

„Jak to šlo?“ zeptala se.

„Podle očekávání. Vůbec nekladl odpor, i když by to stejně nemělo smysl.“

„Ale, ale,“ usmála se. „To se pozná profesionál.“

„Za to dostávám plat.“

„A jedno splněné přání navíc. Stačí stisknout tlačítko.“ Kývla hlavou k výtahu, jehož zavřené dveře se třpytily v nelitostné sluneční záři. Odvrátila se, ale vítr jí už vysušil slzy. Bylo jí toho malého kejklíře Isidora opravdu tak trochu líto. Představila si Anderssonovu obrovskou pěst svírající jeho křehký krk jako útlé hrdlo láhve Dom Pérignon, z něhož palcem páčí zátku. Jakmile pochopil, co se po něm žádá, nejspíš šel na smrt poslušně jako ovce. *Chcete mě zabít? Potěšení je n-na mé straně.*

„To vy ovládáte tlačítka,“ pravil Andersson.

„Ano?“ Sarah si uvědomila, že má pravdu. Je přece Tyrellová! Ale dosud si na to nezvykla. „Myslím že ano.“

Vzpomněla si, jak jako tříletá holčička ke strýci vzhlížela, když se propust' *Salanderu 3* otevřela a ona capala dolů po rampě, nějací lidé potom vynesli ostatky jejich rodičů... Tehdy poprvé uviděla strýcovy tlusté brýle tvarem připomínající palubní monitory, které byly na lodi jejími okny do vesmíru, a za těmi skly Eldonovy studené oči, které ji zkoumaly a hodnotily. Natáhl ruku a dotkl se jejich vlasů, promnul je mezi palcem a ukazovákem, jako by chtěl posoudit jejich kvalitu a možnost využití ve své továrně...

„Co to děláte!“ vyhrkla polekaně a celá ztuhla, jen svaly na nohou se jí napjaly, jako by chtěla utéct. „Já nechci...“

„Ale ano, chceš.“

Výtrhla se ze snění. Stála na střeše hlavní budovy Tyrellovy společnosti a místo strýce se jí dotýkal jiný muž. „Nechci!“

Andersson se dál uvolněně opíral o spinner a jednou rukou se jí probíral prameny vlasů. Náhle se předklonil a políbil ji.

„Chceš,“ opakoval, sevřel ji oběma rukama a stáhl na tvrdý povrch přístávací plochy, ostatně jako vždycky.

Otočila hlavu a prohlížela si spinner zespodu, vysunutý podvozek, sací otvory. Cítila zápach rozpáleného motoru a mužského potu. Andersson si rozepnul kombinézu. Sarah zavřela oči a přestala se zabývat tím, co cítí. Bylo jí to jedno. Tohle byla součást dohody, proto pro ni Andersson pracoval. Dostával šeky z černých fondů Tyrellovy pobočky v Mexiku a její tělo. Už zapomněla, čím to byl nápad. Bylo lepší zapomenout, že to chtěla ona, že chtěla totéž co on...

Bude toho litovat. I tahle dohoda právě skončila, ale Andersson to ještě nevěděl. Sarah sáhla do kapsy svého pláště a nahmatala předmět, který vzala ze zásuvky obrovského psacího stolu v obrovské kanceláři a nejprve ho otevřela, než ho do té kapsy schovala.

Andersson překvapeně zalapal po dechu a prohnul se do oblouku. Sáhl si na záda a pak nevěřícně zíral na své prsty, z nichž kapala krev.

„Zatraceně...“ Znovu si sáhl mezi lopatky, překulil se na bok a vytáhl nůž, který do něho Sarah zabodla. Posmutněle zavrtěl hlavou. „Věděl jsem...“ Nůž mu vypadl z ruky. „...že to chceš udělat...“ S námahou se posadil a opřel se jedním ramenem o spinner. „Čekal jsem to...“ zašeptal, „ale ne tak brzy.“

„Na nic se mě neptej,“ řekla odměřeně. Vstala, upravila si sukni a oprášila si plášť. „Nechce se mi nic vysvětlovat.“ Povšimla si krvavé skvrny na hedvábné blůzce, rozladilo ji to.

„Nenamáhej se...“ Andersson se pokusil o úsměv. „Sám vím nejlíp, jak to... v tomhle kšeftě chodí...“

Pohlédla na slunce, aby odhadla, kolik času uběhlo od chvíle, kdy přišla na střechu. Čekala a jako vždy doufala, že mu to nebudou trvat příliš dlouho.

O pár minut později odvěkla mrtvé tělo k okraji střechy. Na hrubém betonu zanechala otisk svých střeвиčků, protože šlápla do kaluže krve. Udivilo ji, že nebylo nijak těžké převalit mrtvolu přes nízký obrubník a hodit ji dolů. Napadlo ji, že tu sílu navíc, kterou potřebovala, jí dodal zvýšený přísun adrenalinu, ačkoli jinak žádné emoce necítila. Opřela se o parapet a dívala se, jak se Anderssonovo tělo odráží od zdi a padá s rukama a nohama roztaženými, znovu se odráží a padá, a pobaveně si řekla, kolik zaměstnanců ten obrovský šedý pták asi překvapí.

Ale ještě se musela postarat o zbytek, proto vytáhla z kapsy pláště telefon a vyfukala číslo bezpečnostního oddělení. „Stalo se neštěstí.“ Zatímco mluvila, upravovala si vlasy. „Postarejte se o to sami, není zapotřebí volat policii. Je to vnitřní záležitost.“ Přidala několik podrobností a přerušila spojení. Muži z bezpečnostního oddělení rozhodně neměli Anderssonovu povahu, mohla se spolehnout, že neudělají víc, než co jim nařídila. Ať už tady nahoře najdou cokoli a spojí si to s tím, co najdou roztráštěné někde na okně nebo stěně pyramidy, budou zticha, aby nepřišli o práci.

Vykročila k výtahu, ale najednou se jí zmocnila závrať a zvedl se jí žaludek. Musela se opřít o spinner, aby neztratila rovnováhu. Všechna síla jako by ji opustila. Zavřela oči a snažila se zhluboka dýchat.

„Mrzí mě to,“ zašeptala, jako by tam byl někdo, komu by to mohla říct, kdo by ji vyslechl. Bojovala s touhou lehnout si na zem a svinout se do klubička jako malé dítě. „Už to nikdy neudělám...“

Po chvíli se uklidnila, vrátila se k okraji střechy a dlouho se dívala na šikmé věže obklopující hlavní budovu a to všechno obklopené třípytivým bludištěm Los Angeles. *Město ve městě*, napadlo ji. Budovy Tyrellovy společnosti jí však spíš připomínaly kubistickou květinu - čtyři věže se jako okvětní plátky skláněly k blizně uprostřed...

Když se Sarah vrátila z Curychu, provedli ji i těmi sektory, do nichž nesměla za strýcova života vkročit. Prohlídka trvala několik dní a dozvěděla se všechna tajemství, mimo jiné také to, že takzvané *červené tlačítko* je ve skutečnosti program, který mohl spustit pouze hlas Eldona Tyrella. Požádala, aby byl program překódován na její hlas, oznámili jí však, že tato záležitost bohužel zůstane mimo její vliv. Když jí však vysvětlili, k čemu by došlo, něco jí napadlo. A tehdy jako nyní pocítila v srdci divokou radost.

Hleděla na věže, na svět, který jí patřil, a představovala si, jak bude rozmetán explozí, která začne u základů a bude postupovat vzhůru, stejně jako kadence Wagnerovy hudby, až k naprosté apokalypse.

„*Brennt das Holz heilig brünstig und hell, sengt die Glut sehrend den glänzenden Saal...* Až dřevo zachvátí oheň,“ šeptala si s očima zavřenými, „a velebně, jasně vzplane, pak plameny zničí nádherný sál...“

Wagner měl přinejmenším pravdu alespoň v tomhle. *Žádný program*. To bylo hloupé slovo. Správně by se tomu mělo říkat *osud*.

„*Der ewigen Götter Ende dämmert ewig da auf...* Soumrak věčných bohů potom nastane...“

Sarah otevřela oči. Vize vyprchala a věže Tyrellovy společnosti dosud stály. Dostala chuť na cigaretu. Rychle se otočila, zamířila k výtahu a sjela dolů do své ložnice.

Jakmile se Dave Holden jednou rozhodl, začal plánovat, co musí podniknout. Ten *šílenec*, který seděl v pilotním křesle vedle něj, se mu do jeho plánu nehodil, i když v něm měl své místo.

Vraceli se na západ do Los Angeles, které vypadalo pod příkrovem rozpáleného smogu jako stará vlněná přikrývka s ohofelými okraji. Ostré sluneční paprsky bušily do nákladního spinneru a fotochromatická vrstva na předním skle ztmavla. Roy Batty zručně ovládal řízení a v tuto chvíli jako šílenec ani v nejmenším nevypadal, to však na Holdenově rozhodnutí nic nezměnilo.

„Tak mi konečně řekni, jaký máš na tom všem zájem ty,“ vyzvídal na Battym.

„Už jsem ti to přece říkal. Zajímá mě ten zbývající šestý replikant.“
„Proč?“ Holden zjistil, že ho Battyho úsměv znervózňuje. „Chceš ho požádat o autogram?“
„Nechci nic jiného, než ho najít a zabít. A potom taky ukázat jeho mrtvolu lidem, kteří mě najali, abych jim dokázal, že jsem svůj úkol splnil, ale to už je vedlejší.“
„Kdo tě najal?“
„To ti nemůžu říct.“ Batty pozvedl obočí. „To je tajný.“
„Nesmysl.“ Holdenův instinkt blade runnera zaznamenal v Battyho hlase náznak nejistoty. „Řekl bych, že mě balamutíš. Ty vlastně ani nevíš, kdo tě najal, mám pravdu?“
„No, máš. Ale tuším to.“ Batty se chvíli věnoval řízení, pak pokračoval: „Můžou to být policajti, nebo nějaká vládní agentura, nejspíš federálové. Možná dokonce OSN. Replikanti dělají těžkou hlavu všem. V každém případě není tohle můj pověření nic oficiálního, prostě se to musí držet pod pokličkou. Připadám si jako za starých časů. Dostal jsem prachy a pokyny přes dva různé kurýry, takže k tomu, kdo toho šestého replikanta chce, nevede přímá stopa.“
„Jak tě našli?“ Nejspíš ve Zlatých stránkách pod B - nikoli B jako Batty, ale B jako blázen, pomyslel si Holden pobaveně.
„Fakt, že mě našli, dokazuje, že sedí někde hodně nahoře. Když mě u Tyrellů odepsali, bylo mi jasné, že je to navždycky. Sbalil jsem všechny prachy, i ty, který jsem dostával jako templant, a schoval jsem se v jednom bezpečném bytečku v polský vystěhovalecký zóně. Chystal jsem se až do smrti popíjet gin a poslouchat Mahlerovu Druhou.“
„Tys mu přebral starou?“ zeptal se Holden uštěpačně.
Batty zavrtěl hlavou. „Já teda nemusím zabíjet, když se míním trochu pobavit.“
„Ale je to lepší.“
Batty pokrčil rameny. „Mluv za sebe. Já tuhle práci nepotřebuju.“
„Ale vzals ji,“ ušklíbl se Holden, „takže ji teď taky musíš dokončit. Když si tě jednou našli, nedovolí ti, aby ses vypařil.“
„To vím taky.“ Batty se zasmušil a najednou vypadal ještě starší, než jak na Holdena dosud působil. „Už jsem podobný akce dělal, tak to znám. Základní pravidlo zní - makej, nebo chcípneš. A přesto,“ zamumlal, „mám sto chutí se na to vykašlat. Zvlášť když musím dělat s takovým nevděčným parchantem.“
„To myslíš mě?“
„Jo, myslím tebe, kamaráde.“
„Co jsem udělal?“
„Vtip je v tom, cos neudělal,“ řekl Batty podrážděně. „Dostal jsem tě z nemocnice a zařídil ti kompletní nový vybavení, který by ti nikdo ve vesmíru nedal ani za všechny prachy, co máš v bance, a ty mi ani nepoděkuješ.“
„Kristepane!“ Holden zavrtěl hlavou. „Tak dobře, co nejpřimněji ti děkuji. Spokojen?“ Vyhlédl ven na město a pak se otočil zpět k Battymu: „Jenže mám dojem, že nejsi zrovna altruista. Určitě jsi k tomu, cos pro mě udělal, měl nějaký pádný důvod.“
„Správně. A to mě právě tak štve. Potřebuju tě.“
„A k čemu?“
„Nezkoušej to na mě, kamaráde.“ Batty si zhluboka povzdechl. „Vyklopil jsem ti, že jsem byl nějakou dobu mimo hru. Když jsem pro tebe letěl do nemocnice, bylo to prvně po dlouhý době, co jsem se ukázal v L. A. Sakra, Dave, to město je ještě větší a ošklivější, než když jsem ho viděl naposledy. Potřebuju někoho, kdo se tady vyzná, jinak toho šestého replikanta nenajdu.“
Holden si nedůvěřivě odfrkl. „Kup si mapu.“
„Nepotřebuju mapu, Dave, potřebuju konexe. Ty je máš. Když jsem z L. A. vypadl, ztratil jsem všechno, spojení, informátory, prostě celou síť. Počítám, že většina z těch lidí, kteří pro mě občas dřív dělali, už to má stejně za sebou, protože jeli ve kšeftech, kde se moc vysokého věku nedožijíš. Jenže nemám kdy hledat někoho nového, protože replikant číslo šest měl už tak dost času, aby se někam zašil, a víc ho ode mě nedostane. Proto potřebuju blade runnera. Tebe, kamaráde. Proto jsi tady.“
Holden mlčel. Jestli chtěl Batty věřit tomu, že má i po roce stráveném v nemocnici takovou cenu, nehodlal mu to vyvracet. Sám si nebyl svými kontakty příliš jist, protože jeho jediným kontaktem v poslední době byly infúzní jehly. Rok je v L. A. hodně dlouhá doba. Batty neměl ani ponětí, jak rychle se věci mění. A navíc byl sám na útěku. Jeho bývalý šéf Bryant, který ho před rokem odepsal, pravděpodobně nebude příliš nadšený, až zjistí, že se vrátil. *Ale možná je to výhoda*, napadlo Holdena. *Pokud opravdu existuje spiknutí proti blade runnerům, všichni kolegové budou na mé straně, protože si budou chtít zachránit kůži*, uvažoval, *alespoň ti chytřejší*. Nakonec usoudil, že Battyho předpoklad je víceméně správný. Má spojence, má se na koho obrátit, dokonce na ty nejlepší ze všech policistů z celého L. A. A udělá to Bryantovi přímo pod nosem.
Holden se spokojeně uvelebil na sedadle, všechny pochybnosti zmizely, byl opět tím tvrdým a sebevědomým blade runnerem. Spinner letěl nad labyrintem předměstí stejně nepřehledným jako střed města. Tam dole byla odpověď, kdo za vším stojí. Ale byl tam také šestý replikant, prozatím s cizím, neznámým obličejem. *Už brzy se dozvím, jak vypadá*. Holden nenápadně pohlédl na Battyho a uvažoval, kdy bude nejlepší se ho zbavit. Možná hned, aby mohl vyrazit na lov sám.
„Dobře,“ řekl Holden. „Pomůžu ti, aby to bylo fěr.“

Batty vzhledl od řízení a zářivě se usmál. „Takže jsme uzavřeli dohodu? Jsme spojenci.“
„Ano, jistě,“ řekl Holden a pousmál se.

Deckard věděl o perfektní skrýši, jenže nevěděl, jak se tam dostane. Ze spinneru by ten tajný byt našel i za naprosté tmy a vzpomněl si, jak se na to místo naposledy snašel se zhasnutými světly a motory tak přiškrcenými, že nebyly téměř slyšet... *Když jsem býval skutečný blade runner*, pomyslel si. Teď tam musel dorazit pěšky, a ještě ke všemu se musel skrývat jako nějaký štvanec. Ať už mu Sarah Tyrellová naslibovala cokoli, od té doby, kdy se naposled setkali, se toho hodně změnilo.

Ukradená uniforma už nebyla k poznání, což se mu na jedné straně hodilo, protože se dostal do zóny, v níž neměl uniformovaný policista šanci na přežití, jenže na druhé straně mu ty roztrhané čáry, které jen stěží zakrývaly modřiny a odřeniny, jimiž měl pokryté celé tělo, neposkytovaly v tom drsném terénu žádnou ochranu. Jak Deckard šplhal přes haldy rozlámaného betonu a pokroucených nosníků, způsobil si řadu nových šrámů, jež hojně krvácely. Také rány na ruce se mu otevřely, a zanechával za sebou rudé otisky svých dlaní.

Zastavil se na vrcholu hromady rozbitých panelů, aby si odpočal a aby se rozhlédl. Všechny domy v téhle čtvrti zůstaly ležet tak, jak se při posledním zemětřesení zřítily, a nikdo se nestaral, co se tady děje. Do zřícené zóny se jako nůž zařezávala autostráda převrácená na bok, takže vozovka nyní tvořila zeď a dělicí čáry vypadaly jako absurdní vzkaz v Morseově abecedě. Ta dálnice byla důležitý orientační bod. Deckard ji sledoval očima a za změní neforemných trosek uviděl pravoúhlé obrysy budovy, která se při pádu nerozpadla, jenom se skácela jako podřatý strom. Právě ten dům hledal.

Deckardovi se špatně dýchalo, horký vzduch mu vysušoval sliznice. Pohlédl na čistou bezmračnou oblohu, ale žádné spinnery, které by ho pronásledovaly, neviděl. Zaclonil si dlaní oči a pozorně zkoumal okolí. Nikde se nic nehýbalo. Doufal, že policisté usoudili, že spadl pod kola vlaku s replikanty, a dosud hledají jeho tělesné pozůstatky v tunelu. Horší varianta by nastala, kdyby jen čekali, kde se zase objeví. Domníval se, že na předměstí je před svými pronásledovateli v bezpečí, protože tohle teritorium si rozdělily kriminální gangy a rodiny kanibalských zvrhlíků a proteionových fanatiků, kteří by se na četu policistů vrhli jako smečka vlků na stádečko beránek a taky by si na nich tak pochutnali. Deckard kalkuloval s tím, že policie nebude v téhle zóně zbytečně riskovat zátahem, pokud je tu možnost, že se o jeho kosti už někdo postará.

Opatrně začal slézat dolů a přidržoval se vymlácených okenních ráků jako zábradlí. *Musím se tam dostat*, opakoval si z posledních sil. Byl vyčerpaný a měl strach, před očima pořád viděl ty prázdné tváře z dobytčáku plného replikantů. Nedokázal se té vzpomínky zbavit, jako by se mu zakousla do duše.

Otřepal se, aby ty mučivé představy zahnal. V tuto chvíli bylo nejdůležitější vymyslet nějaký plán, ale nic ho nenapadlo. Až dorazí do tajného bytu, nebude moci odpočívat tak dlouho, jak by si přál. Musí rychle udělat svoji práci a stejně rychle zmizet. Na Bryanta, na něhož spoléhal, že mu pomůže šestého replikanta najít, mohl zapomenout.

Bryanta někdo zabil. *Mohl to udělat ten šestý*, napadlo Deckarda. Bryant vymazal ze záznamů jeho identifikační údaje, a tak byl jediný, kdo o něm něco věděl. Musel to udělat šestý replikant, neboť zavražděním Bryanta po sobě dokonale zahradil všechny stopy a vymazal ten poslední záznam - záznam v lidské mysli.

Deckardovi bylo jasné, že jeho úkol je nyní mnohem těžší než ve chvíli, kdy ho od Sarah Tyrellové přijal. S Bryantem ztratil jediné vodítko, které měl. Nemohl brát v úvahu žádnou informaci, kterou se dozvěděl v inspektorově kanceláři od simulovaného počítačového obrazu, celé to povídání ho mělo jenom zdržet. Neměl žádnou možnost, jak si ověřit, zda identifikační údaje posledního replikanta v nějaké zakódované databázi skutečně existují. Na policejní stanici se v žádném případě vrátit nemohl.

Takže co teď? Deckard zamyšleně pokračoval v namáhavé cestě tím zhrouceným světem. Má snad popadnout Voigt-Kampffův přístroj a začít testovat všechny lidi přímo na ulicích L. A.? To by mu zabralo jen pár století.

Napadlo ho, že by se mohl pokusit navázat spojení s vesmírnými koloniemi. Kdyby se vydával za nějakého policejního důstojníka, třeba zrovna za Bryanta, pokud se ještě neví, že je po smrti, mohlo by se mu podařit získat původní data o uprchlých replikantech. Když nad tím chvíli přemýšlel, zjistil, že je to stejně nemožné, jako vzkřísit Bryanta a tu informaci vypáčit z něho. Nemohl vzít telefon a obvolat jednu vesmírnou kolonii po druhé, protože přenosy ze Země kontrolovala OSN. I kdyby vymyslel nějaký způsob, jak se s nimi spojit, pořád by ještě chyběla jedna maličkost - neznal příslušné kódy. Jenom by tím na sebe upozornil.

Ale byl to jediný záchytný bod, který měl a od něhož mohl začít svůj plán rozvíjet, i když to bylo stejně beznadějně jako třeba rozhlásit, že je ve městě, a potom čekat, až si ten šestý replikant pro něho sám přijde.

Deckard zaskřípal zuby. Panely žhnuly a pálily ho do dlaní. Otevřené rány měl plné ostrých kamínků a prachu. Horkem a únavou se mu začaly plést myšlenky a najednou zatoužil po starých časech, kdy sice nenáviděl svou práci, ale věděl přesně, co má dělat a jak to má udělat. Do očí mu stékal pot, vzpomněl si na dešť, který bičoval ulici, když oběma rukama zvedal velkou černou pistoli a nad hlavami lidí mířil na svůj cíl...

A vystřelil. Zpětný ráz zvedl hlaveň vzhůru a otřásl jím až po koneček páteře. Pistole vlastní vahou klesla. Ta žena, kterou střelil do zad, se jmenovala Zhora, teď si vzpomněl, byla první z těch šesti uprchlých replikantů, kterou vyřadil z oběhu. Nikdy nezapomene na to, jak prolétla tříští skleněných tabulí a jak se její krev mísila s deštěm, když mu nehybně ležela u nohou...

Deckard tu utkvělou představu potlačil, takový přepych si nemohl dovolit. Nemá čas uvažovat o tom, co se z něj stalo. Sice té práce nechal, ale uvědomil si, že ji nedokáže nenávidět. Že ji má dokonce svým způsobem rád.

Zařal zuby a plně se soustředil na překonání posledního úseku cesty. Ta trocha štěstí, kterou měl, mu vydržela až do konce. Nikoho nespatřil, nikdo se ho nepokusil zabít. Zaslechl pouze jakési vzdálené zvuky, když před ním prchaly krysy, jediní bázlivi obyvatelé troskek, kteří se odvážili do toho slunečního pekla. Konečně napočítal desátý dálniční nájezd a byl u cíle.

Úlevně si oddechl, když se vpotácel do ležícího věžáku. Neosvětlené chodby vypadaly jako temné tunely. Doufal, že náhradní elektrický zdroj, který v tajném bytě měl a který napájel bezpečnostní systém, přečkal ten rok v lepším stavu než on sám.

Stěny chodeb byly počmárané spreji a chvíli mu trvalo, než našel kresbu upíra s netopýřimi křídly a obrovskými tesáky nastříkanými fosforeskující barvou. Deckard poklekl ke dveřím, jejichž delší boční strany teď byly vodorovné, prozkoumal nezřetelné číslo, potom přiložil ústa k malé kovové mřížce vedle ucpané klíčové dírky.

„To jsem já,“ řekl a snažil se seč byl, aby se mu hlas netřásl. „No tak, otevři.“

Za mřížkou se rozblíkala červená LED dioda. „Neznám vás,“ pravil plechově ženský hlas, jaký byl zakódován do většiny čipů obyčejných přístrojů. „Nepoškozujte mě prosím. Neničte mne a odejděte.“

Neměl čas se tím vzpurným zámekem zabývat. Udeřil pěstí do mřížky a unaveně zavřel oči. „Otevři, kruci, nebo tě rozeberu.“ Neměl sice šroubovák, ale to zámek nemohl vědět, kdyby to bylo nutné, použil by na něj nehty.

„Neničte mne a odejděte.“

Ochable se opřel čelem o dveře těsně nad mřížkou. „Potřebuješ další vzorky? Tak jo.“ Byl natolik vyčerpaný, že ho vůbec nic nenapadlo, co by měl říct, aby ho zámek poznal. „Před víc jak osmdesáti lety...“ Nedokázal si vzpomenout, jak to bylo dál. „Tak jinak. Dejme tomu, že jdeš po poušti a najednou uvidíš želvu. Uvidíš želvu a...“

Zámek hlasitě cvakl. Deckard málem přepadl přes zárubeň, když se dveře zavěšené nahoře na pantech náhle otevřely. Protáhl se dovnitř, opřel se rukou o stěnu, jež kdysi bývala podlahou, a dveře za sebou přibouchl. Panovalo tam dost velké šero, okna byla zabedněná a utěsněná. Deckard stěží rozeznal pár kusů otřískaného nábytku, který tady zbyl z dob, kdy budova ještě stála tak, jak měla. Vedle svislé řady Keaniných obrazů, na nichž se přes opuštěné věci táhly lidské stopy, normálně stála měkká pohovka, zbytek lustru trčel z boční stěny. Dveřmi do kuchyně uviděl zelenou chladničku ležící na boku s dvířky dokořán.

Ten byt byl něco jako oáza uprostřed pouště. Bezpečná oáza, protože zdi byly opatřeny filtry, které měly odstiňovat všemožné detektory včetně tepelných a akustických. Z Deckarda konečně spadlo napětí. Jenže pouze na chvíli. Sotva se jeho oči přizpůsobily šeru, spatřil pruského vojáčka s šaškovsky načervenenými tvářemi a dlouhým nosem s ulomenou špičkou. Vojáček vyděšeně kulil oči.

„Já tě znám!“ vykřikl směšně pisklavým hláskem. „Už jsem tě viděl!“ Otočil se na patě a vyrazil ke dveřím do ložnice. „Sebastiane! Sebastiane! Je tady nějaký člověk! Zlý člověk! Zabiják! Sebastiane!“

Deckard otevřel ústa, ale než mohl zareagovat, další podélné dveře se rozletěly a odhodily vojáčka stranou, vzduchem něco zasvištělo a s divokým zavřeštěním to narazilo Deckardovi do prsou. Svalil se jak dlouhý tak široký, a než se nadál, na břichu mu seděl jakýsi přízrak, cenil na něho zuby, zuřivě blýskal rudýma očima a sápal se mu po hrdle.

Všichni mě pořád jenom škrtí, pomyslel si Deckard. Pak poznal, kdo to je, přestože před rokem, když ji viděl naposled, byla mladá. Teď měla místo pikantního dívčího obličejce lebku potaženou svaštělou kůží. A taky potřebovala učesat. Deckard ji chytil za zápěstí a snažil se ze svého krku odtrhnout její ruce či spíše spáry, které byly jen kost a kůže.

Někdo vykřikl: „Pris! Okamžitě toho pána pusť!“

Svět kolem Deckarda už začínal plavat v mlze, ale přesto zahlédl umělého medvěda, kterému dřepěl na zádech stařec s vrásčitou tváří. Medvěd se přikolíbal blíž a stařec začal tu šílenou ženu bušit do zad jednou rukou. Víc končetin neměl. Všechno to vypadalo jako děsivá noční můra, a Deckard byl téměř rád, když se konečně začal propadat do tmy.

KAPITOLA

0012

„Opravdu mě to moc mrzí,“ pravil velice zdvořile Sebastian. „Pris občas takhle vyletí, dokonce i na mě. Má trochu divokou povahu. Myslím, že se v hloubi srdce, mohu-li to tak říci, vytrvale na něco zlobí.“

„Jo, vypadá to tak.“ Deckard odpočíval na matraci rozložené v kuchyni na zemi a pozoroval toho zmrzačeného chlapíka, jak vaří kávu. Vzpomněl si, že v policejních záznamech o důležitých Tyrellových zaměstnancích byl uveden jako bioinženýr, což znamenalo, že mu nemohlo být tolik let, na kolik vypadal.

Příprava kávy nebyla pro jednorukého muže žádná snadná záležitost. Protože neměl ani nohy, dřepěl v sedačce na zádech medvěda s očima lesklými jako knoflíky na vestě a kormidloval ho, na kterou stranu

převrácené kuchyňské linky, kterou používal jako pracovní stůl, má zacouvat, aby mohl obsluhovat mlýnek a francouzský kávovar.

„Možná se na mě pamatuje.“ Deckard si masíroval podlitiny na hrdle. „Možná si pamatuje, že jsem ji zastřelil. Tím by se to vysvětlilo.“

„Ježíši,“ zajíkl se Sebastian a s námahou stlačil píst kávovaru, „to nevím, nejsem si vůbec jistý, co si Pris vlastně pamatuje.“ Nemotorný medvěd rozšlápl plastový pytlík, v němž byly původně zabaleny nějaké dávky humanitární pomoci, a po zemi se rozsypala vyschlá kávová sedlina. „Občas přemýšlím, jestli se pamatuje alespoň na mě, a to jsem určitě ten nejlepší přítel, jakého kdy měla. Dokonce i když byla naživu.“ Nalil kávu do otlučeného šálku z míšeňského porcelánu. „Piskači, obsluž laskavě našeho hosta.“

Vojáček se špičatou helmou připochodoval k Deckardovi, neochotně mu podal kávu, namířil na něho svůj velký nos a zlověstně si ho měřil. Jeho paměť zcela určitě porušena nebyla.

Deckard se posadil a vzal si šálek. „Kolik mozkových funkcí jste jí zachránil?“

„Velkou většinu.“ Sebastian usrl ze svého hrníčku. Vypadal scvrkle jako ptačí pískle, které se ani nedokáže samo nakrmit. Pokožku měl průsvitnou a vrásčitou jako starý pergamen. „Mozkové obvody typu Nexus 6 jsou opravdu složité.“

„Pris je skutečně replikant Nexus 6?“

Sebastian vážně přikývl. „Je to v podstatě velmi nestabilní konstrukce se spoustou improvizovaných přemostění. Varoval jsem pana Tyrella, aby je nepouštěl na trh, že s nimi budou problémy. Říkal jsem mu, že kdyby k něčemu došlo a on je musel stáhnout z oběhu, přijde o všechny zisky. Jen samotné náklady na dopravu mezi Zemí a vesmírnými koloniemi jsou doslova závratné.“ Sebastian se otrásl hrůzou. „Na replikanta nemůžete nalepit známku a odeslat ho poštou.“

„To je fakt, že dělají problémy,“ řekl Deckard. Ten zmračený stařík se mohl mýlit. Avšak i kdyby Pris nebyla člověk, a on tedy jenom vyřadil replikanta, nebylo mu to už nic platné. „Spoustu problémů.“ Káva byla horká a příjemně hořká.

Sebastian se také opatrně napil. „To je důsledek nedostatků v jejich konstrukci. Model Nexus 6 má stejnou představivost jako normální lidé.“

„To jsou mi věci.“ Deckard se podíval do kouta, odkud ho očima rudýma jako řeřavé uhlíky pozorovalo to rozčuchané světlovlásé strašidlo, které znal jako replikantku Pris, a zamrazilo ho v zádech. Pris se ho už jednou pokusila zabít - šileným saltem mu skočila za krk, tloukla ho pěstmi do hlavy a snažila se mu ji ukrotit. „Musel jste pracovat dost rychle, pokud jste z ní chtěl něco zachránit.“ Když ji viděl naposledy, byla těžce zraněná a zmítala se na zemi jako polámaná hračka, dokud její smrtelný zápas druhým výstřelem neukončil.

„Sám jsem tehdy skončil v nemocnici,“ pravil Sebastian. „Když mě našli u pana Tyrella, mysleli si, že jsem mrtvý, ale už v sanitce mě přivedli k životu. Nebylo pochyb, že na mne bude brzy vydán zatykač, protože jsem Battymu pomohl dostat se k panu Tyrellovi, a tak jsem z nemocnice utekl, nasedl do své dodávky, co nejrychleji jel do policejní márnice a tam si vyžádal tělo Pris. Tehdy jsem na to měl jako Tyrellův zaměstanec oprávnění, navíc ji už podrobili testům, a tak ji nepotřebovali. Nemohl jsem zůstat ve svém bytě, proto jsem naložil své malé kamarády a všechny potřebné přístroje a zmizel do téhle zóny. Tady nás nenajdou.“

„To jste udělal fakt dobře. Za napomáhání k vraždě by se s váma nikdo nemazlil, zvláště když policie měla všechny potřebný důkazy na pásce. Udělali by z vás obětího beránka.“

„Já bych nikdy panu Tyrellovi neublížil,“ protestoval Sebastian a v očích se mu objevily slzy. „Možná že to nebyl hodný člověk, ale byl to můj přítel. Proto jsem se ho pokusil varovat, že mu hrozí nebezpečí. Když jsme s Royem Battym jeli nahoru do apartmá pana Tyrella a bezpečnostní systém výtah zastavil, Roy chtěl, abych panu Tyrellovi řekl, že jsem přišel na další tah v naší rozehrané šachové partii. Roy mi napovídal a já to opakovat po něm. Najdete to na té pásce. Místo šachmat, jak chtěl Batty, jsem řekl: „Šachmat, *myslím*.“ Tak jsem chtěl pana Tyrella varovat, aniž by to Batty pochopil.“

Slova obhajoby se ze Sebastiana řinula jako vodopád. „Nevěděl jsem, že té partii, kterou se mnou pan Tyrell hrál, kdysi velcí šachoví mistři říkali Nesmrtelná. Prozradil mi to Roy, když u mě v bytě tu pozici studoval. Znalosti šachu byly součástí jeho paměťového implantátu, naprogramoval mu je sám pan Tyrell. Já bych na takový tah nikdy nepřišel, a pan Tyrell to dobře věděl. Předpokládal jsem, že ho okamžitě napadne, že se děje něco divného, že mi to musel někdo poradit a že neprodleně zavolá bezpečnostní službu, ale místo toho nás pustil dovnitř, přestože věděl, že Roy Batty není žádný dobrák -“

„Tak jo, já vám věřím,“ skočil mu Deckard do řeči a zvedl ruku, aby Sebastiana zarazil, přestože ho každý pohyb bolel. Navíc neměl ani ponětí, o čem ten chlapík mluví. „To není důležitý. Nepřišel jsem vás zatknout.“

„Vážně ne?“ Sebastian se na něj pozorně zahleděl. „Myslel jsem, že jste tady kvůli tomu, že byl mou vinou zavražděn pan Tyrell.“

„To je náhoda. Prostě jsem jenom přišel do našeho bytu.“

„Mrzí mě to, moc mě to mrzí,“ začal se omlouvat Sebastian, „ale byl to jediný byt, který jsem našel, který ještě jakž tak funguje.“

„Tím se netrapte, stejně jsme sem málokdy chodili, jenom když vzniklo podezření, že replikanti pronikli do téhle zóny. Klidně tady zůstaňte.“

„Vy jste pronásledoval replikanty?“ Sebastian strachem vykulil oči. „Ale nejste tady kvůli Pris, že ne? Kvůli tomu, že jsem ji zachránil? Už byla jednou mrtvá. Nechcete ji snad zabít znovu?“

Bud'to neví, že není replikantka, uvažoval Deckard, nebo mi doktor Isidor o tom rozboru kostní dřevě lhal.

„Pokud nebudu muset. Myslím v sebeobraně,“ dodal rychle, když viděl Sebastianovo zděšení. Napadlo ho, že rozbor kostní dřevě je sice jediný spolehlivý způsob, jak určit fyziologický rozdíl mezi replikantem a člověkem, ale nevěřil, že by odborník nepoznal mozek, který sám zapojoval. Ale to už teď nebylo důležité, protože na svém útěku z policejní stanice za sebou zanechal pár mrtvých. Jestliže nebyl vrahem před tím, teď na tom byl hůř, protože se stal zabijákem policistů.

„Musel jste ji hodně milovat,“ řekl Deckard. Všechno se vyvíjelo velice podivně. Zrovna na tomhle místě musel potkat člověka, který měl větší právo než kdokoli jiný nařknout ho z vraždy, ale neudělal to. „Když jste se rozhodl zachránit ji život tímhle způsobem.“

„Pořád ji miluji,“ pravil Sebastian vážně. „A jsem si jist, že Pris miluje mě. Pro nás se nic nezměnilo, máme se rádi taková, jací jsme.“

Když zaslechla své jméno, přiběhla Pris k Sebastianovi a vyzáblým obličejem se přitiskla k jeho svrastělé tváři. Pohybovala se těsně u stěny, co nejdál od Deckarda, a nepřestávala na něho upírat své rudé oči.

„Vidíte, jaká je skvělá?“ Sebastian se nadmul pýchou, zatímco něžně vískal Pris ve štrapaté hřívě. „Nebylo to snadné, ale podařilo se mi zachovat nejdůležitější části jejího mozku. Ví, kdo jsem, a spoustu dalších věcí. I když jsem jí musel odstranit spoustu měkké tkáně z těla a nahradit nervy snímači a svaly servomotoriky, ona tam uvnitř opravdu je,“ řekl věcně, jako by popisoval opravu rozbitého televizoru. „Měl jsem doma potřebné náhradní díly, takže s tím nebyly žádné větší potíže. Ale pořád na ní musím něco opravovat, sama se o sebe postarat nedokáže. Potřebuje mě.“

Sebastian hladil Pris a díval se na ni, ačkoli možná hleděl na svoji jedinou ruku. „A potom jsem se mohl konečně postarat taky o sebe. Doktoři v centru mi řekli, že trpím pseudoprogerií a že by mé zrychlené stárnutí mohlo být zpomaleno, možná i na chvíli zastaveno, kdyby došlo ke snížení potřeb celé tělesné soustavy, protože v mém případě jde zejména o progresivní zhroucení oběhového ústrojí a nervového systému. Došel jsem k závěru, že jediné, co opravdu potřebuji, je jedna ruka, pokud mi budou pomáhat mí malí přátelé, a tak jsem se ořezal podobně, jako jsem to udělal Pris.“ Pohladil medvídku po plyšové hlavě, a ten na něho na oplátku vycenil přes rameno ocelové zuby, což měl být nejspíš úsměv. „Jde nám to společně dobře, že, plukovníku?“

„A pomohlo vám to?“ zeptal se Deckard a odložil šálek.

„To vážně nevím,“ pokrčil Sebastian jedním ramenem. „Ale ještě žiji a mám kolem sebe přátele. A nic jiného stejně nemá cenu.“

Deckard s ním víceméně souhlasil, nenapadlo ho totiž nic, čím by mu mohl oponovat. Když se tak díval na ty čtyři prapodivné postavy, na jednorukého beznohého mrzáka, dvě mechanické loutky a kostlivce, který se stal z té krásné ženy, přistihl se, že Sebastianovi téměř závidí. Milovat tak neochvějně a s takovou láskou sřežít i to málo, co zbylo z minulosti, to je asi ta pravá podstata, která dělá člověka člověkem. *Ale pro koho je to dobré? uvažoval Deckard. Pro ty, které milujeme, nebo pro nás?*

Deckard si pomyslel, že by Sebastian možná mohl zachránit také Rachel. Mohl by ji znovu oživit, i když zřejmě ne takovou, jaká je... Ta jiskřička naděje však zhasla stejně rychle, jak se rozzářila. I kdyby to bylo možné, takovou Rachel by nechtěl, to by nevydržel. Raději bude žít sám, i když opuštěný, ale zachová si hezké vzpomínky. Nemohl by žít pohromadě s živou mrtvolou, která by nosila masku milované bytosti. *Ten ubožák se zbláznil*, pomyslel si Deckard. *Odřízl se od skutečnosti, jako by to byla končetina, bez níž se člověk může obejít.*

Deckard dopil kávu. Nemělo smysl nad tím dál hloubat, protože situaci, v níž se ocitl, už stejně nemohl změnit. A sotva si to uvědomil, zastesklo se mu po srubu na severu, kde spí jeho Rachel, žena, kterou zase on miluje.

Batty navedl nákladní spinner níž nad mrakodrapy Los Angeles. „Mám plán, jak to uděláme. Napřed najdem Deckarda -“

„Cože? To chceš letět až do Oregonu?“ zděsil se Holden. „Co je to za nápad?“

„Proč do Oregonu?“ podivil se Batty. „O čem to mluvíš?“

„Deckard utekl do Oregonu,“ vysvětloval Holden netrpělivě. „Vím to od Bryanta, řekl mi to, když za mnou přišel do nemocnice.“

„To už neplatí.“ Batty vyhlédl dolů na město. „Je zase zpátky tady v L. A.“

„Nesmysl. Proč by se vracel?“

„Někdo ho k tomu donutil, vytáhl ho z té jeho skrýše na severu a přivezl sem, ale nevím, kdo to byl; policajti určitě ne. Slyšel jsem nejčerstvější zprávy, že ho hledají.“

Holden se na Battyho zkoumavě podíval. „Kde tedy je?“

„To nikdo neví.“ Batty přepnul ovladače a spinner začal kroužit. „Nejspíš těm svým únoscům utekl. Ale my ho musíme najít.“

„Proč?“

„Myslel jsem, že ti to došlo,“ usmál se Batty. „Deckard je ten šestý replikant.“

Holden už měl na jazyku ostrou odpověď, ale zaváhal. Co když má Batty pravdu? „Možná bys mi to měl vysvětlit.“

„Je to jednoduchý jak facka,“ rozzářil se Batty. „Kdybys byl blade runner, kterého replikanta by ti nedali za úkol vyřadit? Jedině jinýho blade runnera. Kdybys totiž natrefil na svého dvojníka nebo dvojníka někoho, o kom sis vždycky myslel, že je člověk, tak by se celá ta falešná hra zhroutila.“ Batty si poklepal prstem na čelo. „Na to bys nemusel být ani génius, aby ti došlo, že se děje něco divného, a v tu chvíli bys začal být nebezpečný,

protože bys sem tam dával podivný otázky, a tak by ti museli šlápnout na krk jako všem těm přemoudřelým replikantům, kteří se toho dozvěděli víc, než kolik potřebovali vědět.“

Může mít pravdu, napadlo Holdena. *Může mít pravdu i v tom, že Deckard je replikant*. Čím déle o tom přemýšlel, tím víc se mu ta myšlenka zamlouvala, protože mu Deckard nikdy k srdci nepřiřostl a myslel si o něm, že je umíněný a studený jak psi čumák. Ale hlavně vedl ty nesmyslné řeči o morálce a etice. Měli ho z jednotky už dávno vyhodit.

Jenže Batty nemusí mít pravdu. *Deckard může být člověk stejně jako já*. Věděl, že jakmile kdokoli začne zpochybňovat zřejmé věci, zabloudí v bludišti větvícím se donekonečna. Potom už nikdy nebude nic takové, jak to na první pohled vypadá. Znal z vlastní zkušenosti lidi, kteří se projevovali stejně bláznivě jako Batty, kterému nejspíš nechybělo mnoho, aby si začal namlouvat, že i on sám je replikant. *Ale pokud by jím opravdu byl*, pomyslel si Holden, *potom* -

Rázně se okřikl a zakázal si všechny podobné myšlenky, protože ho jenom odváděly od důležitějších věcí, které nesměl pouštět ze zřetele. „Pokud je Deckard v L. A., nebude těžké ho najít,“ řekl sebevědomě. „Vím, kam nejspíš šel.“

„Jo?“ Batty okamžitě hmátl po řízení. „Tak to vyklop!“

Holden udal Battymu souřadnice a o chvíli později se již vznášeli nad tím, co kdysi bývalo honosnou městskou čtvrtí Los Feliz.

„Sakra, na tos přišel sám?“ Batty znechuceně zavrtěl hlavou. „To si fakt myslíš, že Deckard je takový hlupák, aby se vrátil do svého starýho bytu? A jestli mě zrak nešálí, tak to tady policajti už stejně prohledali.“

Holden vyhlédl bočním okénkem a před činžovním domem uviděl mezi pozemními vozidly žluté policejní zátaras. „To nic neznamená.“ Pokrčil rameny. „Policie neví o Deckardovi tolik co já. Blade runneři jsou něco jako bratři.“

„Ušetři mě toho.“

„Prostě přistaň a uvidíme.“

Dveře Deckardova bytu s číslem 9732 byly vyražené, ocelová bezpečnostní závora byla ohnutá. Battymu trvalo jen okamžik, než odstranil policejní pečeť, aniž by v centrále spustil poplašný signál.

„Co jsem říkal?“ Batty zkoumavým zrakem přelétl nepořádek, který vyšetřovatelé v bytě nadělali a který se vršil podél stěn pokrytých replikami mayských panelů od Franka Lloyda Wrighta. „Pokud tady vůbec kdy byl, policajti už ho odvěkli.“

Holden beze slova vykročil dál do bytu, který znal ještě z doby, než s Deckardem usoudili, že jsou-li v jedné místnosti dva opilí blade runneři, tak je tam o jednoho víc.

Kolem klavíru ležely na zemi noty pošlapané těžkými botami a zažloutlé fotografie melancholicky se usmívajících žen z těch starých dobrých časů. Holden sáhl pod klavírní stoličku, nahmátl pruh široké lepicí pásky, odtrhl ji a nechal tu věc, o níž věděl, že tam bude schovaná, sklouznout do dlaně.

„Co tam máš?“ otočil se Batty, když zaslechl zvuk odtrhávání pásky. „Cos tam našel?“

Holden ho ignoroval a zamířil do koupelny. „Za minutku ti to ukážu.“

„Ukaž mi to hned.“

Slyšel, že Batty jde za ním. Nerozsvítil, předřepil a zacvakl jeden konec pout, která Deckard schovával pod stoličkou, za kovovou vodovodní trubku. Právě se zvedal, když se Batty objevil ve dveřích.

„Tak se podívej,“ řekl Holden.

Batty se sehnul, Holden ho chytil zezadu za vlasy a prudce mu smýkl hlavou proti záchodové míse. Omráčenému Battymu vytryskla z nosu krev. Dalším úderem do krku srazil Holden Battého na podlahu a hbitě mu zacvakl druhý konec pout kolem zápěstí.

Najednou se svět zahoupal, jako by nastalo zemětřesení. Holden klopýtavě ustoupil a lapal po dechu. Srdce mu tlouklo jako na poplach a obestíraly ho mrákoty. Vytřeštěně hleděl na Battého, jak malátně potřásá hlavou a jak mu z obličejů odstříkává krev. Náhle se Batty vymrštil, jako by mu v mozku přeskočila elektrická jiskra, ale pouta ho strhla na zem.

„Ty hajzle!“ vykřikl Batty celý rudý, nejen krví, ale i zuřivostí, a volnou rukou se snažil dosáhnout na Holdena. „Sundej mi ten krám! Okamžitě!“

„Promiň, ale to nepůjde.“ Holden se otočila odcházel, přes rameno ještě řekl: „Musím si někam odskočit. Je to soukromá schůzka.“

„Holdene!“ křičel Batty a zmítal se na podlaze koupelny. „Rozbiju ti držku!“

Jeho řev byl slyšet až na chodbu. Holden za sebou přibouchl dveře, a přestože namáhavě dýchal a cítil, jak jeho nové srdce divoce tepe, nezastavil se, ale rychle nastoupil do výtahu. Nevěděl, na jak dlouho pouta Battého zdržívá. Byl dost rozružený na to, aby tu trubku dokázal vyrvat ze zdi.

Za minutu už seděl v pilotním křesle nákladního spinneru a startoval, aby se vydal na místo, kde se Deckard určitě skrýval. Když se vznesl nad vršky mrakodrapů, které se v ostrém slunečním světle třpytily jako drahokamy, zahlédl daleko na západě, až nad bleskotavou hladinou oceánu, temnou hradbu mračen.

Znenadání bouchly dveře na chodbu. Plyšový medvěd zvedl hlavu, jako by zavěťřil nebezpečí, a vojáček se špičatou helmou skočil před Sebastiana, jako by ho chtěl chránit. Deckard si instinktivně sáhl k boku, ale žádnou pistoli neměl. Bleskurychle zvedl dvířka kuchyňské linky a vylovil starý nůž s prasklou stříenkou.

Někdo kráčel předním pokojem a mířil ke kuchyni. Ve dveřích se nejprve objevily nohy, pak se přičozí

sklonil a nahlédl dovnitř.

„Holdene!“ Deckard překvapením téměř upustil nůž. „Co tady děláš?“

„To je překvapení, že už neležím v nemocnici prošpikovaný trubkami, co?“ Holden se protáhl dovnitř a významně pohlédl na nůž v Deckardově ruce. „Taky jsem rád, že tě vidím.“ Rozhlédl se po místnosti. „Krucinál, co je to, uvítací výbor?“

„Ne, to je vzorek místní šťastný rodinky.“ Deckard odložil nůž na převrácenou linku. „My takový štěstí nikdy mít nebudem.“

Pris pohlédla rudýma očima na Holdena, zapraskala a nahrbila hřbet jako kočka. Sebastian ji konejšivě poplácal po zádech. „No tak, Pris, přestaň. Ten pán ti nic neudělá.“

Holden nedokázal potlačit údiv: „Krucinál, co to je?“

„To je v pořádku,“ řekl Deckard a ukázal na mrzáka v dětské sedačce. „To je Sebastian.“ Potom ukázal na Pris, která se mihla podél stěny a zmizela v jiné místnosti. „Jeho přítelkyně patřila k těm uprchlým replikantům. Sebastian ji znovu... zařadil do oběhu. Na to je machr.“

Sebastian plačtivě vykřikl: „Pris! Počkej! Nemusíš hned -“

Deckard pohlédl na Holdena. „Jsem rád, že nejsi mrtvý, Dave.“

„Ano, měli to v plánu, ale já mám prodlouženou životnost.“ Holden se nepředloženě poplácal po hrudi a sykl bolestí. „Cítím se jako nový člověk. Ale ne zásluhou toho podělaného Bryanta.“ Zamračil se. „Ten syčák mě obětoval. Teď mu to vrátím se vším všudy.“

„Počkej, počkej.“ Deckard nevěděl, co má Holden na mysli, ale pochopil, že něco důležitého neví. „Tobě se ještě nedoneslo, že je Bryant mrtvý?“

Holden se opřel zády o zeď. „Mrtvý?“ Zvedl ruku, jako by si chtěl z očí odhrnout nějaký neprůhledný záves. „Infarkt? Ten tlustouch si o to koledoval.“

„Našel jsem v jeho kanceláři na podlaze krvavý skvrny. To na infarkt zrovna nevypadá. V žádném případě to nemohlo být nic příjemného.“

„Krucinál! Takže všechno je jinak. Jestli Bryanta někdo oddělal...“ Holden ustaraně zavrtěl hlavou, pak se úkosem podíval na Deckarda. „Tohle jsou nejspíš tví přátelé, ale my dva si musíme popovídat mezi čtyřma očima.“

„S námi si nedělejte starosti, stejně jsme na odchodu,“ pravil Sebastian. „Poznáme, kdy nejsme vítání. Pojdte, kamarádi, půjdeme se podívat, co dělá Pris.“

Holden pozoroval medvídku, jak se Sebastianem na zádech prolézá dveřmi. „Ten stařík pracoval pro Tyrella, nebo ne?“ zeptal se. Vojáček se špičatou helmou se po těch slovech ohlédl a nepřátelsky se zamračil. „Neměl by ses stýkat s lidmi od Tyrellů, dokud si je neprověříš. Co vlastně dělají v našem tajném hnízde? Pustils je snad dovnitř?“

„Nerozčiluj se, nic se neděje.“ Deckard si povšiml, že Dave je neklidný, a tak se opřel o kuchyňskou linku, aby měl nůž na dosah ruky. „Jsou naprosto neškodní.“

„Neškodní? To se ti povedlo.“ Holden unaveně přivřel oči. „V tomhle vesmíru neexistuje nic neškodného. To už jsem se stačil naučit. A ty už jsi na to mohl přijít taky, starý jsi na to dost.“

„Jestli jsem na to přišel, dávno jsem to zapomněl.“

„A v tom to vězí, Decku. Udělals chybu. Zamílovat se do replikantky...“ Holden nevěřičně zavrtěl hlavou. „Jsi blázen. Už sis měl dávno uvědomit, že blade runner může důvěřovat pouze jinému blade runnerovi.“

„Jsem mimo hru, Dave, už nejsem blade runner.“

„Mýlíš se. Jakmile se jednou staneš blade runnerem, už jím zůstaneš navždy. Z téhle práce se nedá odejít, rozhodně ne živý. Sám nejlíp víš, co se stalo, když ses o to pokusil.“

Deckard tušil, kam míří. „Měl jsem dojem, žeš mě chtěl požádat, abych výjimečně začal věřit tobě.“

„Řekl jsem, že jsem jediný, komu můžeš důvěřovat.“

„To právě nevím... V každém případě by bylo dobré mluvit na rovinu. Začnu s tebou.“

Holden se sklonil a vyhlédl ze dveří, aby se ujistil, že je nikdo neposlouchá. „Nech těch ubohých vtípů, Decku, pokud se jim nechceš smát v hrobě. Přesně tam máš totiž namířeno. Ale když na rovinu, tak na rovinu. Existuje někdo, komu se nelíbí, že jsme naživu. Nejen ty a já, ale vůbec všichni blade runneři. A ten někdo, komu se nelíbíme, jednak není sám a jednak má dost prostředků, aby nás všechny odstranil. Do posledního muže. Jde o celé spiknutí, pěkně zákeřné a na vysoké úrovni.“

„Možná by ses měl nechat prohlídnout, Dave. Když se do mozku nedostane dost kyslíku, může to způsobit paranoidní představy.“

„Moje vybavení šlape skvěle.“ Holden vylovil z kapsy krabičku cigaret, jednu si zapálil, vyfoukl ke kuchyňskému stropu modrý dým a ucítil, jak mu v hrudníku začala pracovat filtrační jednotka. „Ne můj, ale tvůj mozek potřebuje opravu, Decku. Copak to pořád nechápeš? Někdo jde po blade runnerech. Loni nastražili léčku na mě, teď dostali Bryanta. To, že ses zase objevil v L. A., s tím určitě také souvisí.“ Holden se zamyslel. „Myslím, žeš byl nebezpečný i tam na severu, protožeš byl zkrátka naživu. Cílem toho spiknutí není zlikvidovat pár policistů, ale vymazat celou organizaci blade runnerů ze světa.“

„Nech toho, Dave,“ povzdechl si Deckard unaveně. „Proč by to ten někdo dělal tak složitě? Bryant musel rok co rok bojovat, aby pro nás z policejního rozpočtu vůbec dostal nějaký prachy. Pokud mají tihle spiklenci takovou moc, jak tvrdíš, proč jednoduše nezavrou peněženku? Blade runneři by skončili u špinavého nádobí v asijských vývařovnách. Na nic lepšího totiž nemají kvalifikaci.“

„Mluv za sebe.“ Holden zuřivě potáhl z cigarety a rozkašlal se, pumpa v jeho hrudi dostávala očividně zabrat. „Nevím, proč nás chtějí zabít, místo aby nás jen vyhodili na ulici. Možná je tu něco, co všichni víme, co je součástí naší práce, a dokud jsme naživu, pořád existuje možnost, že to vyrazíme. Třeba mají jednoduše zájem vymýtít jednotku blade runnerů z lidské paměti tak dokonale, jako by ani nikdy neexistovala, takže nás nemohou nechat chodit po světě. Krucinál, Decku!“ Holden při řeči rozčileně gestikuloval rukou, v níž držel cigaretu. „Kdybych věděl, oč jim jde a proč se nás snaží zabít, tak bych byl v tom spiknutí nejspíš taky, nemyslíš?“

Deckard dosud hleděl do stropu, jako by jej Holdenův projev vůbec nezajímal. „Ještě něco nevíš, Dave.“ Podíval se na něho. „O mně.“

„Oč jde?“

„Je mi to jedno. Je mi jedno, jestli mají nějakí spiklenci v úmyslu vyvraždit blade runnery. Možná jo. možná ne, co já vím? Ale dostal jsem práci, kterou musím udělat. Opouštěl jsem tohle město s lehkým srdcem, protože mě tady nečekalo nic jiného než to, o čem mluvíš, totiž že mě někdo zabije. A ty teď tvrdíš, že se o to pořád někdo snaží. No tos mě teda vyděsil, Dave, fakt vyděsil. A teď mluvmě vážně.“ Zkřížil si ruce na prsou. „Dovezli mě sem a dali mi práci, kterou musím rychle udělat, kruci, abych mohl co nejrychleji vypadnout. Někdo na mě čeká.“

„Práci?“ řekl Holden posměšně. „Neumíš nic jiného, než honit replikanty. Není ta tvoje práce náhodou ten šestý replikant z loňské skupiny uprchlíků?“

„Co o tom víš?“

„Ále...“ Holden pokrčil rameny. „Možná vím víc než ty, Decku. Proto bys do toho měl jít se mnou. Jinak nemáš žádnou šanci.“

„Na to zapomeň,“ rozhodně odmítl Deckard. „Mám větší šanci sám, než s takovým poslátaným partákem.“

„Počkej okamžik -“

„Ne, ty počkej! Nemám čas na nesmysly, Dave. Tebe žádný šestý replikant ani nezajímá, protože máš hlavu zamotanou jakýmsi nesmyslným spiknutím. Jenže to není můj problém, nemám zájem odhalovat nějaký spiklence a zachraňovat jednotku blade runnerů. To patří do tvého světa. Ten můj na to není dost velký. Už ne.“

„Ty pitomče,“ řekl Holden pohrdavě. „Nemáš na vybranou, v jakém světě chceš žít. Ty si myslíš, že tě nechají, aby sis zalezl zpátky do té své díry? I kdybys toho šestého replikanta našel, víš toho příliš mnoho, než aby tě nechali odejít.“

Deckard chvíli váhal, ale pak rázně odsunul všechny pochyby stranou. „Mně se to povede, ať se jim to líbí, nebo nelíbí. Říkal jsem ti, že na mě někdo čeká.“

„Hezké řečičky, Decku,“ usklíbl se Holden, „ale dlouhá cesta. Venku je jen jeden spinner, a tím jsem přiletěl já.“ Zalovil rukou v kapse, vytáhl malou lesklou pistoli a usmál se. „Tady mám pojistku, kdyby tě náhodou napadlo, že si ten spinner vypůjčíš.“

„Už mě to napadlo.“ Deckard se zadíval na Holdenovu zbraň. „Odkud to máš? To přece není tvoje bouchačka.“

„Musím vzít zavděk tím, co se namane. Patřila i s tím spinnerem mému obchodnímu partnerovi.“ Holden se pousmál. „Divil by ses, kdo to je.“

„Ani se nenamáhej, je mi to jedno. Nezajímá mě to.“

„Zase děláš chybu, Decku,“ řekl Holden ostře. „Máme šanci, když do toho půjdeme spolu. Jinak nás odstřelí jednoho po druhém.“

„O mě se nestarej.“ Deckard pokrčil rameny. „Dávej si raději pozor na svoji kůži.“

„Tak dobře, Decku.“ Holden ucítil, jak se v něm zvedá vztek a jak se mu krev hnaná pumpou hrne do obličejů. „Ale nestěžuj si, že jsem tě nevaroval.“

Deckard místo odpovědi zavřel oči, opřel se o kuchyňskou linku a poslouchal, jak Holden odchází a dupe po chodbě. O chvíli později zaslechl vzdálený hluk startujícího spinneru. Pak konečně zavládl klid.

Bohužel jen na chvíli.

Ozvalo se zaklepání na vstupní dveře.

Deckard počkal, až se klepání ozve znovu. Pak prolezl z kuchyně do pokoje, přistoupil ke dveřím a nadzvedl je.

Na chodbě stála Rachel. Sklonila hlavu a pohlédla na Deckarda.

Ne, to není Rachel, uvědomil si.

„Už jsem si myslela, že nikdy neodejde.“ Sarah Tyrellová se ohlédla zpět do tmavé prázdné chodby, pak se na Deckarda usmála. „Mohu vstoupit?“

KAPITOLA

0013

Dostali rozkaz celé to místo spálit. Nebyl to nijak těžký úkol, protože dřevo stačí polít hořlavinou, aby vzplálo jako papír, a žádné komplikace ani problémy neočekávali.

„Vyložte náklad!“ rozkázal velitel.

Muži v kombinézách se znaky Tyrellovy společnosti na náprsních kapsách odnášeli červené kanystry na označené místo nedaleko srubu, spadané listí a jehličí jim křupalo pod nohama. Vyplašená sova zmateně vzlétla ke slunci. Velitel komanda si zaclonil oči a díval se, kam letí.

Kapoty tří spinnerů se kovově leskly. Nebylo zapotřebí zakrývat emblémy společnosti, protože tady nebyl nikdo, kdo by si jich všiml. Jediný člověk, který by znak Tyrellů poznal, byl daleko odtud na jihu a plnil příkazy téhož zaměstnavatele.

„Jdeme dovnitř?“ zeptal se zástupce velitele a trpělivě čekal na odpověď.

Kanystry s benzinem byly srovnány do úhledné pyramidy. *Vzali jsme toho až moc*, pomyslel si velitel. V denním světle vypadal srub mnohem menší a zchátralejší, a přece tady ti dva lidé žili celý rok. *Jeden člověk, opravil se v duchu, protože ta žena vlastně ani nežila... Stačil by jeden kanystr a jedna zápalka.*

Okna srubu zakrývaly zevnitř cáry závěsů. Už tady byl, a tak věděl, jak uboze to tam vypadá. Židle, stůl, starodávná kamínka černá od sazí a prastarý kalendář na stěně. A přepravní modul postavený na nízkých kozách. Když se teď podíval oknem dovnitř, nic neviděl, přesto věděl, že tam stále je.

Posledně velel akci Andersson, on byl jeho zástupcem. Měli na sobě neoznačenou výstroj, žádné znaky, žádné emblémy, jen visačky se jmény. Přiletěli v noci a čekali na obloze vysoko nad lesem, dokud si jejich zaměstnavatelka s tím mužem ve srubu nepromluvila. Potom vtrhli dovnitř, zatklí ho a odletěli s ním... jako sova s myší.

„Jsme připraveni,“ upozornil ho jeho zástupce.

Ostatní agenti bezpečnostní služby Tyrellovy společnosti mlčky postávali kolem a čekali. Za svou práci dostávali dobrý plat.

„Výborně.“ Na chvíli se mu zdálo, jako by se zastavil čas, jako by všechno znehybnělo stejně jako ta žena v přepravním modulu, ale pak to kouzlo pominulo. „Tak ať to máme za sebou.“ Kdyby sem přiletěl sám, možná by s tím dokázal něco udělat, ale s tolika lidmi kolem nebylo možné nic zachovat, ani to kouzlo okamžiku. „Jdeme na to.“

Velitel otevřel dveře srubu a po holých prknech podlahy se rozlilo odpolední slunce. Vstoupil dovnitř, ostatní ho následovali. Zastavil se u černé rakve a pohlédl na ženu, která v ní odpočívala, tmavě vlnité vlasy měla rozprostřené po hedvábném polštáři, oči zavřené, rty lehce pootevřené, jako by čekala na polibek. Bledé ruce, v nichž velice pomalu proudila krev, měla složené pod řadry.

Na vteřinu zapomněl na ostatní agenty a zmocnila se ho prudká touha tu ženu políbit. Téměř se už sklonil, aby přitiskl rty ke studenému sklu. Podobný pocit měl i před několika dny, když sem pro toho muže přiletěli. Tehdy to neudělal, protože Andersson by to nepochopil. Věděl, že Andersson miloval tu druhou ženu, tu živou.

Teď byl Andersson mrtvý. Viděl jeho polámané tělo dole pod věží. Tušil, co se tam nahoře stalo, i když o tom nikdo nemluvil. Andersson tu ženu miloval, to byla chyba. Za svůj hřích musel zaplatit životem. *Možná pouze prostřednictvím lásky najde člověk věčný život*, pomyslel si velitel a napadlo ho, co teď asi dělá chudák Deckard.

Vzpamatoval se a odstoupil od modulu. „Odneste ji.“ Ten rozkaz mu dala ta živá, dvojnice ženy, která spala v rakvi. Sám by si přál tohle udělat. Odnést si ji. „Opatrně,“ dodal nesmyslně.

Muži zvedli modul, vynesli ho před srub a za okamžik se vrátili s kanystry. Polili benzinem podlahu a stěny, pak srub postříkali také zvenčí a na zemi vytvořili stružku až k místu, kde stál velitel.

Škrtl zápalkou. Oheň, ve slunečním jasu zprvu sotva viditelný, se rozběhl ke srubu, zanedlouho už plameny olizovaly střechu.

Stáli kolem a pozorovali planoucí srub, dokud se nezhroutil. Dřevo bylo vyschlé, na mýtině brzy zbyla jen doutnající hromada popela a zuhelnatělých trámů, kterou postříkali hasicími přístroji. K nebi se vyvalil šedý kouř. Pak úkol dokončili a nastoupili do strojů.

Spinnery se vznesly k obloze. Velitel pozoroval tmavou skvrnu spáleniště mezi stromy, než se mu ztratila z dohledu. Potom se pohodlně opřel a zavřel oči. V duchu si představoval její tvář. Myslel na ni celou cestu až do Los Angeles.

„To je ale překrásné hnízdečko.“ Sarah se otáčela na podpatcích a rozhlížela se kolem sebe jako realitní agent, který přišel odhadnout cenu. Skutečnost, že místnost leží na boku a že strop a podlaha tvoří stěny, ji naprosto nevyvedla z míry. Ze Sarah vyzařovala chladná sebejistota, že peníze jsou silnější než gravitace. „Velice útulné.“

„Nám se líbí,“ řekl Deckard vlídně. „Připadáme si tady jako doma.“

„To si dovedu představit.“ Zvednutý vysoký límec jejího pláště jako by ji izoloval od okolního světa. Zkoumavě se na něho zahleděla. „Proboha živého, Deckarde, vypadáš jako hadros!“ Přejela mu prstem po

roztrženém rukávu ukradené uniformy. „Mohl bys od hodiny dělat strašáka do zelí.“

„Znám i horší zaměstnání.“

Šla za ním dál do bytu, musela se sehnout, aby se protáhla dalšími dveřmi otočenými napříč. Vstoupili do dětského pokoje. Vedle zabeďněného okna dosud visely vybledlé závěsy s káčátky a kuřátky. Deckard sklopil dveře vestavěného šatníku a zevnitř vylovil náhradní oblečení, které si tam pro případ potřeby kdysi uložil, protože se stávalo, že se akce v této zóně protáhly na několik dní. Také Holden měl ve skříni plastový pytel s několika obleky proloženými sáčky s cedrovou vůní.

Deckard se otočil k Sarah zády a svlékl si uniformu i košili potřísněnou krví. Sarah neodolala pokušení dotknout se jeho ran na ramenou, ale Deckard nehnul ani brvou, jako by mu konečky nervů dávno odumřely.

„Ošetři si to,“ řekla Sarah něžně, „nebo se ti to zanítí.“

Deckard poslušně zašel do koupelny, kde uprostřed podlahy trčela koule osvětlení a vedle ní trosky porcelánového umyvadla. Poklekl ke kohoutku a pustil si pramínek narezlé vody do dlaní. Opatrně si opláchl zaschlou krev z paží a ramen a osušil se smuchlanou košilí. Podíval se na sebe do zrcadla, jako by hleděl do kaluže. Pod vrstvou špíny vypadal staře a unaveně. Umyl si obličej a znovu pohlédl do svých zapadlých očí, které toho tolik viděly.

Když se v pokojíku oblékal, nevíšal si, že ho Sarah stále pozoruje, nebo to aspoň předstíral. Nové šaty, víc jak rok skladované ve skříni, byly pomačkané. S obtížemi si zapnul límeček košile, která ho škrtila. Odřené prsty ho neposlouchaly. A protože ho mrazilo, ať už to způsobila ztráta krve nebo přítomnost Sarah, nakonec si ještě navlékl dlouhý kabát, i když věděl, že v bytě i venku panuje vedro. Ten kabát si tenkrát koupil od paraguayského obchodníka s konfekcí v přelidněném bludišti stánků v Cooperově budově ve středu města... Venku možná vál horký vítr ze Santa Any, ale z té ženy číšel chlad.

„Sluší ti to,“ řekla Sarah.

Ohlédl se přes rameno. Opírala se zády o stěnu, která bývala podlahou, ruce měla překříženy pod řadry a usmívala se. „Tohle je tedy muž, do něhož jsem se zamilovala? Mám pochopitelně na mysli Rachel,“ dodala rychle. „Takhle tě viděla poprvé?“

„Nevím, možná.“ Znovu se sehnul ke skříni. „Možná viděla jenom policajta.“ Zasunul si pod límeček kravatu z čisté vlny a neobratně si začal vázat uzal. „Proč jste sem přišla?“

Chvilí mlčela, než odpověděla: „Napadlo mne, že bych si tě měla zkontrolovat. Podívat se, jak si vedeš.“

Tak to dopadá, když se člověk nechá najmout lidmi, kteří tomu nerozumí. Jenom by pořád člověka kontrolovali a komandovali. Sarah už nejspíš doufala, že pro ni bude mít hlavu šestého replikanta naraženou na kůlu.

„Jak jste tenhle byt našla?“ zeptal se Deckard.

„To bylo snadné. Přivedl mě sem tvůj starý přítel Holden. Dostal pěknou novou soupravu srdce a plic, která byla vyrobená v Tyrellově pobočce. Náhradní díly pro replikanty a lidi mají hodně společného.“ Usmála se. „Vyrábíme je na zakázku, a protože jsme věděli, kdo tu soupravu dostane, přidali jsme do ní miniaturní vysílačku. Takže ať je Dave Holden kdekoli, vím o tom. Proto jsem si ani v nejmenším nedělala starosti, kam půjdeš, protože jsem předpokládala, že tě Holden najde, a kde bude on, tam budeš i ty. Všichni blade runneři uvažují stejně.“

„Možná,“ řekl Deckard, „ale jen po určitou hranici. Jenže jsem s ním neodešel, přestože mi nabídl, abychom zase pracovali spolu. Nepřistoupil jsem na to.“

„Proč ne?“

„Už práci mám.“

„Ale?“ Sarah pozvedla obočí. „Vážím si tvé věrnosti, ale kromě toho máš také motivaci, že?“

Koutkem oka zachytil jakýsi nežetelný pohyb a současně uslyšel podivný zvuk, napůl syčivý nádech a napůl vyděšený výkřik. Rychle se otočil, ve stejné chvíli se Sarah postavila za něj a pevně mu stiskla paži.

„Do háje, co to má být?“ řekla znechuceně.

V mezeře pootevřených dveří se jako kostnaté strašidlo krčila Pris, vyzáblou rukou se přidržovala veřeje a červenými očima zkoumala pokojík jakoby centimetr po centimetru, až se její zrak zastavil na Sarah.

„Nebojte se,“ řekl Deckard, zatímco se Pris jako pavouk soukala dovnitř. „Neublíží vám.“

Pris začala otáčet hlavu ze strany na stranu a rudýma očkama těkala po místnosti, až se znovu upřeně zahleděla na Sarah.

„To máš pravdu.“ Sarah zajela rukou do hluboké kapsy svého pláště.

„Pris! Pris!“ volal zoufale Sebastian z kuchyně. „Nechod tam! Nech ty lidi na pokoji!“

Pris se trhaně jako nějaký stroj vztyčila, vykulila své rubínové oči a podivně vyjekla, snad překvapením, zvedla roztrřesené kostnaté prsty a téměř se dotkla tváře Sarah, která instinktivně ucouvla odpořem. Pris otevřela ústa a snažila se vyslovit nějaké jméno, které jí zasyčelo v hrdle.

Sarah vytáhla z kapsy pistoli. Deckard se ji pokusil zadržet, ale pozdě. Sarah stiskla spoušť, zpětný ráz jí trhl zápěstím. Střela zasáhla Pris do obličejce ze vzdálenosti několika centimetrů a roztrřítla jí lícní kost. Pris se prohnula dozadu jako hadí žena, rozhodila paže a odletěla do rohu, narazila na stěnu a sklouzla po ní na podlahu.

Ve dveřích se mezitím objevil medvídek se Sebastianem na zádech, za nimi stál vojáček. Všichni tři viděli, co se Pris stalo. Sebastian začal nařikat.

Deckardovi se zvedl žaludek. Když Pris před rokem zastřelil, svíjela se na podlaze a všeřtěla, ne však

bolestí, jak si myslel, ale zlostí, že se jí ho nepodařilo zabít. Teď tam však nehybně dřepěla jako hadrová panenka, s hlavou předkloněnou a rukama svěšenýma do klína.

„To nebylo nutné.“ Deckard s lítostí pozoroval Sebastiana, jak s ním medvěd přelézá dveřní rám. „To jste nemusela.“

Sarah na Deckarda klidně pohlédla: „Musela.“

Sebastian sklouzl ze sedačky a sevřel mrtvou Pris svou jedinou paží. Kolébal ji jako malé dítě, zmučeně kvílel a po vrásčitých tvářích mu stékaly slzy. Medvídek mu položil tlapy na záda, jako by ho chtěl ukonejšit.

Deckard se zeptal: „Dokážete ji dát zase dohromady, Sebastiane?“

„Nebudte bláhový,“ zavzlykal Sebastian. „Má roztrfštěnou lebku, to už nikdo nespraví.“ A zabořil tvář do její rozčepýřené světlé hřívy. „Je mrtvá. Navždycky mrtvá.“

Pris, jako by mu chtěla odporovat, náhle zaškrábala nehty o podlahu, ale zřejmě to byla jen poslední křeč zkratovaných obvodů.

„Velice dojemná scéna,“ řekla ledově Sarah a klidně schovala pistoli do kapsy. „Takže bychom se zas mohli vrátit k práci.“

Deckard se zahleděl Sarah Tyrellové do očí, jako by jí chtěl bez přístroje provést Voigt-Kampffův test. „Poznala vás, že? Hned jak vás uviděla, věděla, kdo jste.“

„Pochybuji,“ odpověděla a ve tváři se jí nepohnul ani sval. „Možná si myslela, že jsem Rachel, že potkala stejného replikanta, jako byla sama.“

Ale mohlo to být i jinak, uvědomil si Deckard, *mohla si jenom myslet, že je replikant.* Málem už Sarah opravil, protože předpokládal, že stejné informace, které měl doktor Isidor, měla i Sarah, a chtěl jí připomenout, že Pris zřejmě byla člověk, ale zarazil se a raději mlčel.

V hlavě měl zmatek. Kdyby měl před rokem čas podrobit Pris testu, jak by dopadla? Uspěla by, nebo neuspěla? A pokud by byla dívka, kterou zabil, člověk, co se z ní vlastně stalo, když ji Sebastian opravil a vrátil jí život? Byla živá či mrtvá? Byla člověk anebo replikant? Nevěděl. Zjistil, že je na tom stejně jako doktor Isidor, který rovněž žádné rozdíly necítil.

Napadla ho ještě další možnost. Pokud Pris skutečně poznala Sarah Tyrellovou, a ne Rachel, jak se mu Sarah snažila namluvit, odkud ji znala? Od Tyrellů, kde byly všechny typy řady Nexus 6 skladovány, než je odeslali do kolonií, pokud ovšem byla Pris replikant. Ale okamžitě si uvědomil, že to je hloupost, protože v té době nebyla Sarah v Los Angeles. *Nebo se setkaly mimo Zemi.* Pris pracovala v koloniích ve vojenských nevěstincích, ať už jako člověk, nebo replikant, tam však mohla poznat pouze replikantku typu Rachel... Ta myšlenka ho bodla jako dýka. Naštěstí si ihned uvědomil, že Rachel nebyla sériovým modelem, nýbrž jedinečným výtvozem na zakázku samotného Eldona Tyrella - ta myšlenka však nebodala o nic méně.

Jenže kdesi z temného zákoutí jeho mozku vyvstala vzpomínka, kterou překryly další události. *Viděl jsem ji!* Vybavila se mu tvář ženy ve vlaku s replikanty, uplakaná a vyděšená tvář... Pokud to nebyla jen horečnatá vize vyvolaná jeho vyčerpáním a stresem, kolik dalších Rachel ještě existovalo?

„Tak co bude, Deckarde?“ řekla ostře Sarah. „Promluvíme si?“

Popleteně na ni pohlédl. Byla to Sarah, Rachel, nebo ta žena z nákladního vagónu...? „Ne...“ pravil unaveně. „Nemám čas. Musím dodělat svou práci.“ Ohlédl se na Sebastiana objímajícího mrtvolu. „Nemáme spolu o čem mluvit.“

„Mýlíš se. Musíme si konečně promluvit o řadě důležitých věcí.“ Chladně si ho změřila. „Snažím se ti to usnadnit, Deckarde. Pojď se mnou, hned teď. Venku mám spinner. Musíme si promluvit o samotě.“

„Proč?“

„Protože nemáš na vybranou.“ Sarah Tyrellová naklonila hlavu a oťrela si tvář o límeček svého pláště. „Buď půjdeš se mnou, nebo odejdu sama a ze spinneru oznámím policii, kde se skrýváš. Budou tady za pár minut. Doufám, že tady zároveň uklidí i ten svinčík.“

„Který jste nadělala vy,“ řekl znechuceně Deckard. „Tehle chudák nic neprovedl, nechte ho na pokoji.“

„Když ho seberou a trochu zmáčknou, však už se k něčemu přizná. Víš moc dobře, jak to chodí, Deckarde, dělals to také tak. Pokud nechceš...“

Věděl, že dosáhla svého. Časy, kdy by ji poslal ke všem čertům, protože ho jiní lidé nezajímali, byly dávno pryč. *Ona s tím počítá,* uvědomil si a málem ji začal obdivovat. Spočítala si to dobře, protože se dovtípila, že už není bezcitný blade runner, že už je zase skoro člověk. A proto snáze zranitelný.

„Tak jo.“ Naposledy se podíval na Sebastiana, ale nenapadlo ho, co by mu řekl. Nebylo co. Vrazil ruce do kapes černého kabátu a vykročil ke dveřím. „Jdeme.“

O hodný kus dál ležel za hromadou trosk Holden a pozoroval vchod do činžáku triedrem. Než se vydal za Deckardem, důkladně prohledal nákladní spinner a našel pistoli a dalekohled Zeiss s velkým zvětšením. Text v pravém horním rohu zorného pole byl sice v němčině, ale nakonec se mu podařilo přístroj zapnout. Teď čekal, co se bude dít.

Pistole se mu hodila na postrašení Deckarda. Původně měl v úmyslu ho zabít, ale když viděl, co se z Deckarda stalo, rozmyslel si to, ačkoli teď toho litoval. *Měl jsem ho zabít,* opakoval si, jenže Deckard nebyl v bytě sám. Kdoví, kdo se tam všechno kromě toho zmračeného starce ještě skrýval? Holden si připomněl, že musí být opatrný, dokud se mu nevrátí síla.

Pistole, kterou ve spinneru našel, mu prozatím stačila, byla menší a lehčí než jeho staré dělo ze standardní

výbavy blade runnera, ale to bylo v tuto chvíli jen dobře. Byl slabý a brzy mu docházel dech, jako by implantované přístroje nevládaly nápor, kterým je zatěžoval. Nic z toho, co posledních pár hodin dělal, mu zřejmě neprosplávalo. Měl pocit, že by svou starou zbraň ani neuzvedl.

Když Holden z tajného bytu odešel, naoko odstartoval, ale za nedalekou haldou betonové drti zase přistál. Deckard si určitě myslel, že už je dávno pryč, ale zdaleka s ním ještě neskončil. A jak to tak vypadalo, nebyl sám, kdo měl podobný nápad.

Dalšího návštěvníka zahlédl dokonce dřív, než přistál. *Musela tam čekat, až odejdu*, pomyslel si a zaměřil triedr na ženu, která kráčela k domu, z něhož před chvílí odešel, ale její tvář z výšky nespátřil, jen složitý účes a kožešinový plášť s vysokým límcem. V tom vedru musela mít v kožichu dobré chlazení, což znamenalo, že je bohatá. *To je ale překvapení*, pomyslel si hořce. Ten lišák Deckard se v tom konečně naučil chodit a pracuje pro toho, kdo mu dá nejvíc.

Ještě jednou pročešal spinner, jestli v Battyho výbavě nenajde směrový mikrofon nebo jakékoli jiné odposlouchávací zařízení, i když věděl, že by mu příliš neposloužilo. Jejich tajný byt byl dokonale zabezpečen před zvědavými ušima.

Holden by tak rád věděl, co se tam děje. Otočil se na záda, položil si triedr na břicho a pokoušel se zklidnit tep, ale srdce jako by ho neposlouchalo. „Krucinál,“ bručela našťavaně zíral do bezmračné oblohy. Bláhově doufal, že si žádné přístroje nepoškodil, jenže se cítil mnohem hůř, než když s Royem Battym odlétal z Rekonstrukčního střediska. *Určitě mi dali nějaký laciný šmejd z výprodeje, nejspíš nějakou rezavou plechovku a pár pouťových balonků*, nadával v duchu.

Zhluboka dýchal a mžítka před očima, které signalizovaly nedostatečné okysličování mozku, začínaly postupně mizet. Převalil se na bok, opřel se o loket a zaostřil triedr na spinner, kterým přiletěla ta záhadná žena. Nechala jej stát hned za domem všem na očích. Přepnul na maximální zvětšení, aby rozlišil čárkový kód na trupu spinneru, a vyvolal čtecí funkci. Po několika vteřinách se na displeji rozzářila droboučká písmenka: NEDOSTUPNÁ REGISTRACE - NEDOSTATEK INFORMACÍ. Holdena to nepřekvapilo. Ten spinner byl nejnovější a velmi luxusní model a ten, kdo si ho mohl dovolit, jistě musel mít taky pořádnou protekci, aby se nedostal do databáze.

Holden si kousek po kousku prohlížel celý stroj, až se zastavil u sacích otvorů, za nimiž zahlédl lopatky výkonných turbín, jaké se nedaly na volném trhu sehnat. Slunce se odráželo od zaoblených stěn titanového potrubí a osvětlovalo drobná výrobní čísla na lopatkách. Zapamatoval si je, odplazil se z hromady, přeběhl k nákladnímu spinneru a vyťukal je na palubním počítači. Vzápětí dostal informaci, kterou hledal: zařízení zakoupila na povolení OSN firma AD ASTRA - PŘEPRAVNÍ SLUŽBA. Dál už si nepotřeboval nic zjišťovat, protože věděl, že AD ASTRA je obchodní flotila Tyrellovy společnosti; měla ve znaku stylizovanou mužskou postavou zvedající břemeno vstříc ke hvězdám. Znal ho z nákladních spinnerů převážejících podchlazené replikanty do doků v San Pedru, odkud byli dopravováni do vesmírných kolonií.

Takže Tyrell... ? To je zajímavé. Holden se už před rokem od Bryanta dozvěděl, že Eldon Tyrell je mrtev. Kdo mohl být jeho dědicem? Dceru neměl. Pokoušel se vzpomenout si na informace, které získal, než šel otestovat Kowalského. Tyrell měl neteř. Tohle tedy mohla být slečna Tyrellová, nový šéf továrny na replikanty, která si odskočila na schůzku s Deckardem v podnikovém spinneru. Věděla, kde ho hledat, musel se s ní tedy spojit. Sama by tenhle úkryt nikdy nenašla.

Znamenalo to, že Deckarda zaměstnává tato žena, přeneseně Tyrellova společnost. Na co ho potřebují? Jako blade runnera? Byl Deckard vůbec ještě blade runnerem? Holden si tím nebyl jist. Tyrellovu společnost i blade runnery sice živili replikanti, ale stáli vždycky na opačných pólech, ne-li přímo proti sobě. Tyrell vyráběl replikanty víc a víc podobné lidem. Kdyby žil, zřejmě by už spatřily světlo světa typy Nexus 7 nebo Nexus 8, Holden však nepochyboval, že i ty by blade runneři dokázali od lidí rozeznat a vyřadit z oběhu. *Co má vlastně Deckard za lubem?* přemítal Holden. *Výspat se s ní?*

Najednou Holden zaslechl něco, o čem usoudil, že to mohl být vzdálený a utlumený výstřel z pistole. Ten sotva slyšitelný zvuk k němu přilétl od domu, který sledoval. Pak znovu padlo ticho. Holden opatrně vystoupil ze spinneru, vyšplhal se na haldu a pomalu vystrčil hlavu. *Je to čím dál zajímavější.* Rád by věděl, kdo tu zbraň, z níž bylo vystřeleno, držel a na koho mířil.

Deckard ozbrojený nebyl, tím si byl víceméně jist, ale to ještě nic neznamenalo, mohl se zmocnit pistole té ženy, pokud nějakou měla. A nebo sem ona tajemná návštěvnice přišla s jediným cílem - zabít Deckarda. *Nebylo by to poprvé, co se spojenci rozkmotřili.*

Holden tiše ležel a napjatě pozoroval vchod do domu. Kdo asi vyjde ven? Bylo mu zle, ruce se mu třásky a triedr jako by ztěžkl. Nebyl si jist, zda by se trefil, kdyby musel střílet. Náhle z domu vyšly dvě postavy, Deckard v dlouhém kabátě a ta tmavovlasá žena, pravděpodobně nová majitelka Tyrellovy společnosti. Takže po sobě nestříleli. Co se tam krucinál dělo? Z obvyklého znechuceného výrazu v Deckardově tváři nedokázal nic vyčíst, ale ta žena vypadala náramně spokojeně.

Holden je sledoval, dokud neodletěli v tom luxusním spinneru pryč, díval se za tou zmenšující se lesklou tečkou, dokud mu nezmizela z dohledu. Měl nutkání je pronásledovat, ale rozmyslel si to. Určitě by ho upozorovali.

Vítr ze Santa Any se utišil, ale stále bylo horko jako uprostřed pouště, rozžhavený vzduch se chvěl. Holden ucítil jakési nepopsatelné napětí. Vstal, ale okamžitě toho zalitoval. Zatočila se mu hlava a zapotácel se, jako by se mu pod nohama roztrásla země. Umělé srdce se mu zběsile rozbušilo a zasáhla ho taková bolest, že se musel

předklonit a opřít se dlaněmi o kolena. Měl ucpaný hrtan a téměř nemohl dýchat. Rozkašlal se a odplivl si. Na betonu uviděl vlhkou rudou skvrnu.

„Krucinál...“ Zlehka si poklepal na prsa, jako by mohl přístroje povzbudit. V ústech měl slanou příchut'. Namáhavě polkl. Po nějaké době se mu zdálo, že jeho tělo opět pracuje víceméně normálně. Stále ještě dýchal a srdce mu dosud bilo, i když jako by postřehl v jeho rytmu jakousi nepravidelnost, nedokázal však odhadnout, zda si to jen namlouvá, nebo zda si toho dosud nevšiml.

Cítil se dost mizerně. Byl vyčerpaný, bezmála na pokraji zhroutení. *To se mi musí stát zrovna teď*, pomyslel si trpce. Potřeboval si někde v bezpečí lehnout, dokud jeho tělo nepřijme nové orgány a dokud si na ně nezvykne. Jenže na to nebyl čas. Události dostaly spád, nemohl odpočívat, přestože to zoufale potřeboval.

Deckard s tou ženou tady nejspíš skončili, vyrovnali si účty s někým třetím a přesunuli se jinam... Donutil se k hlubokému nádechu, aby si pročistil mozek. *Přemýšlej*, poručil mu. Koho tam mohli zabít? Toho mrzáka? Jak se jmenoval? Ten stařík byl sice dost nechutný, ale to asi nebyl ten pravý důvod, proč by se ho chtěli zbavit. Příčina musela být mnohem hlubší.

Ten chlapík pracoval u Tyrellů jako genetický inženýr, to si Holden pamatoval. Prohraboval se paměti, jako by listoval složkou s policejními záznamy. Ještě přesněji, pracoval na vývoji replikantů. *Pracoval na modelech Nexus 6* - to je ono!

Určitě něco věděl. Ten malý jednoruký a beznohý stařík musel být plný informací o vývoji a výrobě replikantů, musel znát každíčký sebemenší detail modelu Nexus 6. Což znamenalo, že věděl příliš mnoho, a to už byl dobrý důvod k likvidaci. V tu chvíli se Holdenovi rozbřesklo, jako kdyby temnými mraky pronikl paprsek světla. *Proto ho zabili*.

Věděl, co musí udělat, ale současně pochopil, že to v tomhle stavu sám nedokáže. Bez ohledu na to, jak mu to bylo proti mysli, potřeboval pomoc.

Holden pohlédl na prázdnou rozpálenou oblohu, pak opatrně slezl z hromady a velmi pomalu vykročil k nákladnímu spinneru. Šetřil si síly na nepříjemné střetnutí, k němuž muselo dojít.

KAPITOLA

0014

„Pospěšte si, kamarádi.“ Sebastian se s lítostí rozhlížel po tichých místnostech, v nichž prožil sice krátkou, přesto však nejlepší část svého života. „Musíme rychle odtud.“

Umyli krev ze stěny pokojíku a šmouhy z podlahy, kudy se Pris odplazila pryč. Nebylo spravedlivé, že musela umřít podruhé, myslel si Sebastian. Pokud věděl, nikdy nikomu neublížila.

Jen na chvíli ji spustili z očí, a Pris někam zmizela. Sebastian neměl to srdce, aby mrtvole odpojil baterie, myslel si, že už tak jako tak nefunguje. Jenže zmizela, a teď leží někde v sutinách mezi spoustou jiných polámaných a neužitečných věcí a čeká, až v ní pohasne i ta poslední jiskřička zdánlivého života, troska mezi troskami.

Plukovník Kudrna s husarem Piskačem se tlačili kolem Sebastiana, skláněli se nad ním a zkoumali ho, v jakém je stavu. I když měli oba docela slušné optické orgány, medvídek měl navíc mnohem lepší sluch než lidé a Piskačovi zas zabudoval do nosu silné čichové snímače. Proto pochopili většinu z toho, co se stalo, a věděli, že prožívá velikou tragédii a že jejich dům navštívila smrt v podobě té pyšné ženy na vysokých podpatcích a v kožešinovém plášti. Uvědomovali si, že by se mohlo stát, že jednoho dne i jim dojdou baterie a opustí svět živých. Proto se báli, aby nepřišli o svého stvořitele.

Sebastianovi bylo, jako by mu z hrudi vyrvali srdce, jediný orgán, který nemohl postrádat, ale statečně řekl: „Budu v pořádku, kamarádi.“ Natáhl ruku a podrbal medvídku za ušima. Piskač se přímému tělesnému kontaktu obvykle vyhýbal, a jestliže nyní přistoupil k Sebastianovi tak blízko, znamenalo to, že jeho mozkové obvody, které měl umístěny ve špičaté helmě, jsou přetížené. „Nebojte se o mě, budu v pořádku.“

Sebastian najednou zjistil, že se jeho kamarádi změnili. Naprogramoval je jako veselé kumpány a bezstarostná stvoření, aby trochu rozzářili jeho bezútešný život. Medvídek s vojáčkem měli pochopitelně zabudovány zpětné vazby, aby se mohli na základě zkušeností sami učit, jenže teď byli zarmoucení, a to bylo něco nového. Bude se nad tím muset zamyslet, až dorazí do bezpečí.

Husar Piskač mu pomohl vlézt do dětské sedačky na zádech plukovníka Kudrny. Potraviny a baterie i další potřebné věci už naskládali do pytle, který používali na svých výpravách za balíčky humanitární pomoci, a byli připraveni vyrazit.

„Ještě chvíličku, kamarádi. Musím tady nechat vzkaz,“ pravil Sebastian, medvídek však začal netrpělivě dupat. „Uklidni se,“ konejšil ho Sebastian. „Bude to opravdu jen minutka.“ Pobídl plukovníka, aby přistoupil k největší prázdné stěně, protože nechtěl riskovat, aby jeho vzkaz zůstal nepovšimnut, a požádal husara, aby mu ze soupravy Mladý tvůrce graffiti, kterou nebrali s sebou, podal sprej s černou barvou. Pak začal psát:

MILÝ PANE DECKERE... Tak mu aspoň říkala ta žena. MÍ PRÁTELÉ A JÁ ODCHÁZÍME. MÁME

PŘÍLIŠ MNOHO BOLESTNÝCH VZPOMÍNEK. Napsal to opravdu taktně, i když kostrbatě. Kdykoli si vzpomněl na ubohou Pris, ruka se mu zachvěla. DĚKUJEME VÁM, ŽE JSTE NÁS TAKÉ NEZABILI. Jakmile si ta slova přečetl, už litoval, že je napsal. Mělo by být přece běžné, že se vás lidé nepokoušejí zabít. Neměl však čas příliš nad tím přemýšlet, medvídek už byl hodně neklidný, za chvíli by se mu už nemuselo podařit namalovat ani čárku. DOUFÁM, ŽE NAJDETE, CO HLEDÁTE. S VŘELOU ÚCTOU, SEBASTIAN.

To by mělo stačit, sprej byl stejně téměř prázdný. Odhodil lahvičku a otřel si ruku do prázdného rukávu kombinézy. „Tak, a můžeme vyrazit.“ Plukovník Kudrna pospíchal ke dveřím tak rychle, až Sebastian v sedačce nadskakoval. „Pomalou, vždyť ze mě vytřešeš duši!“

Zamířili na východ a jejich stíny chvátaly před nimi. Sebastian se ještě jednou ohlédl. V dále čněla nad převráceným domem silueta Los Angeles zalitá krvavým západem slunce. Napadlo ho, že v tomhle koutku vesmíru asi nic není a nebude dokonalé. Sotva našel pravou lásku, již o ni přišel. *Aspoň malou chvíli jsem doopravdy žil*, pomyslel si.

Odvrátil se, položil si tvář na medvídkovo rameno a zavřel oči. Nespál. Věděl, že to bude trvat dlouho, než bude moci zase spát.

Když padla tma, město ožilo. Holden vyhlížel z kabiny kroužícího spinneru na světla rozetá hluboko dole. *Teď všichni vyjdou do ulic a začnou si užívat*, pomyslel si a ušklíbl se.

Během letu ze zřícené zóny si promyslel, co musí udělat. Potřeboval pomocníka, o tom nebylo pochyb. Docházely mu síly, umělé orgány měl přetížené, mžitky se mu rojily před očima stále častěji. Pokud chtěl zasáhnout do vývoje událostí přesně tak, jak si představoval, potreboval parťáka hodně rychle. Rozhodně nemínil zase skončit na nemocničním lůžku.

Představil si, co by se stalo, kdyby mu umělé orgány selhaly a on upadl do bezvědomí. Buď to by kroužil nad centrem L. A., dokud by mu nedošlo palivo, nebo by ho letecká policejní hlídka sestřelila pro porušování dopravních předpisů ve vzdušném prostoru. A kdyby ho přece nechali na pokoji tak dlouho, až by stav nádrže poklesl na havarijní mez a autopilot by s ním přistál, zastrčili by mu dopraváci za stěrač pokutový blok za nesprávné parkování...?

Noc už zcela ovládla oblohu, temně fialový pruh na obzoru pod rozeklaným okrajem mraků pomalu dohasínal. Holden usoudil, že nastal čas, aby začal uskutečňovat svůj plán. Tím pomocníkem, který ho měl udržovat při životě, nemohl být nikdo od policie, ani jeho staří přátelé, protože nedokázal odhadnout, kdo všechno je do spiknutí zapleten. Kdokoli z nich si mohl myslet, že dobrý blade runner je jedině mrtvý blade runner. A pokud šlo o Deckarda, ten byl nejspíš stejnou obětí jako on sám. Proto mohla být jeho parťákem pouze jediná osoba.

Natáhl se k palubní desce a vypnul autopilota. Poslední okruh zanesl spinner zpět nad spoře osvětlenou spleť ulic čtvrti Los Feliz. Holden uchopil řízení a zamířil k domu, v němž kdysi bydlel jeho bývalý kolega.

Přistál na střeše, potom tam dlouho seděl v dusném horku a chvěl se zimou, zalitý ledovým potem, a snažil se sebrat odvalu. *Tak do toho. Na co čekáš? Teď to přece nevzdáš!* Pokoušel se přesvědčit sám sebe, že ta bolest v útrokách je způsobena strachem, nikoli nedostatečnou činností srdce, ale nejspíš to bylo obojí. Zanechal Roye Battyho připoutaného k vodovodní trubce, a když si vzpomněl, jak Batty klel a nadával, jak lomcoval pouty jako rozzuřený býk, okamžitě mu v krvi stoupla hladina adrenalinu. A teď ho chtěl nějak přesvědčit, aby se znovu stali spojenci. *Hodně štěstí*, pomyslel si pochybovačně.

„Ale třeba se náramků už zbavil a je pryč,“ řekl nahlas, aby se uklidnil. Rázně otevřel kabinu nákladního spinneru a vystoupil.

V koupelně visela z trubky lesklá železka a Roy Batty byl opravdu pryč. Holden zahlédl svou unavenou tvář v zrcadle nad umyvadlem. Ve světle zářivky vypadal jako mrtvola.

Výsvobodil se, uvažoval, ale jak? Pouta totiž visela na jiné trubce, než na kterou je původně zacvakl.

Zhasl světlo a vrátil se do pokoje. Nečekaný úder ho odhodil na stěnu a vyrazil mu dech z plic. Srdce se mu zběsile rozbušilo.

„Ty zatracený hajzle! Měl bych tě oddělat.“ Battyho zrudlý obličej plaval kousek od Holdenova nosu. „A to taky udělám. Nepřekvapuje tě to, že ne?“

Holden chytil Battyho za zápěstí a snažil se odtrhnout je od svého hrdla, aby se mohl nadechnout. „Počkej... počkej chvíli...“ zasípal. „Musíme... si promluvit...“

„Ne, nemusíme.“ Batty ho zvedl do vzduchu a přimáčkl na stěnu. „Už jsme toho našvanili dost. Nemusím tě poslouchat, ani na to nemám chuť. Bylo mi jasné, že se sem vrátíš, protože ti dojde, že na to sám nestačíš.“ Batty se zuřivě zašklebil. „Tak vidíš, že je zbytečný, abys něco říkal, stejně to vím.“

Holdenovi konečně prosákl do plic doušek vzduchu, když Battyho paže začaly umdlávat, a černé mžitky před očima se mu pomalu rozplývaly.

„Vím něco... důležitého...“ řekl Holden přiškrceně. „Nechodil bych sem... jen pro pomoc...“

„To určitě,“ zavrčel Batty opovržlivě.

„Vím...“ Holden zaryl prsty do zápěstí svého protivníka. „Vím..., kdo je tím šestým replikantem...“

Batty naklonil hlavu na stranu a zahleděl se na Holdena. „O čem je tu řeč?“

„Pust mě... a řeknu ti to.“

Batty ho ještě chvíli zkoumal přimhouřenýma očima. „Tak jo.“ Postavil Holdena na podlahu a uvolnil sevření. Pak o krok ustoupila založil si ruce na prsou. „Ale žádný hlouposti.“

Holden lapal po dechu, aby si naplnil plíce, a předklonil se, aby zvýšil přítok krve do mozku. Po chvíli se napřimil, ale když klopýtal k nejbližšímu křeslu, musel se opírat o stěnu.

„Je to vlastně jednoduché.“ S úlevou se sesul do měkkých polštářů a nohama odstrčil převrácenou klavírní stoličku, aby si je mohl natáhnout. „Stačí se nad tím zamyslet.“ Krevní oběh se mu konečně rozproužil a údy ho začaly brnět. „Tím šestým replikantem je Deckard.“

„Ty blázne,“ řekl znechuceně Batty, „vždyť tohle jsem tvrdil já tobě!“ Zvedl stoličku, posadil se zády ke klavíru a lokty vyloudil z kláves falešné brinknutí. „Sakra, to je neuvěřitelné. Jestli ses předtím bál, že ti ta tvá nová pumpa nedodává do mozku dost kyslíku - a na vlastní uši jsem slyšel, jak ti pěkně kvílí -, tak teď už se bát nemusíš. Ty už musíš mít z mozku rozteklou sraždu.“

Holden si položil ruce na opěrky křesla, přinutil se ke klidu a usmál se. „Ano, opravdu jsi tvrdil, že Deckard je tím šestým replikantem. Jenže já zase vím, jak pracuje tvůj mozek. Ty bys totiž nikdy nemohl být blade runnerem. Jsi příliš povrchní. Chlapi jako ty sice umí bez váhání zabíjet, ale když se ukáže, že dostali někoho jiného, nerozhází je to a klidně zabíjí dál, až se nakonec možná strefí.“ Na chvíli se odmlčel, aby nabral dech. „Blade runneři naopak znají svůj cíl naprosto přesně.“

Batty zavrčel: „Kecy.“

„Pochopils to?“ Holden se spokojeně uvelebil a vychutnával svou chvilkovou převahu. Jestli se mu podaří zamotat Battymu hlavu, vyplatilo se mu vrátit se sem a riskovat. A nejlepší bude, když ho nakrmí jeho vlastními, jen trochu pozměněnými slovy. „Ty sis jenom představoval, že je to Deckard, ale nevěděls to jistě. Nebo snad ano?“

Batty se neklidně ošil, ale neodpověděl.

Holden prohlásil vítězoslavně: „Kdežto když já řeknu, že je to Deckard, můžu to taky dokázat!“

„Pokračuj,“ bručel Batty, „poslouchám tě.“

„Ve zříčené zóně máme tajný byt, o kterém nemá policie ani ponětí. Používali jsme ho s Deckardem, když jsme tam byli na číhané, proto jsem věděl, že se schová zrovna tam. A taky se tam schoval.“ Holden se několikrát zhluboka nadechl. „Když jsem tě nechal tady, letěl jsem přímo do zříčené zóny a promluvil si s ním.“

„Měls ho rovnou oddělat. A kdyby sis nehrál na chytráka, nenechal bys mě v koupelně s párátkama a žiletkami na dosah. Ty želízka za moc nestojí, když víš, jak na to.“

Holden jeho poznámku ignoroval. „Na ničem jsme se nedohodli. Navrhl jsem mu, abychom toho šestého replikanta hledali spolu, ale Deckard odmítl. Na oko jsem odešel, ale tajně jsem ho sledoval. A za chvíli dostal dámskou návštěvu.“

„Ale?“ Batty pozvedl obočí. „Mladá, tmavovlasá a zazobaná?“

„Přesně,“ souhlasil Holden. „Nejspíš majitelka Tyrellovy společnosti.“

„Dobrá trefa - Sarah Tyrellová.“

„Po nějaké době jsem z bytu uslyšel výstřel, načež Deckard s tou ženou vyšli ven, nasedli do jejího spinneru a odletěli. Jenže uvnitř byl i jeden podivný stařík, který kdysi pracoval pro Tyrella jako genetický inženýr, a ten odtamtud neodešel. Myslím, že se jmenuje Sebastian nebo tak nějak.“

„Jo, toho znám, není tak starý, jak vypadá. Dělal na řadě Nexus 6 a taky na prototypu replikanta Roye Battyho.“

„Napadlo mě to.“ Holdenovi se vzrušeně rozbušilo srdce. „Deckard a ta Tyrellová se ho nejspíš rozhodli zbavit, protože to byl jeden z mála lidí, možná dokonce poslední, který by mohl typ Nexus 6 identifikovat. A kdo by na tom mohl mít větší zájem, než šestý replikant osobně? Takže to nemůže být nikdo jiný než Deckard. Ten jeho útěk na sever byl jenom bouda, aby to vypadalo, že je daleko od L. A., a zatím měl plné ruce práce, aby se zbavil všech svědků, kteří by ho mohli poznat. Třeba Bryanta, jehož Deckard zabil, protože inspektor viděl původní zprávu o uprchlících, která přišla z kolonií, a nic mu nepomohlo, že ji z policejní databáze vymazal. To je další důkaz, jak je Deckard důkladný a nic neponechává náhodě.“

Batty si zamyšleně mnul bradu. „Proč nezabil tebe?“

„Protože pistoli nadržel v ruce on, ale já.“

Batty zvolna přikyvoval. „Jo, dává to smysl. Jsem rád, že si myslíš to stejné, o čem už pár dní přemýšlím.“

„Ty přemýšlíš?“

„No dobře.“ Batty zvedl ruku, aby Holdena zarazil. „Připouštím, že dám víc na instinkt než na přemýšlení, ale to není žalovatelné. Stejně jsi nepřišel na nic nového. A když si to samý myslíme oba, musí to být pravda.“

Holden se už trochu uklidnil. Podařilo se mu dostat Battyho tam, kam potřeboval. Napadlo ho, že je to jako držet tygra za ocas. Je důležité nedat najevo strach a ukázat, kdo je pánem. „Když jsme se tedy shodli,“ pokračoval, „zbývá už jen promyslet, co s tím udělat.“

Batty se na stoličce naklonil dopředu a Holden se taky trochu předklonil, až na tvářích cítili dech toho druhého, a hleděli si zblízka do očí jako praví spiklenci.

Oheň v lidech odjakživa probouzí primitivní pudy, myslil si Sebastian a hleděl do dálky na postavy mihající se kolem jasných plamenů, které chrlily vzhůru k tmavé obloze gejzíry jisker. A v mých kamarádech konečkonců taky.

„Zastav!“ Sebastian málem vypadl ze sedačky, v poslední chvíli se chytil medvídko za krk. „Uklidni se, plukovníku. Vždyť dostanu mořskou nemoc!“

Husar Piskač již ohně také zahlédl, nebo spíš ucítil kouř, a začal vzrušeně poskakovat. „Co je to? Sebastiane,

co je to?“

„Copak já vím?“ Starý mosazný dalekohled byl zabalený někde na dně pytle, který medvídek s vojáčkem táhli mezi sebou. V té tmě ani nemělo cenu ho hledat. „Řekl bych, že to jsou lidé, možná hodně lidí. Vidím tam spoustu stínů.“

„Ahá...“ Piskač zavěšl, jako by mohl po čichu poznat, zda jsou ti neznámí lidé nebezpeční. „Nad tím se musím zamyslet!“

Vojáček ve skutečnosti nedokázal myslet, ale snažil se napodobovat Sebastiana, a tak nezbylo, než aby Sebastian myslel za všechny tři. *Ale nevymyslel jsem pokaždé to nejlepší*, řekl si. Ještě docela nedávno musel myslet za čtyři, protože Pris, ani když byla ještě doopravdy živá, nebyla zrovna přemýšlivý typ dívky. A nakonec to jediné, co z toho jeho přemýšlení vzešlo, byla její smrt. A vlastně také jeho, protože jeho srdce vyhaslo současně s jejíma rudýma očima.

Piskač zachmuřeně mlčel a Kudrna rovněž nasadil přemýšlivý výraz.

„Tak dobře,“ povzdechl si Sebastian. „Probereme si to. Čeho se v noci, když je tma, nejvíc bojíme?“

„V noci se přece bojíme tmy, Sebastiane!“ vyhrkl vojáček.

„V noci se musíme nejvíc bát těch, kteří nechtějí, aby je bylo vidět, a tak se schovávají ve tmě, je to jasné?“ Medvídek s vojáčkem přikývl. „Ale támhle ti lidé se neschovávají,“ ukázal rukou směrem k plamenům. „Zapálili dokonce ohně, takže jim nevádí, že je vidíme. Proto se jich bát nemusíme. Pochopili jste to?“

„Možná jsou to barběři!“ vypískl vystrašeně Piskač a vykulil oči. „Kanibubáci!“

„Ale jdi, barbaři a kanibalové jsou jenom ve špatných filmech.“ Sebastian si řekl, že to by mohlo stačit, a pobídl medvídku, aby následoval husara, který už vyrazil. „Prohlédneme si je. Možná mají na rožni nějakou dobrou pečení, Piskači, a třeba i gumové medvídky, které máš tak rád, Kudrno.“

Sebastianovi kamarádi sice nepotřebovali jít, ale strašně rádi ho napodobovali. Hned zastrčili pytel se zásobami do skrýše mezi betonové kvádry a vzali útokem trosky obchodního domu Neutra. Plukovník Kudrna nastražil uši, protože slyšel na velkou dálku.

Když přišli blíž, Piskač se zatvářil zmateně. „Tak se mluví v kostele, Sebastiane!“ prohlásil, protože mu ten zvučný hlas připomněl televizní církevní pořady.

Sebastian sice slovům nerozuměl, dokud nedošli tak blízko, že zřetelně viděl rozpálené tváře lidí seskupených kolem ohňů, ale opravdu to tak znělo.

„Osvícení následovníci tohoto učení, ovládněte všechny své touhy!“ volal muž v ohořelé bílé kombinéze, a Sebastian si pomyslel, že se nejspíš ocitl příliš blízko ohně, nebo se připlel k nějakému výbuchu. Kazatel stál na rozbité ledničce a předčítal z ohmatané staré knihy: „Všechna živá stvoření, ať už vylíhla z vejce či vzešla z lůna, ať zrozená či stvořená ve všech formách a s jakýmkoli vědomím, ať už máte či nemáte přirozený cit, poroučím vám od tohoto okamžiku hledat spásu!“ Muž mluvil stále hlasitěji a vášnivěji. „Pak budete vykoupeni z tohoto světa smyslů, nevypočitatelného světa bez řádu! Vpravdě svět smyslů neexistuje, neboť v osvicených myslích tyto tyranické pojmy ztratily se.“ Zarazil se.

Kolem kazatele postávalo snad dvacet lidí, vypadali zdravě, nebyli mezi nimi žádní mrzáci jako Sebastian, a přece nemohli být normální, když žili ve zřícené zóně. Když řečník zmlkl a upřel planoucí pohled na Sebastiana a jeho kamarády, začali se i ostatní lidé ohlížet a otáčet.

„Promiňte, dobří lidé!“ Sebastian zvedl omluvně ruku nad medvídkovu hlavu. „Nechtěli jsme vás vyrušit, klidně pokračujte.“

Kazatel seskočil z ledničky a vykročil k němu. Vypadal jako pravý duchovní pastýř, měl drsnou tvář sužovanou nějakým vnitřním utrpením a řídký šedivý vous. „Tak tys nás nechtěl vyrušit?“ zeptal se zpěvavým hlasem a sklonil se k Sebastianovi. „Jsi na výzvědách? Patříš k pořádkovým jednotkám, které rozhánějí kaciře, za něž nás považujete? Je to tak?“

„Ale ne...“ Sebastian uhnul pohledem. „My tři patříme k sobě, ale k nikomu jinému.“

„Aha.“ Kazatel se vztyčil a několik dalších lidí přistoupilo blíž, aby slyšeli, o čem se mluví. „V mnoha ohledech je to škoda. Naše učení, synu, si totiž považuje blahoslavených mučedníků, neboť bez nich by většina našich skutků byla zbytečná.“

Sebastian nevěděl, co říct. „Jste tady asi ve vyhnanství...?“

„Ve vyhnanství? To není tak jednoduché. Následuj mne, synu.“ Vousatý kazatel uchopil plukovníka Kudrna za tlapku, jako by patřila Sebastianovi, a vedl je dovnitř kruhu ohňů, kde stáli ostatní lidé. Sebastianovi nebylo zrovna příjemné, že je středem pozornosti. „Shromažďujeme se pod volnou oblohou, na polích a pastvinách, abych tak řekl, jak to kdysi dělali první lidé svobodné mysli, kteří odvrhli bezbožná dogmata vládnoucí elity! Je to tedy svým způsobem vyhnanství,“ dodal mírně, hned však zahřimal: „Leč bezbožnost je věčná a velcí podvodníci pouze mění masky!“

„Aha.“ Sebastianovi se sevřel žaludek, když si uvědomil, že tohle musí být doupě nějakých šílenců, nejspíš proteionových fanatiků. *Mám smůlu jako vždycky*, pomyslel si zasmušile. Když to s tebou jednou začne jít z kopce, hodně dlouho se nezastavíš. Tak už to ve vesmíru chodí.

„Utlačují spravedlivé,“ pokračoval kazatel. „Vpravdě však ona Maska, onen zamaskovaný podvodník a utlačovatel, činí svou krutostí pravověrným službu, neboť toliko utrpením si vysloužíme smilování! Jen těch, kdož trpí, povšimne si Oko smilování, které je slepé k těm, kdož v ničem nestrádají.“

Kazatel si prohrábl vous kostnatými a špinavými prsty. „Před dávnými časy bylo strádání chlebem a solí lidského bytí. Nyní však jsme to naopak my lidé, kdo působí útrapy jiným. Jsme jednou z masek onoho

podvodníka a utiskovatele....“

Nějaký mladík s propadlými tvářemi a očima planoucíma jako v horečce kráčel za kazatelem a zapisoval každé jeho slovo do starobylého sešitu.

„Ptám se, zdali ona Maska i se svými útrapami není nezbytným podnětem osvícení?“ Kazatel se rozhlédl po svých věrných, kteří s napětím očekávali jeho další slova, a nakonec se zadíval na Piskače.

Sebastian znervózněl. „Já opravdu nevím,“ zašeptal a pevněji objal plukovníka Kudrnu.

„Určitě nejsi od policie?“ vyzvídal kazatel normálním hlasem.

„Opravdu ne, pane.“

„A odpovídám,“ zvolal kazatel, „že je nezbytná k našemu osvícení! A proto... zůstaneme zde v tomto vyhnanství, jak jsi to nazval, synu. Pro blaho těch, kdož jsou lidštější než my. Pro blaho oněch požehnaných.“

Sebastianovi bylo náhle jasné, kam se dostal. *Ježíši, vždyť to jsou repfilové!* Sem tam o nich něco zaslechl, když ještě bydlel v centru L. A., ale protože žil osaměle, dosud se s nimi nesetkal.

„Nejspíš jste se poněkud spletli, pane,“ řekl Sebastian smířlivě, v podstatě proti repfilům nic neměl. „Pokud opravdu chcete, aby vás policisté ztloukli, musíte jít tam, kde jsou. Sem za vámi nepřijdou, nezajímá je, co se v téhle zóně děje. Měli byste jít do města, tam jich bývá hodně -“

„To jsme už udělali,“ přerušil ho mladší muž s černými vousy. Oči měl tak vyťeštěné, že mu musely každou chvíli vypadnout z důlků. „Předali jsme tam své poselství, nejen slovy, ale i činy. V plamenech jsme strhli z oblohy onu obludu, jež byla jedním z hlasů onoho zamaskovaného podvodníka, a na jejích troskách jsme přednesli své prohlášení!“

„Ježíši...“ Sebastian vůbec nevěděl, o čem ten člověk mluví, ale napadlo ho, že nejspíš spáchali nějaký zločin. Repfilové, a ke všemu ještě náboženští fanatici, byli nejspíš schopni všeho. A také ho napadlo, že asi nebude dvakrát prospěšné setrvávat v jejich společnosti. Policie by sem přece jen mohla vtrhnout, aby si zjistila, kdo k nim patří.

„Jestli chcete znát můj názor, měli byste se zamyslet nad tím, k čemu to mučednictví vede.“ Sebastian už litoval, že se ohňům nevyhnuli tou největší oklikou a nešli raději dál svou cestou. „Nemyslím si, že by to bylo k něčemu dobré. Vždyť z toho jsou jen samé problémy. Utrpení přece není nic příjemného, sám o tom něco vím.“

Lidé v hloučku se začali významně dívat jeden na druhého, jako by už měli s neosvícenými cizinci, kteří k nim omylem zabloudili, své zkušenosti.

„Poslouchejte mě přece!“ vypískl Sebastian a překvapilo ho, jak zapáleně jeho hlas zní, jako by teď byl kazatelem pro změnu zase on. „Vím, o čem mluvím. Utrpení je moc zlé! Právě jsem ztratil ženu, kterou jsem miloval. Zastřelili ji přímo před mýma i očima. Byla to replikantka a...“ A rozplakal se.

Kazatel k němu přistoupil blíž, sehnul se a pozorně se na něho zahleděl. „Ano,“ pravil po chvíli, „mluvíš pravdu.“ Položil svou hubenou ruku Sebastianovi na hlavu. „Vidím, že utrpení tě osvítilo, synu. Už jsi téměř člověk.“

„Myslím, že ano. Děkuji.“ Sebastian si vytřel slzy z očí. Nevěděl, co tím ten prošedivělý fanatik myslí. „Děkuji pěkně.“

Kazatel zvedl ruku a požehnal mu. „Ještě tě čekají mnohé trýzně, než dokončíš svou pouť.“

„Ježíši!“ polekal se Sebastian. Neměl ponětí, co ho ještě čeká, ale soudil, že to v žádném případě nebude nic příjemného.

„Následuj mne. Něco pro tebe mám.“

Kazatel opět uchopil medvěda za tlapu a Sebastian se vystrašeně přimkl k plukovníkovu plyšovému krku. Piskač kráčel za nimi, natáčel nos hned na jednu, hned na druhou stranu, věřil a podezřívavě pokukoval po lidech.

Když došli až na hranici stínu, kam už stěží dosahovala záře i ohňů, kazatel se zastavil u plátěného stanu z armádního výprodeje a začal se přehrabovat ve vojenském tlumoku. „Nemůžeš s námi zůstat, synu, máš svůj vlastní osud.“ Podal Sebastianovi lehkou kovovou krabici. „Ale tohle by ti mohlo pomoci. Je to posvátná, velmi posvátná relikvie.“

Krabice byla stará, pomačkaná a poškrábaná. Uvnitř něco zachrastilo. Sebastian ji natočil ke světlu a na víku uviděl znak červeného kříže. „To je lékárníčka?“ Mohla by se mu hodit, protože žádnou neměl.

„Podívej se pozorněji.“

Sebastian se podíval hodně zblízka a rozeznal malá písmena vyražená do kovu. „Sala... Nemohu to přečíst. Salamandr? Ne, Salander.“ Něco mu to připomnělo, nějakou mezihvězdnou loď. „Je tam trojka?“ *Salander 3* se jmenovala jedna z těch starých průzkumných lodí, které měly namířeno daleko za hranice Sluneční soustavy.

Kazatel přitakal. „Byl jsem u toho, když se vrátil a přinesl nám svou zprávu zapsanou v popelu mrtvých.“ Obrátil tvář k obloze a jeho šedivý plnovous se zvedl nad Sebastiana jako stříška. „Byli první, kdo se to dozvěděl. Jednoho dne to budeme vědět všichni. Odletěli, uviděli to a vrátili se, aby nám tu zprávu přinesli...“

„Jakou zprávu?“

Protože kazatel mlčel, Sebastian měl dojem, že neslyšel, na co se ho ptal, ale nakonec pravil: „Zprávu o našem zatracení. Nebo spasení.“ Unaveně se na Sebastiana usmál. „To ještě pořád přesně nevíme.“

Sebastian obrátil krabici a zkoumal její dno. *Mezi zatracením a spasením je dost velký rozdíl*, pomyslně si.

„Existuje však někdo, kdo to ví,“ řekl kazatel vážně. „Ví to, musí to vědět, ale nejspíš ani netuší, že to ví.“

„Z toho nejsem zrovna moudrý,“ připustil Sebastian a potýkal se ze všech sil se zarezlým uzávěrem.

„Když k tomu došlo, byla ještě dítě,“ zašeptal kazatel. „Ubohá holčička...“ Zavrtěl hlavou. „Musela vidět

věci, které nechápala. Ale možná to tak bylo lepší. Její matka i otec zemřeli, protože příliš mnoho věděli... Uviděli příliš mnoho světla.“

„Něco věděli?“ Sebastian přitiskl krabičku hrudníkem k medvídkovým zádům a pokoušel se ji palcem otevřít. „A co?“

„Poznali tajemství proměny.“ Kazateli se zaleskly oči slzami. „Co bylo lidské, nebude. A co nebylo...“ Hlas mu odumřel. Sklonil hlavu a pohlédl na Sebastiana. „Všechno je to velmi podivné. Možná si jednoho dne vzpomene, co jako dítě viděla. Možná se na to zjevení, na které zapomněla, upamatuje. A potom nám to řekne.“

Sebastianovi se konečně podařilo lékárníčku otevřít, a tak se ani nezeptal, koho kazatel míní. Uvnitř byly vyschlé lahvičky a prázdné ampulky, nějaká dezinfekce a antibiotika, nejspíš už neúčinná. K ničemu mu to nebylo, ale nechtěl kazatele urazit. „Mockrát děkuji,“ řekl a zaklapl víko. „Za tohle i za všechno ostatní.“

Kazatel pravil: „Odejdi v pokoji.“

Když se vrátili na místo, kde ukryli své zásoby, podal lékárníčku Piskačovi, aby ji uložil do pytle. Unesou ji, nebyla těžká. Ohně repfilů už zhasly, na většině oblohy svítily jasné hvězdy a měsíc postříbřil okraje mraků letících na východ. Sebastian přemýšlel, co to všechno asi znamená.

KAPITOLA

0015

„Potřebuju nějaký dopravní prostředek.“ Deckard ukázal na spinner, z něhož vystoupili. „Tehle by mi stačil.“

„Proč ne, vezmi si ho,“ řekla Sarah a pousmála se. „Nemůžeš jen tak chodit po ulicích, že? To už jsme zjistili.“

Deckard stál na okraji přistávací plochy na střeše hlavní budovy Tyrellovy společnosti a hleděl na město. „Do téhle situace jste mne dostala vy.“ Odvrátil pohled a podíval se na ni. „Věděla jste, že to ten koktavý doktůrek udělá. Nechápu, jak jste to mohla dopustit.“

Sarah se usmála o trochu víc a mezi rty se jí bíle zaleskly zuby. „Řekněme, že jsme se oba dva něco dozvěděli, na co bychom jinak nepřišli. Přežils, ne? Takže teď vím, že dokážeš toho ztraceného replikanta najít.“ Náhle se její chování změnilo. „Vezmi si ten spinner,“ řekla odměřeně. „Počítala jsem s tím, že ho budeš potřebovat. Ale nepokoušej se odletět z města, varuji tě, má nastavený maximální dolet pouze na oblast L. A. Když se tu hranici pokusíš překročit, rozblíká se na palubní desce výstražná rudá kontrolka, rudá jako krev. Jestliže se okamžitě nevrátíš, rozprskneš se po obloze na malé kousičky, které už nikdo neposbírá.“

Nic jiného od ní ani nečekal. Proč by mu měla věřit? Přesto v něm pohasla nepatrná naděje. Kdyby měl k dispozici normální spinner, vykašlal by se na celé L. A., Sarah Tyrellovou i šestého replikanta a okamžitě by vyrazil na sever za spící Rachel.

„Žádný strachy,“ řekl hrubě, „majetek společnosti dostanete v pořádku zpátky. Ale v případě šestého replikanta vám to slíbit nemůžu. Nejspíš bude trochu potlučený, až ho složím k vašim půvabným nožkám.“

„Opravdu?“ Zvedla obočí. „To je milé, že do toho jdeš s takovou... vervou.“ Sarah vykročila k výtahu, cestou se však ohlédla. „Budu čekat. Nechala jsem tě zaregistrovat do bezpečnostního systému. Až budeš hotov, můžeš jít rovnou dovnitř.“

„To je všechno?“ zeptal se Deckard. „Myslel jsem, že si chcete o něčem důležitým promluvit.“

„To byla jen záminka, Deckarde.“ Sarah stiskla tlačítko a lesklé dveře výtahu se otevřely. „Prostě jsem tě chtěla vidět. To je všechno.“ Nastoupila do kabiny, ale ještě dveře přidržela. „Myslela jsem na tebe. Možná jsem chtěla zjistit, jestli jsi také ty myslel na mě.“ Odtáhla paži a dveře se zavřely.

Deckard letěl noční oblohou, pod ním zářilo město jako pestrobarevný koberec, kolem něj prolétaly policejní spinnery, ale na jejich palubních monitorech se nejspíš rozsvítil dost vysoký kód VIP, takže ho nikdo neobtěžoval.

Brzy nechal mrakodrapy za sebou. Zem dole byla temná, obloha se začínala zatahovat mraky. Nervózně sledoval palubní desku, doufal, že se zřícená zóna nachází v doletu spinneru, protože ještě stále potřeboval klidné místo, kde by si mohl všechno promyslet. Sarah Tyrellová se objevila dřív, než stačil sestavit nějaký plán, který by aspoň trochu fungoval.

Zahlédl v té tmě na zemi plápolat kruh ohňů, ale pak už spatřil hranu překlopené dálnice a navedl spinner na přistání. Chvilí se vznášel kus nad zemí, než našel vhodné místo, a když konečně vystoupil, zakřúpala mu pod nohama betonová drť promísená s úlomky zrezivělého kovu. Protože v tuto noční hodinu byli zloději v nejvyšší pohotovosti, a navíc se tady mohli potulovat i náhodní vandaloři, aktivoval zabezpečovací zařízení spinneru malým dálkovým ovladačem, strčil si ho do kapsy a pak vykročil k temnému domu.

V tajném bytě se dosud vznášel pach smrti a útočil spíše na jeho představivost než na čichové buňky. Nevěděl, jak to s Pris vlastně ve skutečnosti bylo. Byla vyřazena z oběhu, nebo násilně odpojena od života?

Deckard nevěděl, z kolika baterií sálo její tělo život, ani kde je měla uloženy. Napadlo ho, jestli blade runner není vlastně něco jako elektrikář. V tomto případě špatný elektrikář, který ani nezná schéma přístroje, který má vypnout.

Bývalý blade runner, připomněl si. Na tom se nic nezměnilo, přestože přijal další úkol. Zavřel za sebou dveře. Cítil, že jeho nechuť k vraždění je ještě větší, než když ho před rokem Bryant naverboval zpátky do služby, a to ho ani nečekal žádný velký případ; nemusel honit celou skupinu uprchlých replikantů, stačilo mu vypořádat se s jediným. A zatímco čekal, až se jeho oči přizpůsobí šeru, napadlo ho, kdo to je.

Pomalou postupoval dál do bytu a šmátral po spínači generátoru. Náhle zaslechl sípání a těžký, namáhavý dech.

„Příliš mi to usnadňuješ.“

Než mohl Deckard odpovědět, dostal úder do břicha. Zlomil se v pase a další úder ho srazil k zemi.

Když se probral, světlo svítilo. Nad ním stál Dave Holden a v ruce držel nohu kuchyňského stolu. „Krucí...“ zachraptěl Deckard, „co to má znamenat?“

„To je tvá odměna za to, žeš mě tak dlouho vodil za nos.“ Holden přitiskl Deckarda, který se pokoušel zvednout, dřevěnou nohou k podlaze. „Žes mě vodil za nos celou tu dobu.“ Přitlačil ho silněji. „Musel ses popadat za břicho, když jsem odtud před pár hodinami odcházel.“

Deckard rukou nohu od stolu odstrčil a zvedl se na kolena. „Krucí, o čem vlastně mluvíš?“

„Nevíš? Dozvíš se to.“ Holden o krok ustoupila zavolal přes rameno: „Můžeš přijít za námi? Myslím, že nám došla zábava.“ A samolibě se zasmál. „Tohle s tebou pěkně zamává, Decku. Uvidíš docela zajímavý příznak z tvé minulosti.“

Deckard vstal. S Holdenem by si poradil, vypadal stejně slabý jako naposled, nové součástky pracovaly v jeho těle s takovou námahou, že to bylo slyšet. Ale vypořádat se s někým dalším mohl být problém, Holdenova slova v něm navíc vzbudila nejistotu.

Holden se usmál a odhodil primitivní zbraň na podlahu. „Nezapomeň pěkně pozdravit,“ řekl Deckardovi a kývl ke dveřím. „Myslím, že se znáte.“

Deckardovi se zdálo, jako by se mu zem zachvěla pod nohama. „A kruci!“ Cítil, jak mu mráz běhá sem a tam po zádech. Natolik ho to překvapilo, že nebyl schopen jediné rozumné myšlenky.

Do místnosti totiž vklouzl Roy Batty a zářivě se na Deckarda usmál. „Návštěvy většinou chodí, když se to nejmíň hodí,“ řekl Batty, ale jeho hlas zněl jaksi staře. „Taky tě rád vidím.“

Deckard o krok ustoupil. „To není možné! Jsi přece mrtvý! Byl jsem u toho.“ Vzpomínky mu běžely hlavou jako stádo splašených koní. Zase viděl, jak dešť smývá krev z jeho tváře..., jak ruka povoluje sevření a bílý holub vzlétá k obloze... „Jsi mrtvý, Batty...!“

„Ne tak docela.“ Roy Batty pokrčil rameny. „To moje replika je mrtvá. Spousta mých replik je už mrtvých. No a vidíš, nejtrvanlivější je originál.“

„Má pravdu, Deckarde.“ Holden vytáhl pistoli. „Nebo si alespoň pro tuto chvíli budeme myslet, že ji má. Je templantem modelu Roy Batty. Tedy i tvého oblíbeného replikanta.“

Deckard si toho muže prohlédl pozorněji a zjistil, že tenhle Batty je mnohem starší a hubenější, že nemá tak vyvinuté svalstvo, zato tvář plnou vrásek. Replikant Batty by tak nikdy vypadat nemohl, protože to vylučovala čtyřletá životnost, pokud by ten limit nebyl nějakým zásahem překročen, ale Eldon Tyrell tvrdil, že to není možné.

Jakmile pominul první šok z toho, že ho zase vidí, Deckardovi přestalo dělat starosti, jestli je to člověk nebo replikant. Nejdůležitější byla zbraň v Holdenově ruce. A pochopitelně skutečnost, že oba zřejmě stojí proti němu.

„Kdy se konečně dozvím, o co jde?“ zeptal se Deckard a díval se střídavě na jednoho a na druhého. „Určitě jste mě nechtěli jenom pozdravit.“

„To víš, že ne,“ řekl Holden a pohrozil mu pistolí. „Přišli jsme tě sebrat, Deckarde. Předáme tě policii.“

„Za co? Že neplatím daně?“ Doufal, že na něho Holden taky nevyrukuje s historkou, že Pris byla člověk a že je tedy vrah. Nezdálo se mu, že by zrovna v tuhle chvíli měli právě Holden a Batty dobré vztahy s policií. Určitě blufovali. „Utekl jsem z města policejním spinnerem, ale to přece není hrdelní zločin. Ať si to strhnou z mého důchodového pojištění.“

„Dost řečí,“ okřikl jej Holden opovržlivě. „Replikanti nemají žádné pojištění.“

„O čem to kruci mluvíš?“

Batty se usmál na Holdena, pak na Deckarda: „Jsi replikant, kamaráde. Moc dobře to víš, ale my to víme taky. Odchodem na odpočinek se v tvém případě myslí něco úplně jiného.“

Holden se volnou rukou poškrábal na hlavě. „Proč se s ním vlastně bavíme, Batty? Proč ho prostě rovnou nevyřadíme? Vždyť ho můžeme policii předat mrtvého.“

Batty náhle vypadal rozžlobeně. „Nejde jenom o jeho vyřazení, Dave. Napřed ho musíme trochu podusit a vytáhnout z něho všechno, co ví o tom spiknutí. Jak jinak se dozvíme, proč zabil Bryanta?“

„To máš...“ Holden najednou pobledl, jako by se ta soustava přístrojů v jeho těle začala hroutit. „To máš pravdu. Ale...“

„My ho nemůžeme policajtům ani ukázat, dokud všechno nezjistíme,“ pokračoval Batty tvrdohlavě. „Napřed musíme vědět, kteří policajti v tom mají prsty, abychom nenarazili zrovna na ně. Taky by mohli oddělat oni nás.“

„Ale...“ Holden zvedl roztřesenou ruku, jako by chtěl Battyho zastavit.

Deckard nevěřičně hleděl z jednoho na druhého. „Nějak se vám to v hlavách pomotalo.“ Popadl nohu od stolu a dřív, než mohli zareagovat, vyrazil Holdenovi pistoli z ruky. Zesláblý Holden klesl k zemi, Batty však byl v dobré formě. Vrhel se na Deckarda a sevřel mu předloktím hrdlo. Svalili se na zem. Deckard zasadil Battymu úder do ohryzku. Batty divoce zavrčel, ale sevření povolilo. Deckard mu vrazil koleno do slabin a odhodil ho na bezvládného Holdena.

„Na takový hlouposti jsi už trochu starý,“ řekl Deckard.

„Ty hajzle...“ Batty se natáhl k pistoli, která ležela asi metr od něho.

Deckardovi bylo jasné, že se ke zbrani nedostane dřív, a tak skočil ke dveřím, zvedl je a proklouzl na chodbu právě ve chvíli, kdy zazněl výstřel a kulka se zaryla do omítky. Rychle vyskočil na nohy a dal se na útěk.

Jenže teprve u spinneru zjistil, že má utrženou kapsu a dálkový ovladač je pryč. Vztekle udeřil pěstí do skla kabiny. „Krucí!“

Najednou zaslechl hlasy. Holden a Batty právě vyšli z domu a nejspíš se hádali. Deckard se skryl za spinnerem a sledoval, jak se přetahují o pistoli, kterou držel Batty. Pak zazněl výstřel. Holden se svalil na zem a křečovitě se držel za paži.

Deckard na nic nečekal a rozběhl se mezi haldy rozlámaných panelů.

„Deckarde! Stůj!“ křičel za ním Batty. „Stůj, ty hajzle!“

Další výstřel zvedl spršku betonových úlomků kus od běžícího Deckarda.

„Okamžitě se vrať!“

To tak, pomyslel si Deckard a ještě rychleji se rozběhl do tmy.

Náhle se mraky protrhaly a měsíc postříbřil zmeř trosk.

Holden byl přesvědčen, že zemře. *Ten hlupák Deckard ve mně něco urval*, řekl si, když se doplžil ke zdi a opřel se o ni. Ten úder nejspíš odnesl nějaký regulační mechanismus jeho nového srdce, protože se mu zdálo, že pulz tepe přinejmenším dvakrát rychleji. Měl pocit, jako by se mu tím tlakem měla každým okamžikem rozletět hlava.

Ztěžka se postavil. Trochu se potácela dlaň si tiskl ke zranění na rameni. Nebylo to víc než škrábnutí, ale vydatně krvácelo. Deckard by si zasloužil, aby mu oťfiskal tu jeho pitomou palici o zeď, pokud by to ovšem jeho srdce vydrželo, pokud by nepuklo jako přehřátý blok motoru. *Využil mé chvilkové slabosti, ale teď si bude muset poradit s někým silnějším, než je starý Dave Holden*, pomyslel si zlověstně.

Musel se opřít o zeď, aby udržel rovnováhu. Na zemi u jeho nohou ležela pistole, kterou ho Batty postřelil, než mu ji vytrhl. Ten ale musel pospíchat, když se ani nezastavil, aby se po ní poohlédl.

Holden se sehnul, ale okamžitě zjistil, že to byla chyba. Jakmile se mu hlava dostala pod úroveň srdce, omráčil ho prudký nával krve, až se mu zatmělo před očima. Upadl, ale prsty pevně sevřel kolem pažby pistole.

Všechno se s ním točilo a potily se mu dlaně. Podařilo se mu zvednout hlavu. Zahlédl černou plochu s bílými čarami a podle dlouhého kabátu rozeznal Deckarda, který vylezl po suti až k holé stěně, kterou tvořila převrácená dálnice. Vzdálenost mezi světlou skvrnou Battyho kštic a Deckardem se rychle zmenšovala.

Batty škodolibě vykřikl: „Hej, Deckarde, nenamáhej se! Dál se nedostaneš!“

Jenže Deckard to nevzdal a začal šplhat po svislé vozovce, hmatal nad sebou rukama a dařilo se mu zachytávat se prsty v puklinách, špičkami bot škrábal po hrubém povrchu dálnice a občas našel oporu. Než k němu Batty doběhl, vylezl až k prostřednímu dělicímu pásu.

„Nezabíjej ho...!“ pokusil se zakřičet Holden, ale vyšlo z něho jen chraplavé sípání. „Musíš ho nechat... naživu...!“ Namáhavě se zvedl do kleku, ihned se však zhroutil, do tváře se mu zabodly ostré kamínky a zatmělo se mu před očima. Pistoli však nepustil, v dlani pořád cítil chladný kov pažby.

Battymu padaly do očí drobné úlomky, které nad ním shazoval Deckard, jak lezl k hornímu okraji dálnice. Batty zastrčil prsty do další škvíry a přitáhl se vzhůru. Prsty měl rozedřené a krev mu stékala po zápěstí.

Mraky na okamžik zakryly měsíc a Deckard zmizel Battymu z očí, ale zahlédl ho, když se sám vydrápal až nahoru. Deckard běžel po úzké, asi metr široké horní hraně dálnice jako po látce nad propastí. Batty ho začal pronásledovat. Deckard vytrvale běžel, dokud nedorazil k místu, kde se z vozovky odlomil velký blok. Tam se musel chtít nechtě zastavit, a Batty ho začal dohánět. Deckard se po něm ohlédl a udělal několik kroků zpátky, aby se mohl rozběhnout.

Batty po něm skočila chytil Deckarda za nohu. Upadli, Batty narazil ramenem do betonu, jednu ruku zaklesl za Deckardovo koleno. Deckard se překulil na záda a zapřel se rukama Battymu do hlavy, aby ho odtlačil přes okraj.

Pod nimi se ozvalo zapraskání, které se změnilo v narůstající dunění. Síť puklin se rozběhla po svislém povrchu vozovky a od spleti armatur prožraných rzí začaly opadávat těžké betonové balvany. Pod zápasíci muži se rozevěla průrva, z níž se vyvalil oblak šedého prachu. Batty pustil Deckarda, uklouzl, ale v poslední chvíli se chytil za kovový prut, který zůstal trčet z vykotlané strmé stěny. Vtom se s ohlušujícím rachotem zřítíl další kus betonu.

Batty se jednou rukou držel armatury a druhou šmátral nad sebou, až se mu podařilo zachytit se za ostrý okraj a vytáhnout se nahoru. Obrovský kus dálnice se zhroutil, nahoře zůstal trčet jen několik decimetrů široký pruh připomínající prkno skokanského můstku. Batty si klekl, přidržel se oběma rukama a pohlédl na druhou

stranu průrvy. Oblaky šedivého prachu slabě pronikalo měsíční světlo.

Na protějším okraji čerstvé průrvy se zatím Deckard vydrápával na úzký komín, který tam z vozovky zbyl. Také si klekl, ale nerozhodně se rozhlížel kolem sebe. Vršek komína nebyl delší než dva metry. Když se Deckard ohlédl za sebe, uviděl přes prázdný prostor šílený úsměv svého pronásledovatele, jenž vzápětí zmizel ve tmě.

Nízko nad městem letěly monzunové mraky. Ovzduší bylo nabitó elektřinou.

„Deckarde! Nikam nechod!“ vykřikl Batty. „Hned jsem u tebe!“ A zachechtal se.

Deckard kašlal, ve spáncích mu bušila krev. Několik teplých dešťových kapek mu skropilo tvář. Tmu protrhl záblesk. Uviděl Battyho, jak se na úzké lávce vztyčuje a opatrně couvá.

To nedokáže... To je zhola nemožné, napadlo ho. Je to příliš daleko...

Batty si svlékl koženou bundu a odhodil ji, řídký déšť mu smýval z těla pot. Přestal se usmívat a přivřenýma očima hleděl na Deckarda. Jeho tvář byla sice stará a vrásčitá, ale nahé zmáčené tělo jako by každou vteřinou mohutnělo mocným přílivem síly.

Deckardovi se vynořila v hlavě mučivá vzpomínka, když uviděl, jak se Batty předklonil a rozběhl se. Kdysi, v jiném čase a na jiném místě vysoko nad městem, se stalo něco podobného. Minulost se prolнула s přítomností. Batty se odrazila skočil.

Další blesk ozářil modrobílým světlem mokré tělo letící nad černou propastí. Jako by zůstalo navzdory zemské přitažlivosti viset ve vzduchu. Deckard zatřepal hlavou, aby se zbavil vzpomínek i vidiny toho plachtícího dravce, a posunul se o kousek dopředu. Noha mu sklouzla přes okraj, betonová drť se sypala dolů, ale podařilo se mu zůstat klečct na jednom koleně a oběma rukama se křečovitě držel.

„Mám tě!“ vykřikl za ním Batty, popadl Deckarda za límec, zvedl ho a otočil si ho k sobě. „Tos nečekal, co?“ A rozesmál se.

„To je fakt,“ souhlasil Deckard.

Batty se rozmáchla pěstí udeřil Deckarda do brady, ten mu současně vrazil koleno do břicha. Batty ho od sebe odstrčil, vrávoravě ustoupil až k okraji a zamával pažemi, aby udržel rovnováhu. Deckard dopadl na záda a bolestivě se uhodilo hranu betonu, ramena mu trčela do prázdna. Než se však stačil pohnout, už na něm seděl Batty.

„To byl výkon,“ procedil Batty skrze zuby. „Jsi fakt dobrý. Hrozně mě štve, že tě musím zabít.“

Deckard hmatal kolem sebe a zachytil se hrany, která se mu zařezávala do zad. „Mě taky,“ hlesl. Vyviklal kus uvolněného betonu, švihl rukou a udeřil Battyho do spánku.

Batty jednou rukou pustil Deckarda a dotkl se zraněné tváře, po níž mu déšť rozmýval krev. „To... bolelo...“

Deckardovi se zatím podařilo o kousek posunout od okraje. Svíral kus betonu v hrsti a unaveně pozoroval postavu nad sebou. Náhle mu bylo všechno jasné. „Ty jsi ten šestý replikant... Mezi uprchlíky byli dva stejní replikanti, oba model Roy Batty. Nemám pravdu? Jsi to ty.“

Batty se usmál zkrvavenými rty a pomalu zavrtěl hlavou. „Neřekl bych, že jsem to já.“

Deckard pozvedl hlavu a volnou rukou si vytřel z očí kapky deště. „Přeskočils tu průrvu, přestože to bylo tak daleko. Přesně jako on... Ten druhý Batty... Ten, který zemřel.“ Když hleděl na jeho obličej s mokkými bílými vlasy přilepenými k vrásčitému čelu, nebyl schopen odhadnout, zda ty známky stáří nejsou jen maskou, která ho měla zmást, nebo zda v Battyho starém těle vzkypěla nějaká šílená mladistvá energie. „Jsi stejný jako on.“

„Ne.“ Batty opět zavrtěl hlavou. „Sme si jen hodně podobní. Proto mě na tuhle práci najala.“ Batty se přestal usmívat, otočil hlavu a pohlédl do tmy. „Kdybych byl replikant,“ řekl zamyšleně, „znamenalo by to, že mi lhali. Že mi lhali celou tu dobu. A to by se mi ani trošku nelíbilo.“ Podíval se na Deckarda a lišácky se usmál. „Ale to je stejně fuk, jestli jsem replikant já, nebo ty. Stejně tě zabiju, za to mě platí.“ Předklonil se a natáhl ruce k Deckardovu hrdlu. „O to jediný tady jde.“

Deckard se zase rozmáchl, ale Batty mu kámen předloktím vyrazil. V téže chvíli se hrana komína začala drolit a Deckard sklouzl o pár centimetrů dál do prázdna.

„Tak do toho, Deckarde!“ Batty si všiml, že Deckard přehmatává rukama, jimiž se dosud pevně držel okraje betonu. Kdyby se teď pořádně zapřel, mohl by je oba strhnout dolů. „Já bych to dokázal,“ vykřikl divoce Batty, „ale ty ne!“

Deckardovi se nedostávalo vzduchu a Battyho obličej mu začal plavat před očima. Své hrdlo už ani necítil, zato pod prsty cítil drolící se štěrk a písek. Do zad se mu zařezávala ostrá hrana a krev se mu hrnula do hlavy.

Zahřmělo.

Do úst mu vníkl déšť a náhle mohl volně dýchat. Battyho stisk zeslábl. Deckard prudce zamrkal, aby dostal z očí kapky deště, a uviděl na Battyho čele krvavý otvor. Výstřel musel zaniknout v rachotu hromu. Krev kapala Deckardovi na tvář.

Batty se zhroutil na bok a spadl dolů. Deckard pevně sevřel okraj betonu, aby ho tělo nestrhlo s sebou, pak se kousek po kousku posunoval na úzkou plochu. Z posledních sil se otočil a vystavil záda dešti.

Mrtvé tělo zůstalo viset za nohu na zrezivělé armatuře asi metr nad zemí a déšť z něho vytrvale smýval krev.

Holden sklonil zbraň, zavřel oči a velmi opatrně dýchal, aby neodmlel. Unavil se téměř k smrti, než se doplazil až sem, a málem to nestihl. Stálo ho nezměrné úsilí zvednout oběma rukama neuvěřitelně těžkou pistolí nad hlavu a zamířit...

Uslyšel padající kamení, otevřel oči a uviděl Deckarda, jak opatrně slézá po úzkém sloupu rozpadlé dálnice. *Vypadá hůř než já*, napadlo Holdena, *Batty mu dal pořádně do těla*. Ztěžka se zvedl a začal se belhat k němu.

„Decku...“ Holden zalpal po dechu. „Slyšel jsem, cos říkal tam nahoře... Máš pravdu, Batty byl ten šestý. Musel to být on...“ Teď mu to všechno připadalo tak jasné. „Proto předstíral, že ho někdo najal, aby toho replikanta dostal.“

„Možná,“ řekl Deckard chladně. „Nebo je to tak, jak říkal Batty. Na tom nezáleží.“ Deckard se otočil a odcházel.

Holden ho popadl za paži. „Ale ještě nevíme...“ Zoufale mu tiskl ruku, aby neupadl a aby Deckarda zadržel. „Nevíme, kdo jde po nás. Kdo připravil spiknutí proti blade runnerům...“

Deckard mu ruku setřásl. „To si budeš muset vzít na starost sám. Mám na práci něco jinýho.“

„Nechápeš...!“ Holden usilovně bojoval o dech. „Musíme se spojit...“

Od stěny převrácené dálnice se ozval šramot. Oba se rychle otočili. Ze stínu se vyplazila jakási postava s temnými očními důlky a rozčuchanými tmavými vlasy. Roztřepenými otvory v potrhaném trikotu prosvítala bledá kůže.

Holdenovi chvíli trvalo, než ji poznal. To je ta replikantka, uvědomil si zděšeně, ale nedokázal se na její jméno rozpomenout. Ty vlasy byly kdysi světlé, ale teď byly ztmavlé a spleené krví.

Tak do téhle bytosti byl zamilovaný ten malý mrzák Sebastian, pomyslel si Deckard. Byl do ní tak moc zamilovaný, až z ní udělal tuhle parodii na člověka.

Holden si všiml, že replikantka má na hlavě stejné zranění jako Batty. Prostřelenou lebkou byla mezi úlomky kostí vidět mozková tkáň. Přestože však byla mrtvá, ještě se hýbala. Znechuceně sledoval, jak ji nějaký slepý puď vede k té visící mrtvole.

Pris vztáhla ruce a roztrášeně pohladila Battyho hlavu, pak se vztyčila a přitiskla svůj zpustošený obličej na jeho, jako by ho chtěla políbit. Déšť smíšený s krví jim stékal po tvářích jako slzy.

Holden se zachvěl, zvedl pistoli a zamířil. Už ten pohled nemohl vydržet. Ale než stačil stisknout spoušť, Deckard mu srazil ruku k zemi.

„Nech je,“ řekl Deckard. „Nech je na pokoji.“

Holden bezmocně sledoval odcházejícího Deckarda, ruka s pistolí se mu bezvládně kývala podél boku. Pak se mu podlomila kolena a klesl mezi mokré betonové trosky. Snažil se klidně dýchat, naslouchal nepravidelnému bušení svého srdce a bubnování deště.

KAPITOLA

0016

Dálkový ovladač ležel hned za dveřmi tajného bytu, kde Deckardovi vypadl z roztržené kapsy. Zvedl ho, už se s ničím nezdržoval, rychle nastoupil do spinneru a odstartoval. Když přelétal nad převrácenou dálnicí, zahlédl mezi troskami nehybného Holdena, o kus dál těla Battyho a Pris. Nabral rychlost a ztratil je z očí, temné obrysy zřícené zóny zůstaly za ním, vpředu se rozzářila světla mrakodrapů.

Automaty na střeše hlavní budovy Tyrellové společnosti zachytily signály spinneru, na vrcholu pyramidy se rozblíkal modrý obdélník a naváděcí paprsek zavedl stroj bezpečně na přistávací plochu. *Měl jsem Holdenovi sebrat pistoli*, napadlo Deckarda, jenže to už se za ním zavřely dveře výtahu. Unaveně se opřel o stěnu kabiny. Doufal, že to, co ho ještě čeká, zvládne i holýma rukama.

Výtah zastavil v soukromém apartmá Tyrellů. Deckard prošel prázdným sloupovým sálem a otevřenými dveřmi vstoupil do ložnice matně osvětlené mihotavými plamínky svíček. Bylo jich tolik, že si nesmyslně představil, jak je večer co večer zažihá celá skupina vybraných zaměstnanců, protože jednomu člověku by první svíce dohořela dřív, než by zapálil poslední. Všude byl naprostý klid, pouze na nejbližších svícnech se zatřepotaly plamínky, když Deckard procházel kolem.

Zastavil se. Věděl, že tady Sarah někde je, cítil její přítomnost jako jemné mravenčení na kůži. Zaslechl tiché povzdchnutí, otočil se a uviděl tmavé vlasy rozhozené po hedvábném polštáři, z příkrývky vystupovala křivka ženského ramene. Na chvíli se mu zastavilo srdce, pak přistoupil blíž, sklonil se nad spící ženu a natáhl ruku, ale zaváhal, konečky prstů se mu chvěly pár centimetrů nad její tváří.

Pod polštářem vyčnívala černá pažba pistole, vytáhl ji a potěžkal v dlani. Vypadala stejně jako jeho stará zbraň. Zkontroloval zásobník. Byla nabitá.

To je opravdu milá pozornost, pomyslel si Deckard, ohnul ukazováček kolem lučičku spouště a namířil pistoli na hlavu spící Sarah Tyrellové.

„Opravdu bys to udělal?“ ozvalo se za ním.

Ohlédl se. Mezi bílými krápníky svíci stál starožitný stůl a na něm kamera a monitor s velkoplošnou obrazovkou, modrá záře se mísila se žlutým světlem svíček. Na obrazovce byla Sarah, vlasy měla sčesané dozadu a mírně se usmívala.

Deckard pomalu sklonil pistoli k zemi.

„Nediv se, že jsem tak opatrná,“ řekla Sarah. „Nebyla jsem si jistá, co uděláš, a jak po tom, cos zažil, zareaguješ.“

„Vy jste ji sem dala přivést,“ konstatoval prostě a pohlédl na spící Rachel. Když ji viděl naposledy, ležela pod průhledným víkem černé rakve a její dech byl tak pomalý, že byl stěží patrný. Vztekla se obrátil k monitoru: „Měla jste ji nechat v přepravním modulu. Nemá času nazbyt.“

„Čas je relativní pojem,“ usmála se Sarah. „Kdybych byla tak hloupá a přivítala tě osobně, měla bych ho míň než ona, že? Doufám proto, že mou nepřítomnost omluvíš. Opravdu nevím, čeho bys byl schopen a co bys mi udělal.“ Zatvářila se lítostivě. „Už k sobě nemáme tak blízko, že?“

Deckard věděl, že jí nemůže důvěřovat. Nejráději by zvedl zbraň a nasázel do monitoru pár kulek, jen aby ji umlčel. „Proč jste ji sem vlastně přivezla?“

„Ty se zlobíš?“ Kamera se pootočila ke spící ženě, pak se vrátila k němu. „Copak jsi ji nechtěl vidět? Myslela jsem, že budeš mít radost. Žádná jiná žena by to pro tebe neudělala, Deckarde, protože by to jednoduše nedokázala udělat. Neumíš si ani představit, jaké je to pro mne ponížení. Nezáleží totiž na tom, že je mou kopií. Nejsem to já!“

Zahledl se na tvář na obrazovce. „A co ta pistole?“

„Chtěla jsem vědět, co uděláš.“ Zamyšleně pozvedla obočí. „Ty ses také něco dozvěděl, že?“

„Možná.“

„Například?“

Stál v ložnici u lůžka, na němž spala Rachel, a hleděl na Sarah na obrazovce. Náhle měl pocit, jako by se díval skleněným víkem do rakve, jako by si obě ženy vyměnily místa. Musel zavřít oči a vzpomínat, proč sem vlastně přišel, aby mohl pokračovat. „Šestý replikant neexistuje,“ řekl, otevřel oči a pohlédl zpřímá do kamery.

„Možná,“ napodobila ho Sarah a vyhýbavě pokrčila rameny.

„Nikdy neexistoval. Bryant se spletl, možná se překl, možná byl opilý. Když přebíral, nevěděl, o čem mluví.“

Sarah zavrtěla hlavou. „Copak ho nevyrazil z policejních dat?“

„To jste tvrdila vy. Lhala jste, určitě vám to nedělalo potíže.“

Sarah přikývla. „Kdybys měl pravdu, všechno by se tím vysvětlilo, že? Ale myslím, že je zbytečné přesvědčovat tě, že s tebou jednám čestně.“

„Ano, je to zbytečný.“

Posmutněla. „Takže ať řeknu, že šestý replikant existuje, nebo ne, stejně mi nebudeš věřit. Nebudeš mi věřit, ať řeknu cokoli.“

„Možná. Můžete to zkusit. Zkuste mi třeba vysvětlit, proč jste současně se mnou najala Dava Holdena.“

„To nebyl můj nápad. Najala jsem Roye Battyho. Mám na mysli člověka, ne replikanta. To on zapojil Holdena do akce. Ale je to důležité?“

„Není.“ Rachel se pohnula a Deckard se na ni rychle podíval. Neprobudila se. „Není, když je Batty mrtvý.“

„Já vím,“ usmála se Sarah. „Dozvěděla jsem se to okamžitě, jakmile se mu zastavilo srdce.“

„Jo, tomu věřím.“

„Ty víš, že nebyl replikant?“

„Viděl jsem ho umírat,“ řekl Deckard. „Díval jsem se mu do očí, proto vím, že byl člověk. Ale sama jste už řekla, že to není důležité.“

Usmála se. „Co je tedy důležité?“

„Řekněte mi, proč jste to všechno udělala. Co jsem s tím měl společného. A proč jste nechala zabít Bryanta.“

„Věděla jsem, že na to přijdeš,“ řekla polichoceně. „Sám jsi tvrdil, že hodně pil, a když přebíral, nevěděl, o čem mluví. Takový člověk není příliš spolehlivý, že? Pro mne rozhodně ne. Mám ráda svá tajemství pěkně pod pokličkou. Bryanta jsem potřebovala, aby všechno připravil, pak už byl přebytný.“ Nepatrně pokrčila rameny. „Udělála jsem to sama, vlastnoručně. Ne proto, že by mě to bavilo, ale protože to ode mne nečekal.“

„Truchlit pro něho nebudu,“ řekl Deckard. „Mám ještě jednu otázku. Proč jste potřebovala zlikvidovat blade runnery? A netvrďte mi, že jenom proto, aby nikdo nevystopoval ty vaše dokonalé replikanty.“

Zatvářila se soucitně. „Ty prostě nevíš, jak to v tomhle světě chodí. Kdyby celá záležitost skončila tak, aby to vypadalo, že blade runneři byli zlikvidováni replikanty Nexus 6, OSN by zas zlikvidovala Tyrellovu společnost. Říkala jsem ti přece o tom červeném tlačítku.“

Deckard přikývl. „Jo, to jste mi říkala.“

„Měls pravdu, lhala jsem ti. Přiznávám to. Nechtěla jsem vystopovat šestého replikanta, ani zachránit Tyrellovu společnost.“ Sarah na obrazovce se rozrušeně předklonila. „Chtěla jsem, abys ten úkol, na který jsem tě najala, nezvládl. Nejen ty, ale Batty a Holden taky. Doufala jsem, že se navzájem pozabijíte. Protože šestý replikant neexistuje, měli jste si myslet, že je to jeden z vás. Potřebovala jsem se zbavit nejen blade runnerů, ale i takových lidí, jako byl Roy Batty. Abych mohla OSN předložit svou verzi toho, co se stalo.“

„Vy chcete zničit Tyrellovu společnost?“

„Už hodně dlouho. Také jsem chtěla zabít Eldona Tyrella, ale replikant Batty mě předešel. Chtěla jsem se pomstít za to, jak mne Eldon mučil a trápil. Miloval a trpěl, ale ne kvůli mně. Miloval Ruth, mou matku, a trpěl, když ji ztratil.“ Sarah se hořce usmála. „Je to trochu ořepané, že? Na nejvyšší úrovni, kde vládou peníze, neexistují žádné problémy, vše je podřízeno pouze moci peněz. Problémy jsou pro malé lidi, jako jsi ty,

Deckarde.“

„A vztah vašeho strýce k vám? Čemu ten byl podřízen?“

„Láska to nebyla.“ V jejím hlase zazněl náznak znechucení. „Byl to incest, žádný citový vztah. Miloval tu mrtvou... Tak jako ty. Protože mrtví jsou ve vzpomínkách dokonalí. Vzpomínek se nedotknou ani červi, ani tlení. Je to tak, Deckarde, že? Podívej se na ni.“

Poslechl. Tvář spící ženy byla táž jako na obrazovce. Oči pod zavřenými víčky se pohybovaly, ruce měla sevřené v pěst, jako by prožívala nějakou noční můru, snad vyvolanou slovy, která jí pronikla do snu.

„Vidíš?“ zeptala se Sarah hlasem Rachel. „Je už skoro mrtvá. Kolik času jí ještě zbývá, Deckarde? Vzpomínat na ni bude o tolik jednodušší,“ zašeptala. „Už jsem ti to jednou navrhla... Mohla bych pro tebe být alespoň tím, čím jsem byla pro svého strýce, nemohu-li být ženou, kterou miluješ. Ale mohla bych ti být stále nablízku.“

Deckard mlčel, jako by její slova neslyšel. Natáhl ruku a pohlídl Rachel po čele, aby odehnal zlé sny, které ji trápily. Pak přitiskl dlaň na její teplou tvář.

„Myslela jsem si, že na to nepřistoupíš,“ řekla Sarah trpce. „Ty svůj postoj prostě nezměníš.“

„Ne,“ řekl, aniž by se ke kameře otočil.

„Věděla jsem, že to tak dopadne. Všichni dáváte přednost mrtvé před živou, vzpomínce nebo napodobenině přede mnou.“ Pokračovala ostře: „Jsi stejný jako Eldon. Proto jsem to všechno udělala. Kdybych byla mrtvá, kdybych byla jen vzpomínkou, potom bych také já měla šanci.“

Rachel se najednou zachvěla víčka. „Ricku...“ zašeptala. Otevřela oči a stejně jako tenkrát před rokem, když ji ve svém bytě probudil z hlubokého spánku, na něj upřela pohled plný lásky. Tenkrát, než se spolu vydali na sever.

Miluješ mě? zeptal se jí tehdy.

Miluju tě, odpověděla.

Věříš mi?

Sklonil se a políbil ji. „Všechno je v pořádku.“ Dotkl se konečky prstů jejích rtů dřív, než mohla cokoli říct. „Brzy odtud odejdeme.“

Věřím ti...

„Jak dojemné,“ řekla Sarah drsně. „Obdivuji tvoji věrnost.“ Na chvíli se odmlčela. „Vlastně máš pravdu. Je čas odejít. Nastal čas... se vším skončit.“

Deckard se ohlédl k obrazovce. „Kde vlastně jste?“

„Jsem tady, v budově.“ Ušklíbala se. „Tohle bych si za nic na světě nenechala ujít. Čekám na to už hodně dlouho.“

Tmu za vysokým oknem prořízl jasný záblesk, Deckardovi se zdálo, že vyšlehl z nízkých těžkých mraků, a hromový rachot zatřásl celou stavbou.

„Slyšíš?“ Žena na obrazovce pohlédla stranou a naslouchala.

„To je jenom bouřka,“ uklidňoval Deckard Rachel.

„Omyl!“ vykřikla Sarah. Deckard se otočil a uviděl v její tváři jakési zlověstné vzrušení. Oči měla rozšířené jako v extázi. „Už je to tady. Je konec!“

Deckarda zamrazilo. „Konec čeho?“

„Ty si opravdu nic nepamatuješ. Nebo nechceš pamatovat,“ řekla téměř s lítostí. „Červené tlačítko, vzpomínáš? Kdyby existovalo, dávno bych je zmáčkla. K tomu, aby byla destrukce spuštěna, je však třeba znát posloupnost povelů. A ty právě teď OSN odeslala.“

Budova se znovu zachvěla, až plamínky svíček poskočily. Deckard objal Rachel kolem ramen.

„Rozhodnutí už padlo,“ řekla Sarah s vysloveným potěšením. „Domníval ses, žeš byl neviditelný? OSN tě celou dobu sledovala. Battyho a Holdena také. Přestože šestý replikant neexistuje, porazil vás všechny!“

„Možná. Jenže potom OSN taky ví, že to všechno byla lež.“ Přitiskl Rachel k sobě, jako by ji chtěl chránit. „Že jste to všechno nastražila vy.“

„Ty si myslíš, že je to zajímavé? Jenom čekali na nějakou vhodnou záminku, tak jsem jim ji naservírovala až pod nos. Teď mohou změnit vesmírný kolonizační program přesně tak, jak si to už dávno přáli. Bez Tyrellů a bez replikantů.“ Hystericky se rozesmála. „Vy tři jste totiž i bez replikantů dokázali, jak jsou replikanti nebezpeční!“

Budova se otřásla. Deckard cítil, jak mu podlaha vibruje pod nohama. Stěny začaly prskat. Odhodil zbraň, kterou na nic nepotřeboval, zvedl Rachel do náruče a otočil se k obrazovce. „Máte, co jste chtěla. Po Eldonu Tyrellovi nic nezůstane. Vlastně to nebyl tak špatný nápad. Jste teď šťastná?“

Po stěnách nakloněných věží se rozběhly záblesky detonací a za nimi vyšlehly první plameny.

Sarah zavrtěla hlavou. „Šťastná? Spíš spokojená, alespoň na tu krátkou chvíli, která nám zbývá -“

Podlaha se zhoupala, monitor spadl ze stolu a rozbil se. Ozval se ohlušující rachot, když se ve vedlejším sále skácelo několik sloupů. Ze stropu se sypala omítka, sít puklin ve zdech se prohlubovala a rozšiřovala, vysoká okna se deformovala a střepy přšely po místnostech.

„Jdeme!“ Deckard postavil Rachel na nohy, uchopil ji za paži a společně prchali ven. Za jejich zády se vytrhly dřevěné panely obložení ze stěn a z ložnice se vyvalil hustý dým.

Na chodbě ječely poplašné sirény a na všech stranách pulzovalo výstražné rudé světlo. Dveře výtahu se vybouřily a pukly, šachtou hučel oheň.

Deckard a Rachel běželi k nouzovému schodišti. Podlaha se pod nimi náhle prudce naklonila. Upadli. Ze stropu se zřítila ocelová traverza a jako mohutná kosa se zabodla kousek od nich.

Rachel vykřikla, ale Deckard, ohlušen výbuchy, ji ani nezaslechl. Vrávoravě vstal, zvedl ji a spíš nesl než vedl chodbou naplněnou dusivým dýmem a vodopády ohnivých jisker.

Z kabiny nákladního spinneru visícího nad pyramidou Holden užasle pozoroval, jak se šikmé věže kus po kuse, patro po patře bortí a řítí na hlavní budovu Tyrellovy společnosti. Uprostřed zuřících plamenů najednou zahlédl dvě malé postavičky.

Shora bičoval kabinu spinneru déšť, zdola stoupaly kotouče dýmu a páry. Vypadalo to, jako když se chrstne voda do kovářské výhně. Spinner kolísal ve vzdušných vírech, uvnitř začínalo být horko a nedýchatelno. O Holdena se už zase pokoušely mdloby, a když se naklonil nad palubní desku, aby navedl stroj přímo do středu toho pekla, prudce se mu rozbušilo srdce.

Přiletěl sem rovnou ze zřícené zóny a našel celý svět vzhůru nohama, dokonalý obraz zkázy. Zatímco spinner klesal, po zdech hlavní budovy šplhala série výbuchů a pyramida se začala rozpadat. Vypadalo to, jako by se roztékala, jako by byla z vosku. Na okamžik mu ty dvě postavy zmizely v oblacích kouře. Když je znovu uviděl, poznal Deckarda a tu tmavovlasou ženu. Běželi ke spinneru zaparkovanému na přistávací ploše, ale náhlý otřes stroj převrhl a smetl dolů i s kusem střechy.

Holden přepnul řízení na autopilota, stiskl páku a otevřel dveře nákladního prostoru. Do kabiny vnikla vlna žaru a chuchvalce kouře. Holden se vysoukal ze sedačky a prolezl dozadu. Pod ním, na malém kousku dosud pevné střechy, stál v kruhu ohně Deckard, tu ženu držel v náručí; oba zoufale hleděli na spinner.

„Decku!“ vykřikl Holden, chytil se okraje dveří a natáhl paži dolů. Přes hukot plamenů slyšel, jak jeho mechanické plíce sípavě lapají po kyslíku. „Podej mi ji!“

Deckard zvedl ženu co nejvýš, Holden ji pevně uchopil za loket a vytáhl nahoru. Z posledních sil se zachytila kovové vzpěry a vyškrábala se do nákladního prostoru.

„Pryč od těch dveří!“ křikl na ni Holden, znovu se vyklonil a podával Deckardovi ruku. Jejich prsty se už téměř dotkly, když vtom další výbuch střechu roztrhl. Holdena oslnil jasný záblesk, do spinneru udeřila tlaková vlna, a než odletěl dopředu, kde zády narazil do pilotního křesla, stačil ještě zahlédnout, jak Deckard skočil. Byl to šilenný a beznadějný skok.

Holden se jednou rukou zaklesl za opěradlo, natáhl se k přístrojové desce a druhou rukou udeřil do páky. Dveře se začaly zavírat o zlomek sekundy dřív, než z rozžhaveného kráteru vylétla ohnivá koule. Spinner se divoce zmítal. Umdlévající Holden se pokoušel převalit do pilotního křesla, a když se ohlédl přes rameno, spatřil Deckardovu tvář zkrivenou bolestí.

Deckard bojoval s posuvnými dveřmi, které ho přiskříply vpůli těla a drásaly mu kůži. Ta žena ho chytila ho za paži a táhla, Deckard se druhou rukou vši silou zapřel do hrany dveří. Konečně se protáhl se dovnitř a vyčerpaně se svalil na podlahu.

V téže chvíli se hlavní budova zhroutila a mohutný výtrysk žhavých plynů spinner roztočil jako větrník a vynesl ho do výšky. Holden ještě stačil vypnout autopilota, ale pak se řízení spíš jen pevně držel, než aby stroj vedl. Náhle zjistil, že místo ohně vidí temné bouřkové mraky a že do kabiny opět buší přívaly deště. Jediným trhnutím zapsal akcelerátor na plný výkon a spinner vystřelil k obloze.

Pak se před nimi otevřelo temné nebe poseté hvězdami jako diamantovým prachem. Ticho nad mraky bylo ohlušující. Holden se konečně vzpamatoval a zastavil stoupání.

Deckard přešel z nákladního prostoru do kabiny a poklepal Holdenovi na rameno: „Pusť mě k tomu.“

Holden se přesunul na vedlejší sedadlo a s úlevou sledoval, jak se Deckard ujímá řízení. Tep se mu uklidnil a začal volněji dýchat.

Deckard měl ožehlé vlasy zmáčené deštěm a přilepené k lebce. Přes celou tvář se mu táhl krvavý šrám, který končil až na krku. Mokrě ohořelé šaty na něm visely jako na strašákovi. Avšak pohled, který upíral na navigační přístroje, byl pevný, zkušeně naváděl spinner na sestupnou dráhu. Nad bývalým centrem Tyrellovy společnosti zpomalil.

Uprostřed města žhnulo rudé jezero, jako by se ze středu země vylilo žhavé magma. Z nemnoha okrajových míst, kde déšť plameny již uhasil, trčely pokroucené konstrukce a zdeformovaná spleť nosníků - nic víc z věží nezůstalo.

V bezpečné vzdálenosti se hemžili lidé, na záchranných vozidlech blikaly majáčky a nocí vyly sirény.

„Co se tam krucinál stalo?“ Holden s nosem přitisknutým na sklo bičované deštěm hleděl dolů. „Kdo to udělal?“

Deckard odvrátil zrak od hrůzné apokalypsy a zkontroloval přístroje. „Chorobný mozek,“ řekl a přidal plyn.

Spinner zamířil pryč z L. A. a Holden vyčerpaně zavřel oči. Na chvíli ztratil pojem času, dokud neucítil, že klesají. Když vyhlédl ven, spatřil holou poušť postříbřenou měsícem, neboť monzunové deště dosud tak daleko do vnitrozemí nezasáhly. Nikde však neviděl žádné budovy. Holden si uvědomil, že podvědomě čekal, že se vrátí do Rekonstrukčního střediska.

Spinner dosedl do písku a Deckard vypnul motory. „Promluvme si,“ řekl Holdenovi a otevřel dveře.

Vystoupili a zvolna kráčeli neposkvrněným pískem, za nimi se táhly dvě řádky stop. Všude byl až neskutečný klid, krajina byla naprosto pustá.

Holden vytáhl pistoli. „Uvědomuješ si, že jsem tě mohl předat policii?“

„Jistě.“ Deckard na něho pohlédl. „Ale neudělals to.“

„Už to tak vypadá,“ řekl Holden a pistoli zase schoval. „Ten Batty mi tak zamotal hlavu, že ani nevím, jestli náhodou sám nejsem replikant.“ Zavrtěl hlavou, jako by opravdu nevěděl, co si má myslet. „Lidé, kteří dělají takovou práci jako my dva, musí mít prostě velkou dávku vůle, aby vůbec mohli věřit tomu, že jsou ještě lidé.“

„To neplatí jenom pro nás dva,“ řekl Deckard s jistotou, která dávala tušit, že už nad tím přemýšlel. „To platí pro každého, ať je člověk nebo ne.“

„Asi máš pravdu.“ Holden si nebyl jist, zda správně pochopil, o čem Deckard mluví. „Zrovna mě napadlo, že nejlíp udělám, když půjdu na policii. Možná mi řeknou, co jsem vlastně zač. Ne že by na tom doopravdy záleželo.“

„Jak myslíš.“

Zastavili se. „Co budeš dělat ty?“ zeptal se Holden a kývl hlavou ke spinneru. „Ta žena je...“

„Rachel. Je to Rachel.“ Deckard na chvíli zavřel oči, potom pomalu dodal: „Ta druhá, Sarah, zemřela. Tam u Tyrellů. Přesně tak, jak si to přála.“

Na západě se už kupily mraky a postupně zakrývaly hvězdy nad obzorem. Zanedlouho se bouře přizpůsobila i do pouště a poletí dál až k horám.

„Vy dva, pokusíte se zmizet?“ Holden cítil, jako by jeho umělé srdce sevřela ledová pěst. „Jestli se chceš vrátit na sever, najdou tě, však víš, i když jim nic neřeknu.“

„Ne.“ Deckard zavrtěl hlavou. „Na sever se nevrátíme. To není dost daleko.“

Holden zvedl obličej k obloze a první kapka mu dopadla na tvář.

„Musíme mnohem dál.“ Deckardův hlas se ztrácel ve skučení větru a svištění vířícího písku. „Tak daleko, jak jen to půjde...“

KAPITOLA

0017

Úředník za přepážkou jim s úsměvem vrátil dvě modrá koženková pouzdra. „Přeji vám příjemnou cestu, pane Niemande a paní Niemandová.“ Ten úsměv nejspíš patřil k jeho profesi. „Ať se vám podaří najít, co hledáte.“

„Díky.“ Deckard zastrčil pouzdra ozdobená zlatým nápisem NOVÝ ŽIVOT a znakem vystěhovaleckého úřadu OSN do kapsy. „Určitě to najdeme.“

Zvedl příruční zavazadlo a otočil se zády k přepážce. Poslední bariéra padla, padělané doklady měli konečně řádně orazítkované. Pěst, která mu svírala žaludek, povolila. „Tak pojd', zlato, ať nezmeškáme odlet,“ řekl.

Kráčeli chodbami kosmodromu v San Pedru a Rachel se Deckarda pevně držela za ruku. Na kovových stěnách terminálu visely kolorované snímky oslavující šťastný život v koloniích. Rozesmáté děti a obilná pole Deckardovi připomněly staré sovětské propagandistické plakáty z minulého století s příchutí litografií Normana Rockwella. Když konečně nastoupili do lodi a usedli na svá místa, Rachel položila Deckardovi hlavu na rameno a zavřela oči, jako by na ni již dolehly útrapy cestování. A neotevřela je, ani když jim palubní stevard začal předvádět, jak se chovat v havarijní situaci. Možná usnula. Držel ji za ruku a pod svými prsty cítil její živý tep.

Pak se ozval hluboký hukot motorů. Deckard se rozhlédl po kabině, v níž sedělo jen několik cestujících, vystěhovalců jako oni.

„Zdálo se mi...“ řekla Rachel a otevřela oči.

„Copak?“

Zavrtěla hlavou. „Už si nevzpomínám.“ Vyhlédla kulatým okénkem, které bylo ve skutečnosti obrazovkou, na níž se po celém zakřiveném obzoru vlnil břidlicově šedý Pacifik zachycený vnější kamerou.

„Od Země se vbrzku odpoutáme,“ zašeptala sotva slyšitelně, „a vystoupíme na nebesa, do svého pravého domova...“

Chvíli mu trvalo, než tu starou protestantskou píseň poznal. Tentokrát si však nevzpomněl na své dětství, ale na hrubý dřevěný srub na severu v Oregonu a na tu chvíli, kdy tahle žena poklekla u černé rakve a skleněným víkem hleděla na tvář, která byla jejím věrným obrazem. Tehdy citovala jiný žalm, který znal stejně dobře jako tehle, dokonce si vzpomněl i na jeho název. „*Zbavme se žalu a strachu*,“ řekl nahlas.

Vyděšeně se otočila a oči se jí rozšířily, když si náhle uvědomila, že se prozradila.

„Neboj se.“ Opřel si hlavu o opěradlo. „Na tom nezáleží.“

Vzpomněl si na jiný prastarý verš: Brzy zas vystavíme náš domov, uvidíme město svatých a nastane věčný den...

Zavřel oči a stále ji držel za ruku.

Dali mu nové srdce, novější než to, které dostal od Battyho. Tohle byl poslední výkřik techniky, bylo to dokonce mnohem lepší srdce než to, s nímž se narodil. A taky mu dali novou práci, pro začátek nepříliš těžkou,

kompletovat policejní akta s uzavřenými případy a jednou provždy na nich zavázat tkanice.

Pohlédl na své zápěstí, kde měl implantovanou miniaturní displej, a zkontroloval si tep, tlak krve a hladinu kyslíku v plicích. Všechno bylo v normě. Zaparkoval policejní spinner a vyskočil z něho jako mladík. Pod nohama mu zapraskalo suché borové jehličí.

Ze srubu zbylo jen pár zuhelnatělých trámů a spálená zem, popel dávno rozfoukal vítr. Když sbíral informace, bývalé bezpečnostní oddělení Sarah Tyrellové mu ochotně poskytlo všechny podrobnosti. Dave Holden vytáhl fotoaparát a pořídil několik záběrů pro dokumentaci, pak překročil ohořelý práh, vstoupil do vypáleného obdélníku, obešel převrácená železná kamínka a šlápl na skleněné střepy, které se vysypaly z okna popraskaného žárem.

Uprostřed spáleniště stála černá rakev, nedotčená ohněm. Agenti Sarah Tyrellové nejprve vynesli přepravní modul do bezpečné vzdálenosti, pak srub spálili, a když oheň dohořel, uhasili doutnající uhlíky a vrátili modul na místo. Jediný rozdíl byl v tom, že žena uvnitř už nespala.

Holden nahlédl skrze průhledné víko dovnitř a uviděl tvář, kterou znal. Měla zavřené oči a tmavé vlasy rozprostřené po hedvábném polštáři. *Tak to je Rachel*, pomyslel si, *určitě je to ona, ta žena, kterou miloval Deckard*.

Všechny indikátory na ovládacím panelu byly na nule. Životní procesy ustaly, přístroje modulu byly vypnuty. Vlastně to ani nebyla vražda, šlo o povolený zákrok zodpovědných pracovníků na majetku Tyrellovy společnosti.

Tu černou rakev nefotografoval. Stačil mu obraz, který zůstane v jeho paměti.

Pomalou se vracel ke spinneru a přemýšlel, proč ji tady nechali, ale nemohl na to přijít. Všechno ostatní, co Sarah Tyrellová udělala a co o ní vypátral, víceméně chápal. Věděl, že se před tím hrůzostrašným výbuchem vydávala za Rachel, zatímco Deckard hovořil s počítačovou simulací. Měl dostatek důkazů, že na Deckarda vyzkoušela stejný trik jako policie v Bryantově kanceláři, ale nevěděl, s jakým výsledkem. Zajímalo by ho, jestli se Deckard nechal oklamat.

Vysoko na obloze kroužil jestřáb. Holden se domníval, že všechno, co Sarah Tyrellová udělala, sloužilo pouze jedinému cíli - aby získala, po čem toužila. Chtěla se stát Rachel a chtěla být milována...

A Deckard možná také. Holden o tom přemýšlel od chvíle, kdy pochopil, co se vlastně stalo. Bylo pravděpodobné, že se Deckard oklamat nenechal.

Holden nastoupil do kabiny spinneru a zavřel dvířka. *Možná opravdu dostal, co chtěl*, napadlo ho. *Svým způsobem*. Ale vlastně mu to bylo jedno.

Odstartoval a zamířil na jih k Los Angeles.

K. W. Jeter
Blade Runner 2 - Hranice lidskosti

Vydavatelství AF 167
Nakladatel Karel Soukup
Tišnovská 1174, Kuřim

Z anglického originálu *Blade Runner 2: The Edge of Human*
vydaného nakladatelstvím Bantam Books (First Bantam printing 1995)
přeložil Jiří T. Pelech

Obálka a grafická úprava Karel Soukup
Jazyková redakce Jana Oščádalová a Jana Rečková
Odpovědný redaktor Jan Jam Oščádal
Vydalo vydavatelství AF 167 v Kuřimi roku 1997 jako svou 29. publikaci
Vydání první, Kuřim 1997
Sazba RETYPO
Tisk MIKADA Adamov

ISBN 80-85384-28-0
Doporučená cena 129 Kč